COLECȚIA

Jubiri de poveste

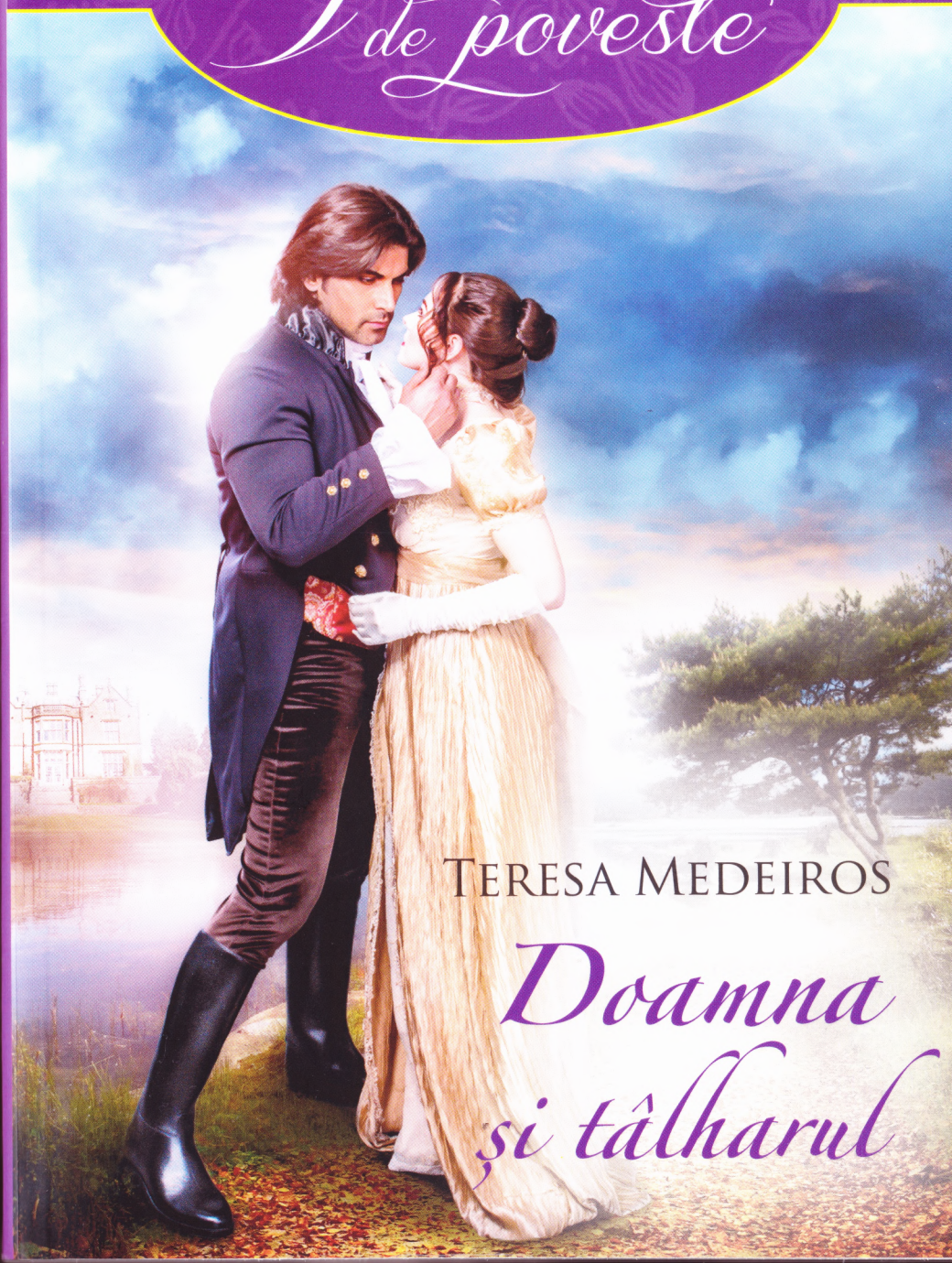

TERESA MEDEIROS

Doamna și tâlharul

Avea să fie prima și cea mai cumplită mască
pe care o purtase vreodată...

Pamela Darby are nevoie de un bărbat – preferabil un scoțian brutal din Ținutul Muntos, cu mai mulți mușchi decât creier. Hotărâtă să își salveze sora de la a-și vinde virtutea, frumoasa inventivă are nevoie de un exemplar masculin nemaipomenit care să se dea drept moștenitorul de mult pierdut al unui duce. Pamela plănuiește să pună mâna pe generoasa recompensă oferită și apoi să-și vadă de drum. Din fericire pentru frumoasa cu ochi de chihlimbar, tâlharul seducător care tocmai le oprise trăsura s-ar fi putut dovedi bărbatul de care avea nevoie...

Connor Kincaid renunțase la visul de a restabili onoarea clanului său. Iar acum, această englezoaică plină de curaj îi cere să ia parte la o șaradă riscantă, în urma căreia ar fi putut ajunge amândoi la spânzurătoare. Nefiind bărbatul care să refuze o provocare sau care să se poată împotrivi farmecelor unei femei frumoase, Connor încheie pactul cu diavolul și le pecetluiește soarta amândurora. Tâlharul scoțian și englezoaica pornesc într-o călătorie infernală spre Londra, fiind dușmani și aliați în același timp – o femeie care nu are decât de câștigat și un bărbat care nu are nimic de pierdut... în afară de inima lui.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1620-3
9 786063 316203
Alma®

TERESA MEDEIROS

Doamna și tâlharul

Some Like It Wild
Teresa Medeiros
Copyright © 2009 Teresa Medeiros

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Doamna și tâlharul
Teresa Medeiros

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Doamna și tâlharul / Teresa Medeiros.
trad.: Cristina Kuti – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1620-3

I. Kuti, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Doamna și tâlharul

Traducere din limba engleză
Cristina Kuti

Alma

În memoria lui Eric Myers. Ai fost o ființă foarte rară – un atlet înnăscut și un tocilar superb, care iubea voleiul și Războiul stelelor *în egală măsură. Nimeni nu îl interpreta pe Hristos cu mai multă grație decât tine, drag prieten! Ne vom revedea pe lumea cealaltă.*

Lui Eric Medeiros – întotdeauna mi-am dorit un frate, iar Dumnezeu mi te-a dat pe tine, ceea ce înseamnă că ar trebui să fim atenți la ce ne dorim. Mulțumesc pentru că îmi citești cărțile și pentru că mă lași să scriu la tine acasă!

Și pentru dragul meu Michael – soțul meu, eroul meu și inima mea. Tu transformi fiecare zi într-o mare aventură.

Capitolul 1

Ținutul Muntos al Scoției
1814

– Am nevoie de un bărbat, proclamă Pamela Darby cu aceeași convingere fermă pe care ar fi folosit-o ca să anunțe: „Am nevoie de o fâșie de dantelă ca să îmi refac tivul", sau „Am nevoie de un nap proaspăt pentru friptura de la cină".

De pe locul pe care îl ocupa în trăsură în fața ei, sora ei vitregă, Sophie, își ridică privirea din exemplarul uzat al revistei *La Belle Assemblée*[1], pe care îl studia cu atenție. Revista era veche de două sezoane, însă acest lucru nu o împiedica pe Sophie să ofteze când se uita la paginile colorate dedicate rochiilor mondene sau să se întristeze când citea recomandările asupra nuanței de roșu celei mai potrivite pentru a îmbujora obrajii unei tinere lady.

– Și am nevoie – *avem* nevoie, conchise Pamela, nu de un bărbat oarecare, ci de un flăcău scoțian viguros, cu mai mulți mușchi decât creier. Își coborî glasul, prefăcându-se a graseia în așa fel încât prințul Bonnie Charlie[2] ar fi fost mândru. Un flăcău care să poată fi dus de nas cu ușurință de către două fetișcane istețe, cu mai multă minte decât el.

– Și presupun că acele fetișcane am fi noi? își dădu cu părerea Sophie, ridicând atotștiutoare din sprânceană. Tresări și se foi între pernele ponosite, în timp ce trăsura se zgâlțâi și porni la vale, scârțâind din toate încheieturile, pe o altă cărare pietroasă ce le insulta inteligența numindu-se drum. Și cum propui să îl găsim pe acest

---

[1] Revistă britanică pentru femei, publicată din 1806 până în 1837, înființată de către John Bell (n.tr.)

[2] Prințul Charles Edward Stuart, una dintre cele mai romantice figuri ale istoriei europene, reprezentant de seamă al loialității și devotamentului (n.tr.)

neghiob chipeș, mă rog? Să îl rugăm pe vizitiu să oprească în următorul sat și să pună un anunț?

Sperând că sora ei avea să continue cu planul acela fără noimă, fie și numai ca să le treacă mai repede orele lungi petrecute pe drum, Pamela își mușcă buza inferioară.

– Hmmm... nu este o idee rea. Nu m-am gândit la un anunț. Ce-ai zice despre unul care să sune cam așa: „SE CAUTĂ: Scoțian cu mintea scurtă și grumazul gros, care să se dea drept moștenitorul de mult pierdut al ducelui". Poate că am putea agăța câte unul în piața principală a fiecărui sat prin care vom trece.

– Cum era acela pe care l-am văzut în ultimul sat, ce ne prevenea că un tâlhar de drumul mare, cu un preț uriaș pe capul său, hălăduiește chiar prin părțile acestea – jefuindu-i pe călători și siluind femei nevinovate?

Cuvintele batjocoritoare ale Sophiei zdrobiră visul Pamelei de pietrele colțuroase ale realității. Își aminti mult prea clar de acel anunț. Era însoțit de o schiță grosolană, ce înfățișa un bărbat mascat, cu trăsături dure, cu un pistol în mână și cu o scânteiere nemiloasă în ochi. Fusese atrasă de schiță fără să vrea, dezmierdând cu buricele degetelor gropița jucăușă ce i se contura în obrazul drept. Nu se putuse abține să nu se întrebe ce anume l-ar fi putut determina pe un bărbat să sfideze atât legea, cât și poruncile Domnului, și să fure ceea ce își dorea, în loc să plătească pentru acel ceva. Când se apropiase Sophie, Pamela se întorsese repede cu spatele la anunț, temându-se ca nu cumva sora ei să regăsească ceva din propria sa disperare crescândă în privirea de oțel a tâlharului.

Amintirea acelei priviri îi trimise fiori pe șira spinării. Era dureros de conștientă de faptul că două femei călătorind singure prin acele ținuturi sălbatice și aspre puteau să cadă cu ușurință în capcane mai periculoase decât bănuielile dojenitoare și privirile dezaprobatoare. Însă nu dispuneau de mijloacele bănești necesare pentru a angaja servitoare care să le confere un aer de respectabilitate sau valeți care să apere trăsura pe care o închiriaseră după ce coborâseră din diligență, în Edinburgh. Nu le rămânea decât să se bazeze pe vizitiul bătrân și pe muscheta lui străveche ca să le protejeze atât viața, cât și virtutea.

Se strădui să zâmbească slab.

– Din câte am auzit despre acești sălbatici din Ținutul Muntos, sunt mai dispuși să își siluiască oile decât femeile.

Își trecu o mână peste săculeț, recăpătându-și siguranța când simți conturul a ceea ce ascunsese în micuța pungă de mătase. Răsucindu-și o buclă pe degetul arătător, Sophie oftă.

– Încă nu-mi vine să cred că am bătut atâta drum în zadar! Ai auzit-o pe cotoroanța aia bătrână din Strathspey. După ea, moștenitorul ducelui a murit acum aproape treizeci de ani, când era încă un țânc de lapte. Nici el, nici mama lui nu au supraviețuit primei ierni în Ținutul Muntos.

– Cu siguranță pot să înțeleg de ce, bombăni Pamela, vârându-și mai adânc mâinile în manșonul de blană.

Fusese și mai uimită decât Sophie să descopere că urma după care se luaseră în ultima lună, pline de speranță, înghețase cu totul. Înghețase mai mult chiar și decât acea țară uitată de Dumnezeu, unde vântul le biciuia nemilos – chiar și când soarele strălucea pe cer. Înghețase mai mult decât picăturile reci de ploaie ce începeau să le lovească din clipa în care decideau că era sigur să închidă umbrela. Înghețase mai mult decât umezeala ce le pătrundea până la oase, făcându-le să creadă că nu aveau să se mai încălzească vreodată.

– Ce-ar fi să uităm cu totul de recompensă și să ne întoarcem acasă? sugeră Sophie.

– Un plan foarte isteț, într-adevăr... dacă am mai avea o casă.

Cum ceața mâhnirii întunecă strălucirea din ochii azurii ai lui Sophie, Pamela își regretă imediat tonul tăios. Până în urmă cu șase luni, Teatrul Coroanei de pe Drury Lane fusese singura casă adevărată pe care o cunoscuseră. Amândouă fuseseră născute în spatele scenei și fuseseră declarate de către mama lor, actriță, „niște piese cu adevărat minunate". Dar acum teatrul nu mai era, fusese transformat în dărâmături și cenușă de către același foc tragic ce o ucisese pe mama lor și le-ar fi ucis și pe ele, dacă în acel moment nu ar fi dormit în apropiere, în cămărușele lor. Pamelei i se puse un nod în gât, amar și familiar. Singura ei consolare era gândul că mama lor nu și-ar fi dorit niciodată să trăiască după ce și-ar fi pierdut legendara frumusețe – sau efectul devastator pe care aceasta îl avea asupra admiratorilor ei.

O frumusețe ce supraviețuise în licărirea pală a buclelor surorii ei vitrege. Bucle aranjate într-o tunsoare la modă, ce încadra perfect chipul în formă de inimă al lui Sophie, cu acea gură plină, de Cupidon, și cu nasul încântător de *retroussé*[1]. Se șoptea printre dansatoarele de la operă că tatăl lui Sophie fusese un *comte*[2] francez bogat, care o găsise pe mama lor deopotrivă de *charmant* și de *ravissant*[3]. Că își pierduse inima numai ca să se întoarcă în Franța și să-și piardă și capul, înainte să îi poată cere mâna mamei lor.

Pamela era convinsă că tatăl ei trebuie să fi fost un fermier englez zdravăn. Cum altfel ar fi putut moșteni atât părul, cât și ochii, care aveau o nuanță mai mult decât obișnuită de cafeniu? Trăsăturile îi erau fine pe chipul oval, însă foarte puțin memorabile, iar ușoara curbură a pomeților ei ar fi arătat la fel acasă, la o lăptăreasă din Yorkshire. Avea forme destul de generoase ca să tenteze privirea unui bărbat, dar nu într-atât încât să îl inspire să își demonstreze devotamentul aruncându-se de pe Podul Londrei în apele reci ca gheața ale Tamisei, așa cum se zvonea că făcuse unul dintre amanții cei mai pasionali ai mamei lor.

Pamela își regretă vorbele nechibzuite și mai mult când Sophie își ridică bărbia mică și ascuțită, strângând din dinți ca să-i ascundă ușorul tremur.

– Recompensa ducelui nu este singura noastră speranță, să știi! Ba chiar îmi stă în putere să am grijă de noi amândouă. Oferta vicontelui este încă valabilă.

Pamela se încruntă.

– Asta nu este o melodramă gotică plină de acțiune! Nu am nici cea mai mică intenție să vând virtutea surorii mele celui care oferă cel mai mult, doar ca să am un acoperiș deasupra capului!

Sophie ridică un umăr gingaș, într-un gest grațios, menit să confirme moștenirea ei galică.

– Nu trebuie să fii atât de puritană! *Maman* a ales să ducă o viață neîngrădită de convențiile sociale. De ce nu aș face și eu la fel?

– Mama a avut întotdeauna scena. Ea s-a vândut pentru dragoste, nu pentru bani.

---

[1] Cârn (în limba franceză, în original) (n.tr.)

[2] Conte (în limba franceză, în original) (n.tr.)

[3] Fermecător și minunat (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Este oare imposibil pentru o femeie să le aibă pe amândouă? întrebă Sophie gânditoare.

– O, s-ar putea să le ai pe amândouă timp de un sezon în brațele vicontelui! Până când se va plictisi de farmecele tale, se va aprinde după vreo tânără dansatoare de la operă și va decide să te dea mai departe vreunui prieten de-al lui. Pamela se întinse peste spațiul dintre ele și aranjă cu blândețe o buclă rebelă după urechea lui Sophie. Nu vreau să fiu crudă, dragă, însă este o diferență foarte mică între a fi amantă și a fi târfă. Am văzut fete mai tinere și mai frumoase decât tine vânzându-și nurii pe Fleet Street. N-aș vrea să mori de sifilis înainte să împlinești nouăsprezece ani!

– Dar vicontele jură că mă adoră! Că, din clipa în care m-a văzut în cor la *Pygmalion*, când aveam cincisprezece ani, nu se mai poate gândi la nimic și la nimeni altcineva.

– Nici măcar la nevastă-sa, comentă Pamela sec.

Chipul lui Sophie se întunecă la acea remarcă dură. Pamela îi strânse mâna prin mănușă.

– Nu te mai gândi la escrocul ăla! Dacă nu putem căpăta recompensa ducelui, pur și simplu vom mai încerca o dată cu scena.

Nările delicate ale lui Sophie fremătară, pufnind țâfnos.

– Atunci, ne este dat să murim de foame într-un șanț!

În timp ce sora ei se ascunse în spatele revistei ca să-și rumege supărarea, Pamela se sprijini pe pernele din piele crăpată, oftând, simțind că i se sfârșiseră atât voioșia, cât și argumentele convingătoare. Din păcate, mama lor fusese pe cât de frumoasă, pe atât de lipsită de simț practic. După ce aflaseră de la avocat că le lăsase aproape fără un sfanț, Pamela și Sophie încercaseră să își facă un rost în singurul fel pe care îl știau – pe scenă. Însă singura lor încercare de a urca pe scenă începuse triumfător și se terminase dezastruos.

Frumusețea eterică a lui Sophie captivase publicul, smulgând suspine când își făcuse apariția parcă plutind. Dar vraja se rupsese în momentul în care deschisese gura și începuse să-și recite versurile cu un glas atât de răgușit, încât un critic sugerase că directorul teatrului ar fi trebuit să bată bine în cuie capacul sicriului ei ca să o împiedice să apară în piesă. Toate visurile lor de faimă și bogăție pieriseră într-o ploaie de legume stricate și strigăte de ocară. Fuseseră nevoite

să-și strângă lucrurile chiar în acea noapte și să fugă din teatru doar cu un pas în fața unei gloate dezlănțuite.

De atunci se aflau tot pe fugă. Dacă nu găseau vreo cale să-și umfle pungile înainte să se întoarcă în Londra, următoarea lor oprire nu ar fi fost teatrul, ci azilul pentru săraci.

Pamela privi pe fereastra trăsurii la umbrele ce vesteau amurgul. În joc erau mult mai multe decât putea să își dea seama Sophie. Însă nu avea inima să își împovăreze sora cu urâtul adevăr. Norii pluteau deasupra crestelor îndepărtate ale munților ca niște fantome ale tuturor temerilor ei. Fiind prea obosită pentru a le înfrunta singură, lăsă ca legănatul trăsurii și pleoapele-i tot mai grele să o poarte într-un somn agitat.

Pamela se trezi în aceleași zgomote pe care le auzise în nenumărate piese de teatru, de-a lungul anilor – detunătura unui pistol, urmată de răcnetul îndrăzneț: „Banii sau viața!"

– Ți-ai 'mintit s-aprinzi fitilele, Soph? murmură ea fără să deschidă ochii. Și n-uita să tragi cortina după ce nelegiuitul este învins!

Se cufunda mai adânc între perne și în visele ei când o ghează ascuțită i se înfipse în umăr și o scutură strașnic.

– Pamela! *Pamela, trezește-te!* Am fost oprite de tâlhari!

Ochii Pamelei se deschiseră dintr-odată și întâlniră privirea îngrozită a surorii ei.

Trăsura nu se mai legăna, ci se zdruncinase, oprindu-se brusc. Unul dintre cai necheză speriat, apoi se lăsă o tăcere rău-prevestitoare. Cât timp Pamela dormise se făcuse întuneric beznă, iar fereastra era acoperită de perdeaua neagră și catifelată a nopții.

Trase adânc aer în piept, cuprinsă de o adevărată spaimă. Dacă nu se mai puteau baza pe vizitiu ca să le apere onoarea și viața? Dacă zăcea ca un morman lipsit de viață în mijlocul drumului, cu o gaură uriașă în pieptul sfrijit?

Înghițindu-și spaima, își duse un deget la buze, apoi strânse mâinile înmănușate ale lui Sophie. Se ghemuiră una lângă alta, ținându-și amândouă respirația ca să asculte.

Tăcerea părea să fi devenit mai adâncă și mai copleșitoare. Până la urmă, fu întreruptă de sunetul unor pași măsurați ce dădeau ocol trăsurii. Poate că era doar vizitiul, care venea să le anunțe că totul era

bine, se rugă Pamela. Că păcănitul pistolului şi ţipătul înfiorător nu fuseseră nimic altceva decât un renghi jucat de nişte flăcăi din sat, care aveau mai multă bună dispoziţie decât bună creştere.

Însă sunetul înăbuşit al paşilor îşi râdea de gândul ei îmbucurător. Era nevoie atât de graţie, cât şi de practică îndelungată ca să se poată merge pe un asemenea drum fără să se mişte din loc nici măcar o piatră. Şi oricine ar fi dobândit acel talent ar fi putut la fel de uşor să frângă gâtul unui bărbat pentru punga lui cu bani sau să se furişeze în iatacul unei femei, în toiul nopţii, să-i acopere gura cu mâna şi să îşi satisfacă poftele cu ea.

De vreme ce se părea că nu aveau cum să scape de acei paşi ce se apropiau, Pamela mai strânse o dată mâna lui Sophie, liniştind-o, apoi îşi trase mâna din strânsoarea surorii ei şi o vârî în săculeţ. Când degetele i se încolăciră în jurul conturului tare al obiectului dinăuntru, îşi încetară tremurul.

Sunetul paşilor încetă, de asemenea, lăsând în urmă o linişte şi mai înfiorătoare.

Pamela o trase pe Sophie în spatele ei cu mâna liberă, aşteptând ca uşa trăsurii să fie deschisă cu putere, aşteptând ca un braţ necruţător să se întindă înăuntru şi să o tragă afară, apucând-o de păr.

Uşa trăsurii se întredeschise încet, scârţâind din balamale. Nu se vedea nici urmă de atacatorul lor. Nu se vedea nimic în afară de un hău copleşitor de întuneric, ce ameninţa să le înghită cu totul.

O voce se auzi din întuneric, profundă şi tunătoare.

– Ştiu că sunteţi acolo. V-aud respirând. Ieşiţi din trăsură cu mâinile ridicate ori vă împuşc şi vă trimit direct la dracu'!

Pamela o simţi pe Sophie lipită de spatele ei, tremurând ca un pui de pasăre în ghearele unui prădător fioros. Mirosul spaimei surorii ei îi încleştă fălcile şi îi îndreptă spinarea. Poate că ticălosul acela fără chip ar fi putut să o facă să-şi piardă viaţa şi onoarea, însă era un lucru pe care şi-l putuse pierde întotdeauna fără ajutorul altcuiva – şi anume, firea.

Neluând în seamă mâinile lui Sophie încleştate frenetic pe partea din spate a fustelor ei, se avântă spre uşă şi ieşi năvalnic din trăsură.

Se împiedică de tivul hainei, dar se îndreptă repede, aranjându-şi boneta strâmbă cu o smucitură furioasă.

– Pentru numele Lui Dumnezeu, sir, cine vă scrie replicile? Nu am mai auzit niciodată o diatribă atât de atroce! „Banii sau viața"? „Ieșiți din trăsură cu mâinile ridicate ori vă împușc și vă trimit direct la dracu'"? Pe legea mea, nu ați rezista nici măcar la o reprezentație pe Drury Lane! Ar lăsa cortina peste capul sec al domniei voastre înainte de sfârșitul primului act. Nu v-a trecut prin cap niciodată că ați fi un nelegiuit mai credibil dacă nu ați rosti asemenea trăncăneli cumplite?

Pe măsură ce țiuitul furios din urechile Pamelei cedă, înțelese că stătea aproape nas în nas cu o umbră fără chip. O umbră fără chip care o domina în înălțime cu mai mult de treizeci de centimetri. Lățimea impunătoare a umerilor lui acoperea lumina lunii ce abia se înălța pe cer.

Tăcerea lui era o adevărată armă, atât de eficientă încât ei mai că îi sări inima când el vorbi, în sfârșit.

– Ce ai prefera, fetițo? Să te împușc și să te trimit la dracu' mai întâi, și apoi să-mi rostesc trăncănelile? Mă tem c-ar fi și mai puțin convingător făr-un public care să aprecieze spectacolul.

Felul batjocoritor în care accentua consoana „r" era la fel de aspru ca pânza de sac, și totuși moale ca satinul. Era ca și cum ar fi simțit petalele de trandafir și spini trecând în același timp peste pielea ei înfiorată.

Pamela făcu un pas într-o parte, gândindu-se să îi distragă atenția de la Sophie și de la ușa trăsurii. Dar ajunse să își regrete mișcarea când el își schimbă poziția, lăsând lumina lunii să scalde țeava lungă și lustruită a pistolului pe care îl ținea în mână. Strângea arma de parcă ar fi fost născut să o mânuiască.

Prea târziu își aminti ea de bietul vizitiu. Aruncă o privire spre partea din față a trăsurii și îl zări întins pe drum, așa cum se temuse. Îi scăpă un țipăt ascuțit de mâhnire. Își ridică tivul fustelor și făcu un pas involuntar spre el.

Tâlharul îi blocă drumul, grația lui tăcută fiind mai amenințătoare decât strigătul oricărui alt bărbat.

– Nu-i mort. O să-și vină-n simțiri dup-o vreme, făr-altceva decât o durere de cap ș-o poveste pentru amicii lui, pe care să le-o spună la tavernă, în timp ce ei or să-i cumpere câteva băuturi.

Ca pentru a-i aproba cuvintele, vizitiul se foi și scoase un geamăt slab. Pamela aruncă o privire spre lada trăsurii. Muscheta lui era încă bine prinsă în chingă. Nici măcar nu avusese șansa să o scoată.

Încurajată de sentimentul de ușurare, își ridică privirea spre atacatorul lor.

– Ce mai meserie v-ați ales, sir! Să atacați bătrâni și să înspăimântați femei lipsite de apărare.

El făcu un pas în față, apropiindu-se atât de mult încât ea îi simți căldura trupului prin materialul cămășii.

– Nu pari prea înspăimântată, fetițo! Nici prea lipsită de apărare.

De fapt, era foarte îngrozită. Dar își ascunse groaza pufnind nemulțumită.

– Pur și simplu niciodată nu am putut suporta ticăloșii!

– Și ce te face să crezi că am ales această „meserie"? Vocea lui era ca o mângâiere insinuantă, ce îi zburli părul pe ceafă. Dacă mi-a fost hărăzită de către soarta crudă?

– Toți avem alegeri de făcut, dacă vrem să fim stăpânii – sau stăpânele – propriilor noastre sorți.

– Și tu ești stăpâna sorții tale?

Vorbele lui ascuțite, rostite pe un ton blând, atinseră o țintă neașteptat de firavă. După moartea mamei ei, Pamela descoperise repede că, fără mijloace de trai sau fără protecția unui bărbat, o femeie se afla la mila lumii. Tot ceea ce putea face era să stea și să privească cum îi dispăreau toate posibilitățile de alegere, una câte una, împreună cu visurile ei.

Chiar și când trăia mama ei, Pamela depinsese de stările de spirit schimbătoare ale acesteia și de nevoile și de pretențiile surorii ei mai mici. Ea fusese întotdeauna cea care trebuia să vindece inima frântă a mamei ei după nenumăratele decepții, trudind și urzind planuri pentru a se asigura că familia nu avea să ajungă în stradă între stagiuni, când vremurile erau potrivnice și amanții mamei ei dispăreau.

– În acest moment, nu, recunoscu ea. Însă nu eu sunt cea cu arma în mână.

– Și dacă ai fi fost? Ai fi fost dispusă s-o predai primului bărbat – sau femei, care te-ar fi numit ticăloasă? Poate că eu am ales cu mult timp în urmă, când am hotărât că nu vreau să sufăr de foame

și să merg desculț, în timp ce englezii și cuferele lor se îngrășau cu bogății ce aparțineau de drept scoțienilor.

– Dar cu siguranță vă dați seama că este numai o chestiune de timp până veți fi dus în fața justiției.

– Când un englez îi răpește unui scoțian pământul și demnitatea, este dreptul lui divin. Dar când un scoțian pune mâna pe punga unui englez, este un nelegiuit 'mputit și hoț. Din întuneric se auzi mârâitul proscrisului. Unde este justiția în trebușoara asta?

Pamela își împreună palmele și porni o rundă de aplauze seci.

– Bravo, sir! M-am înșelat în privința domniei voastre. Pasiunea de care dați dovadă adaugă o notă destul de convingătoare dialogului rostit. Dacă nu s-ar întâmpla ca arma domniei voastre să fie îndreptată spre inima mea, aș fi putut chiar să fiu tentată să ovaționez nobilul efort pe care îl faceți pentru a mă ușura de săculeț.

O surprinse când își coborî încet pistolul. Foarte straniu, gestul nu îl făcu să pară mai puțin amenințător. Inima ei începu să bată mai repede. Poate că decisese să o pedepsească pentru zeflemeaua ei strângând-o de gât cu mâinile goale.

Nu îi putea vedea ochii, însă îi simțea încă privirea pe piele – la fel de apăsătoare ca o atingere. Cu toată vorbăria lui despre opresiunea scoțienilor, s-ar fi așteptat să poarte un tartan și să folosească o sabie strălucitoare sau un cimpoi. Dar era învești mântat în negru din cap până-n picioare – culoarea închisă ca miezul nopții a cămășii, pantalonilor și cizmelor făcându-l aproape de nevăzut în întuneric.

Făcu un pas șovăitor în spate, apoi un altul. El o urmă, umbrindu-i fiecare mișcare. Ea continuă să se îndepărteze de el, mergând cu spatele, întrebându-se dacă exista vreun fel în care ar fi putut folosi dansul lor periculos în avantajul ei. Dacă l-ar fi putut ademeni departe de ușa trăsurii, poate că Sophie ar fi fost destul de isteață să se strecoare afară și să fugă după ajutor.

Sau ca să-și salveze viața.

Pamela aruncă o privire peste umăr la ramurile noduroase ale uriașilor pini scoțieni ce mărgineau cărarea pietroasă. Exista o singură cale sigură pentru a-i distrage atenția. O singură șansă pentru ca Sophie să reușească să scape.

Știind că putea foarte bine să se aleagă cu un glonț în spate în urma încercării ei, Pamela se întoarse pe călcâie ca să o rupă la fugă.

Nu făcuse decât doi pași când tâlharul o prinse de încheietură și o răsuci brusc cu fața spre el. Se împiedică de o piatră și se lovi de pieptul lui lat și dur. Se scutură ca să-și îndepărteze părul de pe ochi și își lăsă capul pe spate ca să-l privească drept în față, furia înlocuindu-i încă o dată, în mod nechibzuit, teama.

Pentru prima dată, razele lunii luminară din plin chipul bărbatului.

Pamela înlemni, uitând toate planurile de fugă pe care și le făcuse.

Prin fantele înguste ale măștii din piele ce îi acoperea jumătate de față se întrezăreau niște ochi la fel de luminoși și de argintii ca razele lunii. Pamela se afla suficient de aproape ca să numere firișoarele din genele dese ce le încadrau adâncurile năucitoare. Avea nasul puternic, dar ușor încovoiat, ca și cum ar fi pornit numeroase încăierări în taverne la viața lui.

Deși pentru el nu reprezenta nici o greutate să o supună cu o singură mână, respira greu și avea bărbia încleștată, de parcă s-ar fi luptat cu un dușman pe care nici unul dintre ei nu îl putea vedea.

Avea o bărbie dură, cu o gropiță poznașă și adâncă în obrazul drept. În acel moment, avea buzele strânse într-o linie aspră, însă Pamelei nu îi fu greu să își imagineze ce efect devastator ar fi avut acea gropiță asupra inimii unei femei, dacă el ar fi zâmbit.

I se puse un nod în gât. Era la fel de incapabilă să se împotrivească farmecului acesteia ca atunci când privise anunțul din sat. Unii ar fi putut spune că schița grosolan desenată ar fi putut reprezenta unul din doisprezece bărbați, dar Pamela ar fi recunoscut modelul oriunde.

El rămase nemișcat ca o statuie de granit când ea ridică o mână tremurătoare și își trecu ușor degetele peste obrazul lui. Anunțul fusese rece; obrazul lui era cald și aspru de la barba de o zi ce îl acoperea.

Bărbatul trase aer în piept, adânc și șuierat.

– Am văzut anunțul din sat, mărturisi ea, ridicându-și timid privirea la ochii lui. Dacă te prind, nu vor decât să te spânzure.

– Atunci poate că a sosit timpu' să fur ceva pen' care să merite să fiu spânzurat, răspunse el, cu un glas răgușit și tunător pe care ea îl simți până în vârful degetelor de la picioare.

– Cum ar fi? șopti ea.

El își coborî privirea la buzele ei, dându-i răspunsul de care Pamela se temea și la care tânjea în egală măsură.

Strânsoarea de pe încheietura ei slăbi; buricul aspru al degetului lui mare îi dezmierdă pulsul bubuitor. Bărbatul închise ochii și își apropie buzele de ale ei, buze care nu mai erau aspre, ci moi și îmbietor de calde. Trecură pe deasupra buzelor ei cu o tandrețe deliberată, mult mai primejdioasă decât forța.

Pamela cunoștea foarte bine arta sărutului pe scenă. Știa că scopul acestuia era să transmită pasiunea, fără să o provoace. Și scopul era atins prin simpla atingere a buzelor – curat și uscat, fără implicarea inimilor și a sufletelor.

Tocmai de aceea fu nemaipomenit de surprinsă când tâlharul, îndrăzneț, îi deschise buzele cu limba lui aspră, caldă și catifelată. Sărutul lui nu era deloc curat și uscat. Limba lui se împleti cu a ei – gustând-o, necăjind-o, chinuind-o, împingând-o să îl primească mai adânc cu fiecare mișcare înnebunitoare a gurii lui peste a ei. Mirosea a ace de pin proaspăt strivite și a fum de lemn, și avea gust de whisky și de pericol.

Prea târziu își dădu seama că nu mai era prizoniera lui. Nu își amintea când îi eliberase încheietura, cu toate acestea mâinile ei ajunseseră cumva să se sprijine pe pieptul lui musculos. Palmele ei simțeau fiecare bătaie puternică a inimii lui, ca și cum ar fi fost a ei.

În ciuda amenințării pe care o lansase, nu înfăptuise încă nici o ofensă de pedepsit cu spânzurătoarea. La urma urmei, sărutul ei nu fusese furat, ci dăruit de bunăvoie. Și dăruit cu o asemenea generozitate și cu un asemenea entuziasm, încât nici un complet de judecată din țară nu ar fi îndrăznit să îl condamne.

El își împleti degetele prin buclele ei dese, împingându-i boneta până când ajunse să îi atârne pe spate, agățată de panglicile din catifea, și aplecându-i capul astfel încât să își poată permite libertăți și mai uimitoare cu gura ei.

În acea clipă, ea uită de Sophie, uită cu totul de încercarea lor blestemată de a-l găsi pe moștenitorul ducelui, uită că se aflau la numai câțiva șilingi depărtare de ruina completă, uită tot în afară de fericirea pură și de nebunia de a săruta un tâlhar de drumul mare în lumina lunii.

Până când un țipăt ascuțit străpunse zumzetul plăcut din urechile ei și un obiect fluturător și roz se izbi de capul bărbatului.

Capitolul 2

În cei douăzeci și nouă de ani de viață, Connor Kincaid fusese împușcat de două ori, înjunghiat de trei ori și aproape se înecase în apele repezi ale unui pârâu. Supraviețuise unei tentative eșuate de spânzurare și își rupsese nasul și coastele în diferite încăierări, al căror șir îl pierduse. Însă putea afirma cu sinceritate că nu fusese atacat niciodată de către o scorpie urlătoare înarmată cu o umbrelă.

Poate că atacul nu l-ar fi luat prin surprindere dacă nu ar fi ajuns surd, mut și orb la orice altceva în afară de gustul îmbătător al femeii pe care o ținea în brațe. Buclele ei dese se încurcau printre degetele lui bătătorite, prinzându-l într-o plasă de mătase. Suspinele ei întretăiate erau ca un cântec pe care numai el îl putea auzi. Apăsarea nerăbdătoare a mâinilor ei pe pieptul lui trădau atât inocența, cât și foamea – ispitindu-l să o fure pe prima și să o potolească pe cea de-a doua. Se afla la doar un sărut distanță de a o duce în pădure, de a o întinde pe un pat de mușchi și de a-și duce la capăt planul, când realitatea îl izbise în moalele capului sub forma unui obiect roz, înzorzonat cu volane.

Dacă atacatoarea lui ar fi fost înarmată cu un pistol, nu cu o umbrelă, l-ar fi putut împușca în spate cu la fel de multă ușurință. Și așa i-ar fi trebuit, pentru că se purtase ca un prost nepăsător! Învățase cu mult timp în urmă că soarta era o ibovnică lipsită de inimă, care i-ar fi râs, pur și simplu, în față dacă ar fi scăpat de lațul călăului doar ca să fie împușcat de moarte pentru că furase un sărut.

– Dă-i drumul surorii mele, jupâne! urlă atacatoarea lui, brațul ei delicat ridicându-se și coborând în timp ce continua să îl lovească peste cap și umeri cu arma improvizată.

Connor se răsuci pe călcâie și ridică un braț, ca să pareze loviturile. Cum umbrela era tivită cu pene, se simțea ca și cum ar fi fost atacat de un stol de vrăbii roz, însetate de sânge.

Când îi aplică o lovitură sălbatică peste urechea dreaptă, Connor mârâi un blestem și ridică instinctiv pistolul pe care îl ținea în cealaltă mână.

Fata dădu înapoi, împiedicându-se, ținând încă strâns umbrela. Înainte ca el să se poată aduna, femeia al cărei sărut l-ar fi putut costa viața țâșni de undeva din spate și se aruncă în fața atacatoarei sale, astfel încât pistolul lui era din nou îndreptat spre inima *ei*. Ochii ei uimitori, de chihlimbar, nu își pierduseră nici un pic din aura sfidătoare, dar întregul ei trup tremura de pasiune.

Vederea celor două femei ghemuite în fața lui nu făcu decât să îi sporească furia. Nu îi plăcuse niciodată să tâlhărească femei, însă când îi ajunsese la urechi zvonul că două englezoaice acoperite de bijuterii și blănuri călătoreau prin acele părți fără protecția unor călăreți înarmați, nu putuse rezista tentației. Plănuise să le jefuiască și să le lase să-și vadă de drum, încrezător că aveau să-și convingă cu ușurință tații, soții sau amanții înstăriți să înlocuiască tot ceea ce avea să fure de la ele. Dar cu numai câteva clipe mai devreme se gândise să ia ceva ce nu ar mai fi putut fi înlocuit niciodată.

Preț de un moment îi întoarse privirea femeii, urând-o pentru că îl făcea să se simtă ca ticălosul care era, apoi coborî încet pistolul, vârându-l în centura pantalonilor.

– „Dă-i drumul surorii mele, jupâne"? repetă el. Și îndrăznești să mă dojenești pe mine pentru că rostesc trăncăneli! Arătă cu degetul spre blonda mărunțică, care se ițea pe după umărul ispitei lui. Ochii fetei, azurii ca albăstrelele, se măriseră cât farfuriile. Cine îi scrie *ei* replicile?

Înainte ca vreuna dintre ele să apuce să reacționeze, se năpusti în față și smulse umbrela din mâna blondei. O rupse pe genunchi, frângând-o în două. Când aruncă bucățile în pădure, fata avu obrăznicia să pară buimăcită, ca și când tocmai i-ar fi fost decapitată păpușa preferată.

Aruncându-i o privire la fel de încărcată de reproș, bruneta cu limba ascuțită și buze dulci ca mierea o strânse cu blândețe pe față pe după umeri.

– Cum ai putut să fii atât de nesăbuită, Sophie? Ai fi putut să ne omori pe amândouă!

– Îmi pare rău, Pamela, răspunse fata, încrețindu-și nasul cârn spre Connor, doar nu era să stau deoparte și să permit unui barbar să-mi siluiască sora!

La cuvintele lui Sophie, Pamela își coborî genele și privi pe furiș la barbarul în discuție. El urmărea schimbul lor de replici cu brațele încrucișate la piept. Ciudat lucru, privirea lui arzătoare și linia aspră a bărbiei nu reușeau decât să îl facă să pară *și mai* atrăgător. Nu prea putea să îl acuze că încercase să o siluiască, de vreme ce ea nu numai că îi permisese să o sărute, ci primise sărutul cu nerăbdare. Dacă ar fi târât-o în pădure și și-ar fi făcut de cap cu ea, nu ar fi putut învinovăți pe nimeni altcineva în afară de ea însăși.

Un amestec nenorocit de descurajare și rușine o copleși. Întotdeauna se mândrise cu înfrânarea ei în ceea ce-i privea pe bărbați. Ce s-ar fi ales de ele dacă ar fi moștenit slăbiciunea mamei lor pentru chipurile frumoase și brațele musculoase?

– Nu trebuia să îți riști umbrela sau viața apărându-mă. Nu eram deloc în pericol, minți ea, îndepărtându-și privirea de la fața lui cu mai multă greutate decât ar fi vrut să recunoască.

Sophie clipi, uitându-se în sus la ea.

– Păi, știu că mi-ai spus că majoritatea scoțienilor din Ținutul Muntos sunt mai dispuși să își siluiască oile decât femei...

Pamela îi acoperi gura surorii sale cu mâna.

– Trebuie să mă fi înțeles greșit. Am spus doar că preferă femeile mai... docile.

Îi aruncă o altă privire neliniștită scoțianului. Ochii lui nu trădau nici măcar o licărire de amuzament, însă putea jura că gropița i se adâncise.

– Nu încercam decât să îi distrag atenția bărbatului, ca tu să poți scăpa, îi spuse lui Sophie înainte de a o elibera și de a se întoarce bățoasă ca să-l înfrunte pe tâlhar.

– Vă pot asigura, sir, că nu obișnuiesc să sărut străini. Sau tâlhari de drumul mare, adăugă ca o completare.

Expresia lui încremenită nu se schimbă defel.

– Oh, te cred, fetițo!

Ea se încruntă. De unde știa el că nu obișnuia să sărute? Oare pentru că săruta groaznic? Oare era îngrozit, în sinea lui, de lipsa ei de înfrânare? Oare se presupunea că ar fi trebuit să își țină buzele

strâns lipite când el încercase să i le despartă cu căldura catifelată a limbii?

Hotărâtă să își adune rămășițele demnității ei șifonate înainte să se destrame cu totul, spuse:

– Presupun că este puțin cam târziu pentru prezentările formale, sir, dar numele meu este Pamela Darby, iar aceasta este sora mea, Sophie.

Bine pregătită după ani întregi în care o ajutase pe mama lor să își repete replicile, Sophie făcu un pas în față și execută o reverență desăvârșită. Când își îndreptă ținuta, își aruncă pe spate buclele bălaie și flutură încă o dată din genele aurii, mătăsoase. Sophie semăna perfect cu mama lor în acea privință. Nu se putea abține să nu se umfle în pene în prezența oricărui mascul – chiar și a unui tăietor de gâturi infam. Ca un adevărat *enfant terrible*[1], îi avea pe toți bărbații din teatru la degetul ei mic și îndesat – de la cel mai adulat actor, până la cel mai neînsemnat mașinist.

Pamela oftă, așteptând ca tâlharul să cadă pradă farmecelor surorii ei. Răpusese bărbați mult mai puternici decât el. Pamela cunoștea toate semnele – stângăcia membrelor ca de plumb, privirea buimăcită, bâlbâiala jenată a limbii. Odată ce un bărbat era orbit de strălucirea frumuseții lui Sophie, Pamela știa că ea însăși avea să dispară în decor, nefiind mai vizibilă sau mai interesantă decât un palmier în ghiveci, pictat pe o pânză întinsă.

Spre surprinderea fetei, tâlharul de-abia dacă aruncă o privire în direcția surorii ei. Ochii lui scânteietori rămaseră fixați asupra ei, în timp ce le schiță o plecăciune uimitor de grațioasă, dată fiind statura sa impunătoare.

– E-o plăcere să vă cunosc pe domnia voastră și pe frumoasa soră a domniei voastre, domnișoară Darby! Eu îs bărbatu' care o să vă ușureze de toate lucrurile de valoare ș-apoi o să-și vadă de drum.

Ca pentru a le reaminti de scopul mârșav al tâlharului de drumul mare, vizitiul gemu și se chinui să se ridice în capul oaselor, la marginea drumului, cu sângele prelingându-i-se dintr-o tăietură puțin adâncă de deasupra sprâncenei. Fără să clipească, tâlharul își trase pistolul din centura pantalonilor și îndreptă gura armei spre el. Mâinile bătrânului cărunt se ridicară în aer.

[1] Copil teribil (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Şi ţi-aş fi recunoscător să le ţii acolo pân' ce-mi voi termina treaba cu doamnele, spuse răspicat tâlharul.

Ştiind prea bine că din acel moment aveau spectatori la mica lor dramă – sau era oare o farsă?, Pamela îşi relaxă braţul astfel încât săculeţul ce îi atârna încă de încheietură i se ascunse printre falduri le fustei.

În timp ce îl urmărea pe tâlhar dominându-l pe vizitiu aproape doar din priviri, gândurile ei se avântară într-o teorie filosofică destul de ciudată.

Oare cine stabilea cu adevărat soarta unui om? Trebuia oare să fie întotdeauna hotărâtă întâmplător, la naştere? Printr-o învârtire a roţii nestatornice a destinului? Oare nu era posibil ca şansele şi oportunităţile să se ciocnească şi să schimbe pentru totdeauna cursul vieţii unui om?

Pamela nici măcar nu îşi dădu seama că buzele i se curbaseră într-un zâmbet gânditor până când nu surprinse privirea uimită a lui Sophie. Îşi acoperi gura cu palma, străduindu-se să pară potrivit de înspăimântată, când tâlharul scoase din centură un sac din pânză groasă şi porni cu paşi apăsaţi înapoi spre ea, îndesând pistolul la locul lui.

– Ce-ar fi să începem cu capa aia de hermină, fetiţo? propuse el, întinzând mâna.

Pamela îşi desfăcu gulerul de blană de la gât, reţinută, tremurând la muşcătura ascuţită a vântului nopţii, şi i-l întinse peste palmă. El îşi trecu cealaltă palmă peste capă, cu o strălucire lacomă în privire. Dar când ajunse la capăt, un ghemotoc mare de blană îi rămase între degete.

– Ce dracu' este ăsta? tună el, privind ameninţător la obiectul supărător, cu o repulsie evidentă. Şobolan?

Pamela pufni.

– Bineînţeles că nu. Vă anunţ că este veveriţă de Hertfordshire de prima mână.

Încă încruntat, el scutură de încercare piesa vestimentară. Bucăţi de blană zburară peste tot, inclusiv pe nasul Pamelei. Ea nu făcu nici o încercare să-şi înăbuşe strănutul.

Aruncând rapid obiectul furat ce năpârlea într-un tufiş din apropiere, el mârâi:

– Hai să ne uităm puțin la cerceii ăia din rubine, da?

– Dacă insistați, replică ea, trăgându-și cerceii din urechile delicate și lăsându-i să cadă în mâna lui.

Nestematele sclipiră ca niște picături de sânge proaspăt în palma lui lată.

Pe măsură ce le cerceta, strălucirea apreciativă din ochii lui pălea încet. O ațintì cu privirea.

– Sunt imitații, nu-i așa? Doar niște imitații făr' valoare!

Ea ridică din umeri.

– Presupun că este posibil. Se știe că bijutierii lipsiți de scrupule profită de clienții mai naivi.

El nu mai aștepta ca ea să îi predea broșa cu diamante ce îi împodobea reverul hainei. Parcurgând dintr-un singur pas distanța ce îi separa, își vârî mâna sub gulerul fetei ca să țină materialul și îi deschise abil acul broșei, cu degete pricepute. Fata se înfioră când nodurile calde ale degetelor lui se atinseră de pielea sensibilă a gâtului ei. Privirile li se întâlniră și se susținură preț de o bătaie de inimă înainte ca el să își ia premiul și să se retragă.

El nu irosi nici o secundă prețioasă uitându-se la broșă. Pur și simplu o prinse între buze și își înfipse dinții în ea, apoi o azvârli cât colo, dezgustat.

– Ce fel de joc periculos jucați domnia voastră și sora domniei voastre, domnișoară Darby?

– Unul pe care suntem hotărâte să îl câștigăm, răspunse ea, în timp ce mâna îi înainta puțin câte puțin către săculeț.

El o privi foarte atent, cu ochii îngustați, preț de o clipă, apoi întinse mâna.

– Dă-mi pantalonașii!

Mâna Pamelei îngheță. În spate, o auzi pe Sophie icnind.

– Mă scuzați? întrebă Pamela, măsurându-l din priviri cu o neîncredere sporită.

În timpul anilor petrecuți în teatru, întâlnise diferiți actori care se bucurau să poarte straie femeiești și să joace roluri feminine în pantomimă. Însă acel scoțian robust din Ținutul Muntos nu prea părea genul care să se îmbrace în dantelă și mătase și să se plimbe țanțoș pe scenă, ciripind un cântecel sugestiv.

– M-ai auzit, fetițo! Dezbracă-ți pantalonașii și aruncă-i încoace!

Ea îi aruncă o căutătură piezișă.

– Cum aș putea refuza o cerere atât de romantică? Femeilor trebuie să le pari chiar irezistibil, cu limba aia atât de alunecoasă!

De această dată, adâncirea gropiței lui nu putea fi confundată.

– Oh, știu alte trucuri ca să-i scot de pe tine, dar nu prea cred că vrei să ți le-arăt. Își îndreptă privirea spre Sophie. Cel puțin, nu chiar acum.

Strângând din dinți scoasă din minți, Pamela îi întoarse spatele și îl zări pe vizitiu holbându-se la ea, cu mâinile noduroase încă ridicate în aer. Bombănind în barbă, se întoarse cu fața spre pădure și căută pe sub fuste. Era hotărâtă să nu îi arate hoțului ticălos nici măcar o bucățică din ciorapi sau din glezna ei subțire. După mult chin, reuși, în sfârșit, să își scoată pantalonașii, ținându-se strâns de trunchiul unui arin negru din apropiere și sărind de pe un picior pe altul.

Se întoarse și îi aruncă în direcția tâlharului.

– Poftim! Sper că ești mulțumit, țăran odios și nesuferit!

El îi prinse cu dibăcie, cu o singură mână, fără a se mai deranja să-și ascundă zâmbetul larg.

– Și eu care mă temeam că sentimentele tale pentru mine nu mai erau la fel de puternice!

Ea își feri privirea, sângele urcându-i-se în obraji. În ciuda adăpostului reconfortant pe care i-l ofereau haina, fustele, juponul și ciorapii, tot se simțea nefericit de dezbrăcată. Ca și cum vântul rece al nopții își croia în mod deliberat drum pe sub poalele ei, până la coapsele încleștate.

Îi aruncă o privire ursuză tâlharului. Măcar nu purta fâșii ridicole de mătase franțuzească, cum obișnuia mama ei. Pantalonașii ei erau din lână englezească trainică – decenți, practici și obișnuiți... exact ca ea.

Pe când îl privea cercetând piesa vestimentară uzată cu mult mai multă grijă decât în cazul blănii sau al broșei, curiozitatea îi întrecu supărarea.

– Ce naiba faci?

– O femeie poate minți în mii de feluri cu buzele sau cu ochii, dar nu și cu lenjeria. Își trecu degetele peste un petec recent cusut, până ajunse la un tiv îngroșat. Când își ridică, în sfârșit, privirea la ea, avea ochii înnegurați de un amestec de neîncredere și dispreț. Pe legea mea, sunteți *sărace*, nu-i așa?

Pamela se aprinse. Bărbatul scuipase cuvântul de parcă ar fi fost cea mai urâtă acuzație – mult mai rea decât cea de a ține calea a două femei neajutorate în sălbăticie.

S-ar fi zis că faptul de a fi fost lovită cu varză stricată și cartofi plini de viermi în timp ce fugea de o gloată dezlănțuită i-ar fi distrus și ultima fărâmă de mândrie. Însă când întâlni privirea acuzatoare a acelui bărbat, simți cum i se îndrepta spinarea și i se ridica bărbia.

– Se prea poate ca sora mea și cu mine să fi trecut prin evenimente dificile de la moartea mamei noastre. Asta nu înseamnă că suntem nevoiașe.

– A, nu? Îi făcu ghem pantalonașii și îi azvârli sub cătină, apoi începu să pășească spre ea cu aroganță, determinând-o să meargă cu spatele la fiecare pas al lui. Atunci de ce vă-nfășurați în rozătoare moarte și purtați bij'terii false? De ce ți-ai cârpit pantalonașii de atâtea ori, că nu mai sunt buni decât ca sac de zdrențe? Continuă să se îndrepte spre ea până când fata se lovi cu spatele de un copac, nemailăsându-i nici o posibilitate de scăpare, nici o posibilitate de a trage în piept aer neîncărcat de mirosul lui puternic, masculin. Și de ce v-ați aventurat pe drumurile astea însoțite numai de un bătrân jalnic care să vă apere?

– Hei! exclamă intrigat vizitiul.

– Tăcere! strigară Pamela și tâlharul în același timp, privindu-se încă unul pe altul.

Vizitiul se bosumflă, morocănos.

Tâlharul întinse o mână și îi așeză o buclă rebelă după ureche, vocea devenindu-i mai profundă și mai blândă, până ce îi ajunse iarăși o șoaptă catifelată și spinoasă în același timp.

– Vă trece prin cap ce li se poate întâmpla pe aici unor fetișcane frumoase lipsite de apărarea unui bărbat?

Pamela încerca să decidă dacă aceea era o prevenire sau o amenințare, când Sophie ciripi:

– Un tâlhar nemernic le-ar putea ține calea și le-ar putea fura pantalonașii?

El o ignoră, toată atenția fiindu-i încă ațintită asupra Pamelei.

– De ce pretinzi că ești bogată, fetițo?

Pamela simți că furia o cuprindea din nou.

– Pentru că oamenii te tratează altfel dacă au impresia că dispui de mijloace bănești. Sunt mai cumsecade și mai de ajutor, și nu se uită la tine de parcă ai urma să le bagi mâna în pungă. Nu îți iau în râs simplitatea corsajului, nici nu șușotesc că boneta pe care o porți nu mai este la modă de trei sezoane. Poate că nu am vrut să fim disprețuite – sau, mai rău, *compătimite*, de către un bărbat care probabil nu a câștigat un ban cinstit în toată viața lui.

– Ah, am încercat odată să câștig un ban cinstit, răspunse el, cu chipul grav. Însă nu mi-a luat mai mult de o zi, în care m-am străduit din răsputeri să încerc să supraviețuiesc din bănuții cu care m-au plătit, ca să-mi dau seama că nu voiam să-mi fie frig, foame și să merg desculț. Că mai bine îmi luam singur ceea ce voiam, fără să cer voie de la vreun prea-puternic și gras lord englez.

Deși Pamela se împotrivea să recunoască, vorbele lui sfidătoare îi înfierbântau sângele, ca și strălucirea necruțătoare din ochii săi. În acel moment, în înfățișarea lui era ceva aproape *nobil*.

Mâna ei se strecură în săculeț. Înainte să își poată recăpăta judecata sau pierde curajul, scoase un mic pistol drăguț, ornat cu perle, și i-l ridică spre piept, trăgând de cocoș cu degetul mare.

– Nu-mi face plăcere să întrerup un alt discurs emoționant despre drepturile scoțienilor și tirania englezilor, dar mi-e teamă că, de acum încolo, va trebui să ceri voie de la *mine*.

Capitolul 3

Vizitiul chiți speriat când pistolul se ivi în mâna Pamelei.

– Mă' să fie, s'teți nebuni de legat cu toții, strigă el, nici unu' nu-i mai breaz!

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, sări în picioare și o porni pe brânci la vale, lăsând trăsura, muscheta, caii și clienții

care încă nu-l plătiseră în voia Domnului, fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

– Dacă nu ai avea 'ndreptat pistolu' ăla spre inima mea, fetițo, aș fi tentat să îi dau dreptate, spuse Connor, privind-o cu mai mult respect pe femeia care îl țintea.

Fiind atât de mic și decorat cu perle, pistolul semăna mai mult cu o podoabă feminină decât cu o armă capabilă să îi facă o gaură în piept și să pună capăt vieții lui irosite.

– Pamela, ce naiba faci? ceru să afle sora ei, părând și mai speriată decât vizitiul. Ți-ai pierdut mințile?

– Tăcere, Sophie! Știu foarte bine ce fac.

Connor arătă cu capul spre arma din mâna ei. O mână remarcabil de fermă, observă el cu admirație reținută.

– Atunci cred că știi, de asemenea, că nu poți să tragi decât un singur foc cu o armă de mărimea asta.

Ea îi zâmbi dulce.

– La distanța asta, de un singur foc aș avea nevoie. Așa că fii un gentleman și înmânează-mi pistolul!

El îi zâmbi la fel de dulce.

– Dacă îl vrei, va trebui să vii să-l iei.

Zâmbetul ei se topi. Privindu-l cu băgare de seamă, se apropie până când ajunse la depărtare de numai un braț musculos dintre cele două pe care bărbatul și le ținea încrucișate la piept. Îndrăzni să se apropie și mai mult și își impuse să se uite în sus la el, printr-un vălătuc de păr încurcat. Câteva bucle lucioase, de o culoare intensă, caldă, ca de mahon, i se desprinseseră din ace și îi încadrau chipul.

Era un chip foarte obișnuit – oval ca o camee, cu un nas drept și subțire, cu o gură ispititoare ca un trandafir și cu obraji îmbujorați. Însă ochii ei... străluceau ca niște nestemate de ambră sub linia arcuită a sprâncenelor, scăpărând de inteligență, amuzament... și o enervantă înclinație spre șotii.

Cu acei ochi remarcabili încă pironiți într-ai săi, ea întinse mâna după arma vârâtă în centura lui. Când îi atinse cu dosul palmei stomacul, prin cutele cămășii, fata șovăi. El ridică o sprânceană, provocând-o să continue. Se afla atât de aproape de el, încât putea mirosi aroma îmbătătoare de liliac a părului ei.

– Ai grijă, fetițo! șopti el. N-am vrea să se descarce acum chestia aia, nu-i așa?

Își simți mușchii stomacului încordându-se când Pamela apucă strâns pistolul lui cu mâna liberă și îi trase ușor țeava lungă din pantaloni.

Se îndepărtă de el încet, mergând cu spatele. Bărbatul o observă cu atenție, intrigat de grija meticuloasă cu care ținea gura țevii pistolului îndreptată în jos până ce îl îndesă în siguranță în căptușeala purpurie a hainei.

– Și acum, fetițo? întrebă el sarcastic. Vrei să-ți predau și indispensabilii?

– Nu, însă ți-aș mulțumi dacă ți-ai scoate masca.

Connor simți cum orice urmă de amuzament se ștergea de pe fața lui.

– Dacă ți-aș spune că nici una dintre victimele mele nu m-a văzut vreodată fără mască... și a trăit ca să povestească?

Ea păru surprinsă, dar numai pentru scurt timp. Ridicându-și bărbia, spuse rece:

– Te-aș acuza iarăși că rostești trăncăneli cumplite.

Connor îi susținu îndelung privirea, apoi își duse brusc mâna la ceafă și smuci legăturile ce îi țineau masca grosolană pe jumătate din față. Fâșia de piele alunecă, lăsându-i chipul descoperit sub razele lunii și privirea ei lacomă.

De această dată, fata se apropie de parcă nu ar fi putut să se împotrivească pornirii. El rămase nemișcat, atent, în timp ce ea îl înconjura cu pistolul încă ridicat și pregătit.

Sophie se apropie, de asemenea, însă privirea ei îngrozită era îndreptată spre sora sa, nu spre el.

– Știu la ce te gândești, Pamela, și *nu poți* să o iei în serios! Bărbatul ăsta este doar puțin mai evoluat decât un barbar. Pe legea mea, nu s-ar potrivi deloc!

– Pentru ce? le-o trânti Connor.

– Ești absolut sigură, Sophie? întrebă Pamela, cu ochii sclipindu-i de o speranță nouă, cu buzele îmbietoare, trandafirii, ușor întredeschise. Privește-l numai! Trebuie să fie apropiat ca vârstă. Are umeri lați. O frunte sălbatică, totuși nobilă. O urmă de aroganță în purtare. Un aer de conducător inconfundabil.

– Urme de frânghie pe gât, i-o întoarse Sophie. Un dinte din față ciobit. Păr ce nu a mai fost tuns – poate nici pieptănat, de luni întregi. Și un comportament de brută. Își strânse mai bine pe umeri capa hainei sale din lână, tremurând. Dacă nu mă-nșel, a amenințat că ne va omorî pe amândouă cu numai câteva minute în urmă.

Încruntându-se, Connor își trecu limba peste marginea crestată a dintelui său din față ciobit, amintindu-și noaptea sumbră în care și-l știrbise. Nu era obișnuit să asculte cum două femei îi puneau la îndoială meritele – ori lipsa lor, chiar în fața lui. Începea să se simtă precum unul dintre leii africani sălbatici pe care regele James îi etalase odată în curtea castelului Stirling pentru a-și distra oaspeții.

– Trebuie să-ți folosești imaginația, Sophie, spunea Pamela. La urma urmei, ce deosebește o brută de un gentleman? Croiala modernă a hainei și a pantalonilor? Netezimea trăsăturilor? Pamela se uită la pletele răvășite de vânt ale lui Connor cu un ochi critic. Felul atrăgător în care părul proaspăt pomădat i se ondulează pe guler? Ridică mâna și îi șterse cu îndrăzneală o pată de noroi de pe falcă, cu buricele degetelor. Pe legea mea, dacă îl freci bine în baie, pun rămășag că ar fi la fel de măreț ca orice tânăr spilcuit de la White sau Boodle!

– Te oferi pentru treb'șoara asta, fetițo? Pentru că, dacă-i așa, îmi poți da înapoi pistolul. Am să merg cu tine de bunăvoie.

În loc să îl pălmuiască pentru obrăznicie, Pamela îi zâmbi pur și simplu cu indulgență.

– S-a pus un preț pe capul lui, îi aminti Sophie. Cum ai de gând să îl iei din Scoția?

– L-ai auzit doar. Nimeni nu l-a văzut vreodată fără mască ca să îl poată recunoaște.

– Adică nimeni care să fi rămas în viață, continuă Sophie cu un aer posomorât.

Lui Connor nu prea îi venea să creadă ceea ce auzea.

– Să înțeleg că voi două, fetițelor, plănuiți să mă răpiți?

Pamela înclină din cap, arătând înduioșător de smerită.

– Mă tem că da. Cel puțin pentru moment. Îndată ce îți voi explica situația în care ne aflăm, sunt sigură că vei fi mai mult decât fericit să ne însoțești până la Londra.

Connor izbucni într-un hohot de râs nestăvilit. Reușise să scape din ghearele legii timp de mai bine de zece ani și iată-l acum, răpit

de către două englezoaice scrântite! Și totul fiindcă nu fusese în stare să reziste tentației de a fura un sărut sub razele lunii.

– Sophie, adu-mi o bucată de sfoară din lada vizitiului! porunci Pamela.

Deși chipul strengăresc al lui Sophie era încă umbrit de o grimasă dezaprobatoare, aceasta se grăbi să își asculte sora.

Connor clătină din cap în semn de avertizare.

– Dacă ai impresia că o să stau aici și că o să las o mână de om ca ea să mă lege...

– Nu fi ridicol! îl întrerupse Pamela afectat. Ea o să țină pistolul. *Eu* o să te leg.

Cu mișcări iuți și eficiente, Pamela primi sfoara din mâinile lui Sophie și îi încredință surorii ei delicatul pistol.

Connor pufni.

– Fetișcana aia nu poate atârna mai mult de treizeci și două de kilograme nici udă până la piele. Mă îndoiesc că are puterea să apese pe trăgaci.

– Nu-i un risc pe care aș vrea să mi-l asum, i-o trânti Pamela, dispărând în spatele lui, cu sfoara în mână. Adică, numai dacă nu cumva se întâmplă să fii un jucător pasionat. Sophie a avut dintotdeauna temperamentul sperios al unei pisici. În locul tău, n-aș face mișcări bruște.

– Dacă într-adevăr vrei să mă sperii de moarte, de ce nu i-ai dat o umbrelă? mormăi Connor în timp ce Pamela îi apucă ambele încheieturi cu mâinile ei mici, dar ferme, și începu să înfășoare sfoara în jurul lor.

După ce încercă nodul smucindu-l zdravăn, își recuperă micuțul pistol elegant de la sora ei și i-l înfipse între coaste. Îl împinse ușor, determinându-l să se pună în mișcare. Însă doar după câțiva pași, ea fu prima care se opri.

Își mușcă buza inferioară și se uită în vale, la drumul întunecat. Se părea că acum, după ce pusese mâna pe bărbat, nu prea știa ce să facă mai departe cu el. Connor avea câteva idei, și fiecare dintre ele i-ar fi adus probabil câte un binemeritat pat de pistol după ceafă.

Când vântul se înteți, oftând tânguitor printre crengile pinilor și purtând până la ei mirosul inconfundabil al ploii, ea se văzu

nevoită să se întoarcă până la urmă spre el, cu nehotărârea oglindită pe chip.

– Este numai o chestiune de timp până când vizitiul se va întoarce și va aduce autoritățile cu el. Este vreun loc prin apropiere unde am putea merge ca să ne petrecem noaptea? Vreun fel de cabană sau adăpost?

Connor își plecă fruntea pentru a-și ascunde zâmbetul după o perdea de plete, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. La urma urmei, poate că soarta nu era o vrăjitoare lipsită de inimă.

– S-ar putea să știu un astfel de loc. Dar va trebui să vă adunați toate lucrurile. Am un cal priponit printre copacii de 'colo, destul de puternic ca să vă ducă pe tine și pe sora ta.

– Și tu? întrebă ea.

– Nu-i departe. Pot să merg pe jos.

– Să mergi? Sau să *fugi*? Își îngustă privirea, uitându-se la el, străduindu-se să pară amenințătoare. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să te împușc în spate, să știi.

– De ce-aș vrea să fug? Acum, că m-ai împachetat cum se cuvine, sper ca voi două să decideți să vă faceți de cap cu mine.

Roșeața ei îi stârni un fior răutăcios de satisfacție.

– Cred că nu, spuse ea senină. Cum i-am spus surorii mele, am auzit că voi, scoțienii din Ținutul Muntos, preferați ca femeile să fie mai docile.

El se aplecă, apropiindu-și periculos de mult buzele de urechea ei, apoi șopti:

– Ai auzit greșit.

Se părea că „prin apropiere" era expresia scoțiană pentru „s-ar putea să ajungem în zori, dacă nu murim de frig înainte", iar „cal puternic" însemna „monstru cu păr aspru, cât un dragon mic". Pamela nu ar fi fost câtuși de puțin surprinsă dacă animalul masiv, de culoarea abanosului, care le ducea în spate pe ea și pe Sophie, și-ar fi întins aripile și ar fi început să sufle flăcări prin nările aprinse. Chiar dacă acea ființă părea foarte mulțumită să-și vadă de drum la trap măsurat, Pamela se temea că nu făcea decât să aștepte clipa potrivită și semnalul stăpânului său ca să le arunce pe ea și pe sora ei de pe cea mai apropiată stâncă.

Sophie, epuizată, aţipise deja, sprijinită de spatele Pamelei, şi îi sforăia în ureche. Din fericire, calul era destul de puternic ca să ducă şi cele două cufere modeste pe care le salvaseră din trăsură. Cufere care conţineau ceea ce le mai rămăsese din bunurile lor pământeşti. Nu fusese uşor lucru să lege cuferele pe crupele late ale armăsarului, fără ajutorul vigurosului muntean, însă se descurcaseră până la urmă.

Poate că bine-cunoscutul actor John Kemble îşi permisese să aducă pe scena de la Royal Opera House cai adevăraţi, ba chiar şi câte un elefant, uneori, dar experienţa Pamelei în ceea ce privea caii se limita la cei din lemn. Animalul i se părea mare, primejdios şi imprevizibil... întocmai ca bărbatul care le conducea tot mai adânc în umbrele apăsătoare ale pădurii şi tot mai departe de civilizaţie, cu fiecare pas lung şi sigur.

Ea se încruntă la spatele lui lat. Cu toate că drumul anevoios îi purtase printr-un ţinut sălbatic şi stâncos, el parcă se bucura de o plimbare de după-amiază prin peisajul pastoral din Hyde Park. Judecând după pasul lui uşor, probabil că ar fi putut merge toată noaptea fără să asude nici un strop – chiar dacă îşi conducea calul cu amândouă mâinile legate la spate. Când începură să urce un deal foarte abrupt, ce o făcu pe Pamela să se agaţe de coama aspră a animalului, temându-se pentru viaţa ei, el avu chiar curajul să înceapă să fluiere. Notele vesele ajunseră la urechile ei, purtate de vântul rece.

– Vă rog, sir, ce cântec este acesta? îi strigă ea până la urmă, sperând să îl reducă la tăcere.

– Un cântecel popular numit *Fecioara şi tâlharul de drumul mare*, răspunse el.

Ea pufni.

– Date fiind temperamentul aspru şi înclinaţia pentru poveştile de dragoste tragice ale neamului vostru, sunt sigură că îşi jură dragoste eternă unul altuia şi apoi sfârşesc într-un mod groaznic şi sângeros.

– Dimpotrivă. Tâlharul o seduce pe fecioară şi o duce în patul lui, doar ca să descopere că era o femeie languroasă, care nu se mai putea sătura de el. Îi aruncă un zâmbet poznaş peste umăr. El îi răpeşte fecioria, iar ea îi fură inima.

Pamela se simți recunoscătoare pentru că obrajii i se aspriseră din cauza vântului, astfel încât el nu o putu vedea roșind. Bărbatul își reluă atât mersul, cât și fluieratul voios, terminând cântecul cu un tril măiestru.

Tocmai când fata își pierduse orice speranță că aveau să ajungă la destinație, copacii începură să se rărească, iar vântul să urle dezlănțuit. Ieșiră de sub adăpostul crengilor de pini într-o pajiște întinsă, acoperită cu iarbă grasă, la marginea unei stânci.

Pamela suspină adânc, tăindu-i-se respirația din cauza ghearelor lacome ale vântului și a priveliștii neașteptate ce i se deschidea în față. Își închinase întreaga viață pe altarul plăsmuirilor, fără să-și imagineze nici măcar o dată că un asemenea loc ar fi putut exista cu adevărat.

Era ca și cum castelul din fața lor se ivise chiar din mare, azvârlit pe insula de piatră de către vreun zeu păgân atotputernic, ca să străjuiască intrarea în Ceruri. Razele lunii străpungeau norii grei, pictându-i zidurile, crenelurile și turnurile cu o pulbere argintie strălucitoare. Clipi la vederea acelei splendori, întrebându-se dacă nu cumva și ea, asemenea lui Sophie, ațipise și se cufundase într-un vis.

Însă în vis nu ar fi avut pielea de găină, nici nu ar fi simțit mirosul sărat al mării în aer. Nu mai auzea doar urletul vântului, ci și tunetul valurilor ce se spărgeau de stâncile ascuțite ce înconjurau castelul.

Se așteptase ca tâlharul să le conducă în vreun hambar dărăpănat sau poate în vreuna dintre multele colibe părăsite ale arendașilor, pe lângă care trecuseră în călătoria lor. În mod sigur nu se așteptase la... *asta*.

Sophie se trezi tresărind. Sforăitul ei se transformă în șuierat când zări unde ajunseseră.

– Vai mie! șopti ea. Poate că nu este cu adevărat un hoț, ci un fel de rege.

– Nu fi ridicolă, o dojeni Pamela. Scoția nu a mai avut rege de două secole. Regele George este suveranul ei, ca și al nostru.

– Atunci, poate că-i un prinț. Un prinț hoț, sugeră Sophie, fără să-i dispară nota de venerație din voce.

Pamela își îndreptă privirea uimită de la castel, la gazda lor, dorindu-și să nu fi fost ea cea care remarcase că *avea* ceva regal în ținută.

Când el trase de frâie ca armăsarul să pornească înainte, ea văzu pentru prima dată fâșia îngustă și șerpuitoare de pământ ce lega pajiștea de castel. Undeva jos, în depărtare, vântul biciuia suprafața mării și forma vârtejuri de spumă ce se spărgeau de pietrele ascuțite.

Gemând, Sophie se prinse mai strâns de talia Pamelei și își lipi obrazul de spatele ei.

– Spune-mi când ajungem! Dacă ajungem.

Din cauza forței vântului și înălțimii amețitoare a locului unde se aflau, Pamelei ar fi trebuit să îi fie la fel de teamă că aveau să cadă și să își găsească moartea. Însă calul porni înainte cu o încredere neclintită, nu mai puțin sigur pe picioare decât stăpânul lui.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre castel când picături înghețate de ploaie începură să cadă din cer. Înainte ca Pamela să își acopere părul cu boneta, atât ploaia, cât și norul ce o adusese dispăruseră, îndepărtați de o rafală de vânt mușcător. În loc să blesteme vremea schimbătoare, cum ar fi făcut mai devreme, Pamela își lăsă capul pe spate și izbucni în hohote de râs, simțind o bucurie stranie în fața frumuseții și a sălbăticiei locului. Era ca și cum ar fi înaintat spre un tărâm de poveste, pe aripile unui dragon.

Când un alt nor acoperi luna, învăluindu-l pe tâlhar în umbre, zâmbetul ei păli încet. Rămânea de văzut dacă bărbatul care le călăuzea era prinț sau căpcăun.

Marea prăpastie dintre castel și uscat ar fi trebuit să formeze un șanț natural de netrecut pentru oameni și tunurile lor brutale. Dar când păși pe sub ceea ce trebuie să fi fost odinioară punctul de strajă al castelului, Pamela observă că eșuase lamentabil în acea sarcină.

Tâlharul opri calul în curtea puternicei fortărețe. Lumina odată blândă a lunii părea acum dură și necruțătoare, revărsându-se fără milă asupra zidurilor dărâmate și grămezilor de pietre sparte. Se părea că palatul de poveste nu era decât o iluzie, până la urmă, cu nimic mai real decât un fundal pictat din piesa *Regele Lear*. Cum ea însăși supraviețuise ruinelor a ceea ce trebuie să fi fost odinioară una dintre cele mai prețioase bijuterii ale coastei de est, durerea pe care Pamela o simțea în capul pieptului deveni dintr-odată foarte asemănătoare cu suferința.

Până și în acea stare înaintată de decădere, nu se putea nega frumusețea tristă a locului. Chiar dacă unele camere și turnuri păreau să fi fost neatinse de trecerea timpului, tot ceea ce mai rămăsese din capela castelului era un singur zid, orientat spre mare, silueta impunătoare a acestuia stând de veghe deasupra unei cruci albe prăbușite, cioplită în calcar. Mușchiul acoperise tot ceea ce se vedea din piatră, tivindu-i marginile crestate cu un văl gros, verde.

Cadrul unei ferestre ce trebuie să fi adăpostit odată un clopot se căsca precum o gură știrbă, sus, pe perete. Pamela aproape că putea auzi ecoul fantomatic al dangătului de clopot chemându-i la slujbă sau la război pe cei trecuți de mult în rândul drepților.

Cum dincolo de zid nu se zăreau decât întinderile nesfârșite, albastru-închis, ale cerului și ale mării, era de parcă ar fi ajuns la capătul lumii.

– Ce este locul ăsta? întrebă ea, coborându-și vocea până la o șoaptă plină de respect, fără să-și dea seama.

Timbrul gros al vocii tâlharului răsună și el șoptit, în semn de respect față de eventualele fantome care ar fi bântuit pe acolo.

– Aici este fortăreața unde clanul MacFarlane și-a purtat ultima bătălie împotriva forței armate a lui Cromwell, acum mai bine de o sută cincizeci de ani. Decât să lase castelul să cadă în mâinile dușmanilor, l-au aruncat ei înșiși în aer – au pus fitilurile și au pornit în marș în toiul nopții, jeluind din cimpoaie un ultim rămas-bun.

Privind în jurul lor, la grămezile de dărâmături și la visurile destrămate pe care le reprezentau, Pamelei îi veni să plângă din cauza pierderii tragice.

– Ești unul dintre urmașii acelor MacFarlane? A fost clanul tău?

Un nor alunecă peste lună, umbrind din nou chipul bărbatului.

– Mă tem că bunicului meu i-au lipsit atât curajul, cât și scrupulele bătrânului Angus MacFarlane. Ne-a vândut clanul la Culloden[1] pentru treizeci de arginți englezești.

[1] Bătălia de la Culloden a reprezentat confruntarea finală a răscoalei iacobite din 1745 și a războiului civil și religios din Marea Britanie. Pe 16 aprilie 1746, forțele iacobite ale lui Charles Edward Stuart au fost înfrânte decisiv de către trupele loialiste conduse de către William Augustus, duce de Cumberland, lângă Inverness, în Ținutul Muntos al Scoției. (n.tr.)

Un fior nepoftit o cutremură pe Pamela. Nu mai auzise niciodată cuvântul *englezesc* rostit cu atâta dispreț rece. Înainte să apuce să se gândească să își înfigă călcâiele în coastele calului și să pornească într-o goană nebună spre libertate, norii se risipiră și văzu cum tâlharul o privea cu o expresie reținută.

– Așadar, am ajuns, anunță el. Avem tot confortul unei case. V-aș ajuta să coborâți, dar... Ridică din umerii lați pentru a-i aminti că avea mâinile legate.

– Nu este nevoie. Ne descurcăm, îl asigură Pamela, aruncându-și un picior peste grumazul calului și lăsându-se să alunece din șa.

Și ar fi alunecat până când ar fi căzut în fund dacă tâlharul nu ar fi făcut un pas în față, ca ea să se poată sprijini de el. Nu luase în considerare timpul pe care îl petrecuse călare, nici cât de neobișnuită era cu asemenea activități. Se prinse de cămașa lui, cu mușchii încordați tremurând ca piftia. Îi simți pieptul tare ca o rocă sub mâinile tremurătoare, amintindu-i de acele clipe amețitoare de lângă trăsură, când se agățase de el în timp ce el îi sorbea cu blândețe nectarul buzelor.

– Mulțumesc! murmură ea, cu privirea plecată.

Își desprinse repede degetele de cămașa lui, spunându-și că numai trânta pe care era gata-gata să o ia trebuia să o fi lăsat aproape fără suflare. Când se îndepărtă de el, vântul înghețat îi răvăși părul, șuvițe răzlețe biciuind-o cu asprime peste ochi.

– Nu-i de mirare că voi, scoțienii, sunteți un neam atât de robust și de viguros. Dacă nu ar fi așa, nu ați supraviețui climatului ăstuia.

– Îndat' ce bagi un dram de whisky scoțian în burtă, o să descoperi că vântu' nu-i decât răsuflarea Domnului pe-obrazu' tău.

O privi, printre pleoapele grele, cum întindea mâinile către Sophie, sperând să o scutească pe sora ei de o rușine asemănătoare celei pe care o simțise ea.

De îndată ce Sophie descălecă în siguranță, scoase micul pistol din săculeț și îl îndreptă spre el, sperând să recâștige singurul avantaj pe care îl aveau asupra lui. Pistolul lui era închis bine în desaga de la oblâncul șeii armăsarului.

– Vă rugăm să fiți amabil și să ne arătați drumul, sir!

– Cu plăcere, fetițo! răspunse el afectat, făcându-i o plecăciune batjocoritoare înainte să se întoarcă pe călcâie și să se îndrepte cu pași apăsați spre umbre.

Când porniră după el, Sophie își strecură mâna într-a ei și șopti:

– Ești sigură că nu facem o greșeală cumplită?

– Nu, îi răspunse tot șoptit Pamela, simțind cum o părăsea curajul pe măsură ce îl urmau pe o cărare acoperită cu iarbă grasă, ce le purta tot mai aproape de marea învolburată cu fiecare pas.

La început crezu că avea să le ducă chiar pe marginea acelor stânci amenințătoare. Însă el schimbă direcția în ultimul moment, conducându-le pe sub o arcadă de piatră, spre niște scări netede, înguste, ce păreau să dispară în inima pământului.

– Vedeți pe unde mergeți, le avertiză el. Nu pot să vă prind dacă vă împiedicați și cădeți.

Nici pe el nu se putea prinde dacă se împiedica, își dădu seama Pamela, reprimându-și o împunsătură de vină. Dar când se făcu nevăzut în întunericul tenebros, păși la fel de sigur și de hotărât ca în pădure. Ea și Sophie își aruncară niște priviri speriate înainte să îl urmeze. Urletul vântului încetă imediat. Pe măsură ce înaintau mai mult sub pământ, erau învăluite de o liniște apăsătoare, întreruptă numai de sunetul monoton al picăturilor de apă ce se prelingeau pe piatră și de zgomotul întretăiat al răsuflării lor.

Pamela începea să se întrebe dacă nu cumva treptele duceau direct spre măruntaiele iadului când întrezări puțin mai jos o fâșie de lumină. Tâlharul se opri, așteptându-le să îl ajungă din urmă.

Făcu semn cu capul spre ușa masivă din stejar încastrată adânc în peretele de piatră.

– V-ar deranja să faceți onorurile?

Pamela apucă strâns mânerul de fier cu degetele înghețate și împinse ușa. Se deschise ușor, invitându-i înăuntru.

Trecu pe lângă tâlhar fără să stea prea mult pe gânduri, neputându-se împotrivi promisiunii îmbietoare de căldură și lumină. Încăperea nu era o temniță năpădită de șobolani, așa cum se temuse, ci doar o pivniță uitată de lume, a unui turn ce nu mai exista. Un foc trosnea într-o vatră din piatră, ridicată pe peretele opus. Pamela răsuflă ușurată. Încăperea lungă, cu tavanul jos, nu era numai caldă și uscată, ci și confortabilă și primitoare.

Adică numai până când se auzi ecoul a o duzină de pistoale, ale căror trăgace erau trase în același timp.

Unul câte unul, bărbații care țineau acele pistoale se iviră de prin colțurile umbrite, cu ochii sclipindu-le de poftă, cu buzele răsfrânte de încântare.

Cel mai solid dintre acei bărbați avea un cercel de argint într-o ureche și purta o vestă din piele, ce atârna descheiată peste pieptul ars de soare. Le măsură cu privirea din cap până-n picioare pe Pamela și pe Sophie, cu o jovialitate familiară ce îi îngheță Pamelei sângele în vene de groază.

Flăcările îi luminară dintele din aur pe care îl avea în față când buzele cărnoase i se deschiseră într-un rânjet.

– Ei, Connor, ce ne-ai adus în noaptea asta? îl întrebă pe bărbatul care le servise de călăuză. Codoașe sau mirese?

Capitolul 4

– Nici una, nici alta, răspunse Connor, aruncând bucata de sfoară de la încheieturi de parcă ar fi fost o panglică de mătase și trăgând ușor pistolul din mâna Pamelei. Dacă vreți codoașe sau mirese în noaptea asta, va trebui să vi le prindeți singuri!

Pamela se uită la el cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă.

El își îndesă pistolul fetei în centură și îi închise gura, apăsându-i bărbia cu un singur deget.

– Ne te-nvinovăți, fetițo! Altădată mi-am folosit aceleași talente ca să scap de lațul călăului, și nodurile lui erau mult mai bune decât ale tale.

Pamela începu să vorbească repede și încurcat. Nu ar fi putut spune de ce era atât de mânioasă că bărbatul scăpase din jalnica ei încercare de a-l răpi, conducându-le drept într-o capcană, dar spumega.

– Fir-ar să fie, tu... tu...

– Nemernic? interveni unul dintre bărbați.

– Ticălos? se aventură un altul.

– Mișel, scandalagiu, fiu de...

– Destul! strigă Connor. Mă îndoiesc că don'șoara are nevoie de ajutor când vine vorba să găsească insulta cea mai usturătoare pen' mine.

Pamela închise gura și își încrucișă brațele la piept.

– Are dreptate. Nu are rost să vă răciți gurile. Nu există insultă destul de usturătoare pentru cei ca el.

Uriașul care le cântărise din priviri pe ea și pe sora ei cu atâta poftă fățișă, chicoti cu voioșie, o claie de plete arămii zburlindu-i-se pe cap.

– Ah, este îndrăzneață, nu-i așa? Îmi plac fetișcanele îndrăznețe. 'Ți dau o cană cu whisky ș-o pungă cu tutun pen' o oră singur cu ea.

Pamela se apropie de Connor instinctiv, preferând diavolul pe care îl cunoștea acelui căpcăun cu ochi alunecoși.

Connor pufni.

– Și ce-ai de gând să faci în cele cincizeci și șapte de minute care o să-ți rămână, Brodie? Când ceilalți bărbați izbucniră în hohote de râs răgușit, Connor îi mătură cu privirea. V-aș mulțumi tuturor să vă băgați limbile înapoi în gură și pistoalele în pantaloni. Fetișcana îmi aparține mie.

Acea afirmație îndrăzneață îi reduse la tăcere pe bărbați și îi făcu pielea de găină Pamelei. Unul câte unul, atât rânjetele, cât și pistoalele dispărură.

– Atunci, cu aia frumușică cum rămâne? întrebă Brodie, tânguindu-se cu o voce subțire ca de copil, ce nu se potrivea deloc cu statura lui impresionantă și cu pachetele de mușchi tari ca piatra de pe brațe. Nu mă-ndoiesc că poți să te-ocupi de amândouă cu mâinile încă legate la spate, da' nu trebe să fii lacom, nu-i așa?

Chipul lui Connor deveni atât de liniștit, încât Pamela se temu că lua cu adevărat în considerare propunerea cretinului aceluia. Își arcui degetele, transformându-și mâinile în gheare, pregătită să se arunce asupra primului bărbat care avea să îndrăznească să îi atingă sora – chiar dacă acel bărbat avea să fie Connor.

Mai ales dacă acel bărbat avea să fie Connor.

– Ce-aș vrea eu să faci, Brodie, spuse el într-un final, este să o conduci pe „aia frumușică" în camera alăturată și să-i pregătești o ceașcă de ceai fierbinte, cu un strop de whisky, ca să-i pună sângele în mișcare. Când expresia lui Brodie se lumină, el își îngustă ochii cenușii, furtunoși, în semn de avertizare. Fetișcana este o lady și mă aștept să fie tratată ca atare!

Fața lată a lui Brodie se întunecă. Connor întinse o mână și o trase pe Sophie în față. Ea își târșâi picioarele și îi aruncă Pamelei o privire rugătoare, cu ochii măriți de spaimă și cu chipul frumos alb precum ceara.

– Nu va păți nimic, șopti Connor, vocea lui profundă auzindu-se periculos de aproape de urechea Pamelei. Ai cuvântul meu!

Pamela habar nu avea de ce era atât de dispusă să îl creadă. Mai cu seamă că ei nu îi oferea promisiuni asemănătoare.

De dragul lui Sophie, reuși să își compună un zâmbet încurajator.

– Are dreptate, dragă! Trebuie să fii înghețată până în măduva oaselor. Ce-ar fi să mergi să bei o ceașcă de ceai fierbinte cu bărbatul acesta cumsecade?

– Și cu tine cum rămâne? întrebă Sophie, aruncându-i o privire îngrijorată lui Connor.

Pamela își ținu răsuflarea, așteptând ca el să anunțe că și ea era o lady și că avea să fie tratată cu toată neasemuita considerație cuvenită unei asemenea ființe delicate și rafinate.

Cum tăcerea lui încăpățânată nu se curmă, se văzu nevoită să îi pună capăt cu un hohot de râs ascuțit.

– Nu-ți bate frumosul căpșor în legătură cu mine! Așa, eu și domnul... Îi aruncă o privire întrebătoare.

– Kincaid, îi răspunse el binevoitor.

– Eu și domnul Kincaid vom avea ocazia să discutăm despre afacerea noastră fără să fim deranjați.

Unul dintre bărbați îl înghionti pe cel de lângă el, șoapta lui prefăcută auzindu-se foarte bine în toată sala.

– Fetișcana o să umble crăcănată două săptămâni după ce-o să-și discute *afacerea* cu Connor al nostru!

Prietenul lui înclină din cap aprobator.

– Păi, da, unii zic că ăl de la spânzurătoare a trebuit să-l lase pe flăcău să plece când și-a dat seama că nu-l putea atârna mai bine decât era deja atârnat.

Cum unii dintre bărbați pufniră în râs, Pamela își plecă fruntea, dorindu-și cu disperare să se fi putut face una cu podeaua din piatră.

La semnalul scurt al lui Connor, Brodie făcu un pas în față și îi oferi lui Sophie brațul vânjos. S-ar fi zis că se pregătea să o conducă la cină, la un bal restrâns din Mayfair.

–Așadar, ești măritată, fetițo? o întrebă pe Sophie când fata își strecură delicat mâna pe sub brațul lui. Când ea clătină din cap, privindu-l încă îngrijorată, el îi zâmbi larg, dintele din aur sclipindu-i în lumina focului. Ți-ar plăcea să fii?

Pamela oftă. Își salvase sora de oferta lascivă a vicontelui numai ca Sophie să primească prima cerere serioasă în căsătorie de la un bandit guraliv, cu un cercel de argint în ureche și cu un șarpe încolăcit tatuat pe braț.

Connor îi izgoni din încăpere pe ceilalți bărbați cu o singură privire. Deși mormăiră în barbă și tropăiră cu cizmele pe podeaua din piatră în drum spre ieșire, nu părură mai dispuși să îl înfrunte decât vizitiul. Se părea că nici măcar nu avea nevoie de un pistol încărcat ca să-și impună voința asupra celorlalți.

Ceea ce ei nu îi prevestea un viitor minunat, își spuse Pamela cu asprime.

Un viitor ce i se păru și mai sumbru când Connor se aplecă să culeagă de pe jos bucata de sfoară cu care îl legase. Când veni lângă ea, Pamela rămase locului, știind că ar fi fost jenant pentru amândoi dacă ar fi încercat să fugă. Rămase țeapănă ca o scândură când el o prinse de braț cu o mână puternică și o împinse cu spatele spre scaunul din lemn cel mai apropiat de vatră, strângând-o astfel încât să îi dea de înțeles că nu avea să accepte nici un fel de nesupunere.

În primul minut stătea pe propriile ei picioare și, în minutul următor, se trezi așezându-se pe scaun cu o bufnitură deloc demnă. El părea și mai voinic uitându-se de sus la ea, în lumina focului. Trebui să își lase capul pe spate ca să îi arunce o privire sfidătoare.

În timp ce o privea cu ochii mijiți, mâinile lui dibace se jucau cu sfoara, înfășurându-i un capăt în jurul pumnului drept, apoi slăbindu-l cu stânga. Pamela înghiți cu greu un nod de frică agonizantă, așteptând ca el să-i lege sfoara în jurul încheieturilor – sau, mai degrabă, în jurul gâtului. Nu reuși să își ascundă tresărirea de uimire când Connor o aruncă în vatră.

–Nu prea cred că o să avem nevoie de aia, nu-i așa? întrebă el, cu o voce foarte blândă, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

Pamela răsuflă înfiorată, știind că avea dreptate. Dat fiind faptul că o depășea în forță și înălțime, i s-ar fi putut împotrivi până la ultima suflare și tot ar fi ajuns la mila lui.

– Mai ales dacă am ăsta, adăugă el, trăgând din centura pantalonilor pistolul ei delicat, ornat cu perle.

Când ridică arma în lumina flăcărilor, răsucind-o pe toate părțile, Pamela nu reuși să își ia ochii de la ea. Nici de la el.

Bărbatul admiră frumusețea strălucitoare a pistolului din toate unghiurile.

– Îi greu de crezut că un lucrușor atât de drăguț poate fi un instrument mortal, nu-i așa?

Ea își mușcă limba, temându-se să scoată vreun sunet. Nu s-ar fi simțit atât de paralizată nici dacă mâinile și picioarele i-ar fi fost legate de scaun.

El se aplecă mai mult, acoperind-o cu umbra lui. Ea icni când primi pe tâmplă sărutul rece al gurii pistolului.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă răgușită în timp ce îi cobora țeava armei pe obraz, urmărindu-i linia bărbiei.

– Este atât de frumos, și totuși atât de periculos! Seamănă foarte mult cu stăpâna lui.

Țeava pistolului îi atinse buzele tremurătoare atât de ușor, încât ar fi putut la fel de bine să își fi închipuit, apoi alunecă încet spre curba delicată de la baza gâtului ei. Închise ochii, simțind cum trupul o trăda, înroșindu-se sub dezmierdarea oțelului.

Îi deschise însă brusc când țeava pistolului își continuă coborârea, împingându-i în lături reverul hainei, până când gura armei se opri pe sânul ei moale, chiar deasupra inimii ei zbuciumate.

Connor o privi direct în ochi.

Și apăsă pe trăgaci.

Un buchet de pene colorate zbură din gura pistolului, și din cutiuța muzicală ascunsă în mânerul acestuia răsună o melodie veselă și zăngănitoare. Pamela tresări și scoase un țipăt înăbușit, cu nervii complet răvășiți de jocul lui mârșav.

Connor se înălță și suflă deasupra gurii pistolului, ciufulind grămada de pene. În ochii lui cenușii se aprinse o scânteie de amuzament diavolesc.

Pamela se uită în sus la el, cu inima bătându-i încă de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept.

– De când știi?

– Am 'nceput să bănuiesc că nu era decât o jucărie când ai făcut atâtea nazuri ca să-ndrepți propriu' meu pistol spre mine.

– Și dacă te-ai fi înșelat?

El ridică din umeri.

– N-am mai purta acu' conversația asta, nu-i așa?

Ca și când nu ar fi putut rezista tentației, o gâdilă sub bărbie cu mănunchiul de pene, ca un unchi ramolit care încerca să-i smulgă un zâmbet unui copilaș posac.

Înfuriată de atitudinea lui cavalerească, îl lovi peste mână, azvârlind pistolul cât colo. Arma alunecă pe podea și se izbi de peretele din piatră, ultima notă zăngănitoare a cântecelului stingându-se într-un vaiet discordant.

– Dacă știai că pistolul nu era adevărat, atunci de ce ai permis să fii luat prizonier?

El zâmbi larg.

– Mă agățam încă de speranța că tu și sora ta m-ați fi putut silui.

Cum gropița lui reapăru, ea deveni și mai arțăgoasă.

– De ce? Ți-a fugit oaia preferată?

Gropița dispăru. El își încrucișă brațele musculoase la piept și vorbi accentuând mai puternic „r"-ul.

– Oh, ne pierdem timpu' cu vitele numa' când nu găsim o femeie dornică.

– Sau una prea puțin dornică? i-o trânti ea, regretându-și cuvintele imediat ce îi ieșiră din gură.

Privirile li se întâlniră și se înfruntară până când grămada de bușteni ce ardeau mocnit în vatră se prăbuși într-o cascadă de scântei scăpărătoare. Pamela fu prima care se uită în lături.

Când prinse glas, în sfârșit, vocea îi era joasă, dar sigură.

– Eliberează-mi sora! Ea nu merită să fie pedepsită pentru nebunia mea. Poruncește să fie dusă undeva în siguranță și nu mă voi împotrivi. Voi... voi... – își înghiți nodul din gât și închise ochii – voi face orice ca să-ți fiu pe plac.

Connor își coborî privirea la chipul palid al Pamelei, în imaginația lui zburdalnică ivindu-se tot felul de lucruri teribile pe care fata le-ar

fi putut face ca să-i fie pe plac. Obrazul ei căpătase o ușoară nuanță trandafirie. Era un trandafir englezesc, ce nu ar fi putut înflori niciodată pe terenul stâncos al acelui ținut sălbatic și brutal. Și iată-l pe el, având puterea să îi strivească în pumn petalele fragile – și mândria înțepată. Conștientizarea acelui lucru ar fi trebuit să îl facă să se simtă puternic, invincibil. În schimb, se simți murdar și periculos. Asemenea unui bărbat care ar fi smuls o floare din noroi doar ca să o privească ofilindu-se în mâna lui.

– Asta-i într-adevăr o ofertă generoasă, fetițo! Ba încă una foarte tentantă. Da' nu am nici cea mai mică intenție să o arunc pe frumușica mielușică de soră-ta – sau pe tine, haitei de lupi din camera de-alături.

Trebui să îi admire stăpânirea de sine când fata își adună curajul ca să-l privească în ochi.

– Și cum rămâne cu lupul din camera aceasta?

Lupul din acea cameră își petrecuse prea mulți ani plătind pentru plăcerile sale cu monede furate și era lihnit după o bucățică puțin mai fragedă.

Temându-se ca ea să nu îi surprindă acea foame în ochi, Connor se așeză într-un genunchi la picioarele ei și începu să îi desfacă șireturile uneia dintre ghete.

– Ce faci? îl interogă Pamela pe răpitorul ei, temându-se că avea să îi răspundă.

Însă el își ținu gura și tot ce îi rămase ei de făcut fu să se uite neajutorată cum îi scotea gheata și o punea deoparte. Îi sprijini talpa piciorului de coapsa lui musculoasă, lumina flăcărilor reflectându-se în șuvițele de culoarea mierii din părul lui șaten-arămiu, ca scoarța de arțar.

Șosetele ei se aflau într-o stare și mai rușinoasă decât pantalonașii. Degetul mic i se ițea din mătasea zdrențuită, împurpurat de supărare.

Când îi scoase cealaltă gheată și îi cuprinse una dintre gleznele subțiri cu mâna, ea simți cum obrajii îi căpătau aceeași culoare de purpură. Se presupunea că bărbații nu trebuiau nici măcar să vadă gleznele unei femei, darămite să le atingă! De aceea erau atât de încântați cei mai mulți dintre ei să meargă la teatru, unde se puteau holba după pofta inimii la dansatoarele de operă sumar îmbrăcate.

Pamela nu își dăduse seama cât de înghețate și de amorțite îi erau picioarele până când Connor nu începu să i le maseze vioi, repunându-i sângele în mișcare. Părea că toată căldura emana din atingerea lui, pătrunzând prin mătasea jerpelită a șosetelor. Când o apăsă cu buricul degetului mare în talpă, fu nevoită să își muște buza inferioară ca să nu se trădeze printr-un geamăt.

El îi aruncă o privire furișă, un zâmbet atotcunoscător jucându-i-se pe buze.

– Voi, englezii, nu luați niciodată în serios pericolele din Ținutul Muntos al Scoției, spuse el când începu să îi supună și celălalt picior aceleiași torturi irezistibile. S-ar putea să crezi că picioarele ți-au înghețat numa' puțintel, dar pune și umezeala pe lângă frig și, înainte să-ți dai seama, o să-ți pierzi un deget sau două.

Pamela se afundă mai mult în scaun, peste ochi lăsându-i-se ceața pe măsură ce tensiunea îi părăsea trupul și se scurgea în mâinile lui pricepute. Dacă avea să continue să o apese cu degetul mare în mijlocul tălpii în acel mod provocator, avea să ajungă în primejdia de a-și pierde mai mult decât un deget.

Își recăpătă privirea clară într-o clipită. Se ridică brusc în capul oaselor, devenind la fel de rigidă ca o marionetă. Se întâmplase din nou. Căzuse în cursa senzualității, exact așa cum ar fi făcut mama ei.

Smulgându-și picioarele din strânsoarea lui, și le ascunse sub tivul fustelor.

– Mai degrabă mi-aș pierde un deget sau două din cauza frigului decât să mi le rontăie un lup!

Amuzat de încruntătura prudentă a Pamelei, Connor se ridică și începu să îi dea roată scaunului.

– Iar mie îmi convine mai degrabă să fiu numit lup decât lup în blană de oaie. Mai ales dacă-i vorba de una-mbrăcată-n blănuri false, bijuterii false și care poartă pistoale false. Este ceva adevărat la tine, domnișoară Pamela Darby?

Se aplecă și îi prinse între degete o șuviță din părul strălucitor, dorindu-și să fi putut uita cât de caldă și de adevărată i se părusese gura ei sub apăsarea buzelor lui, când se deschisese pentru a-i primi sărutul.

– Măcar acesta este numele tău?

– Bineînțeles că este numele meu! Mama noastră a fost marea actriță de teatru Marianne Darby. Poate ai auzit de ea?

Părea atât de plină de speranță, încât Connor își reținu replica sarcastică și răspunse, în schimb, blând:

– Mă tem că nu am avut prea multe ocazii să merg la teatru în ultima vreme. Ai pomenit mai devreme că mama ta s-a stins, dar unde este *domnul* Darby? De ce nu v-a închis tatăl vostru pe tine și pe sora ta într-un pod, într-o mănăstire... sau poate într-un azil?

– Nu există un domn Darby, îl informă ea. Doar dacă nu-l pui la socoteală pe tatăl mamei, iar el a murit când ea era încă bebeluș.

Confesiunea ei sinceră și scurtă nu folosi decât ca să-i amintească lui Connor că el fusese binecuvântat odată cu doi părinți care îl adoraseră.

– Așadar, după moartea mamei tale, ai decis să călătorești în Ținutul Muntos al Scoției și să răpești primul tâlhar de drumul mare care avea să-ți iasă în cale.

– Trebuie să-ți reamintesc, sir, că *tu* ai fost cel care ne-a tăiat nouă calea, spuse ea pufnind exasperată. Am venit aici în căutarea unui bărbat, nu a unui tâlhar de drumul mare. Și nu a unui bărbat oarecare, ci a moștenitorului unei averi considerabile.

Connor își trase un scaun și îl întoarse cu fața spre ea, așezându-se comod. *Acum* îi căpătase întreaga atenție.

– Cât de considerabilă?

– Tatăl lui este unul dintre cei mai bogați nobili din întreaga Anglie. Și unul dintre cei mai puternici. Ducele de Warrick poate comanda o duzină de case pline de servitori, o întreagă flotă comercială și pe cei mai mulți dintre membrii Parlamentului numai pocnind din degete. Pocni din degete cu îndrăzneală, chiar sub nasul lui, ca să-și demonstreze punctul de vedere. Însă bogăția și puterea nu i-au putut aduce singurul premiu pe care și-l dorește mai presus de orice – întoarcerea fiului care a dispărut acum aproape treizeci de ani.

Connor se încruntă.

– Ce s-a întâmplat cu flăcăul? A fugit? A fost răpit pentru răscumpărare?

– Nici una, nici alta. Se pare că în tinerețe ducelui îi cam fugeau ochii. Majoritatea doamnelor răsfățate se mulțumesc să privească în altă parte când soții lor calcă strâmb, dar nu și ducesa lui. O scânteie

de admirație încălzi privirea de ambră a Pamelei. După ce a găsit-o pe amanta ducelui în patul lor, în timpul unui bal, și-a înfășat pruncul nou-născut și a fugit cu el.

Vocea lui Connor îi reflectă neîncrederea.

– Și ducele și-a căutat feciorul timp de aproape treizeci de ani?

– Cred că și-a pierdut speranța cu mult timp în urmă, dar recent și-a dublat eforturile.

– De ce acum, după atâta timp?

– Pentru că este pe moarte, răspunse Pamela sec. Sănătatea i s-a șubrezit de câțiva ani buni și, conform zvonurilor, mai are numai câteva luni – dacă nu săptămâni, de trăit. Sunt convinsă că asta l-a împins să ofere recompensa.

– Recompensa?

Connor își trase scaunul mai aproape de al ei. Știa totul despre recompense. Pe capul lui era pusă una destul de ridicată chiar în acel moment. Știa, de asemenea, că o recompensă pusă pe capul unui om nu însemna că acel om nu valora nimic.

Pamela se aplecă în scaun, cu ochii scânteind de entuziasm.

– Ducele oferă zece mii de lire oricui îi poate aduce o dovadă că fiul lui încă trăiește.

Connor fluieră pe un ton jos.

– Cu un asemenea premiu în joc, pun rămășag că tu și sora ta nu sunteți singurele care-l caută pe flăcău.

– Poate că este adevărat, însă noi eram singurele care căutau în locul potrivit.

– Cum de ești atât de sigură de asta?

Ea își înclină capul și îl privi cu atenție.

– Aș fi o proastă să am încredere într-un bărbat ca tine, nu-i așa?

– Păi, da, aprobă el cu solemnitate. Așa s-ar zice.

Ea îl mai privi cu atenție câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Nu cred că mai contează acum, când am aflat adevărul.

Connor crezuse că interesul său ajunsese la culme când cuvintele „avere considerabilă" și „recompensă" fuseseră menționate în conversație. Dar se înșelase. Când Pamela își strecură o mână în căptușeala hainei, scotocind cu frenezie între sânii ei generoși, se așeză mai drept în scaun, simțind cum restul corpului i se încorda, atent, cu egală fascinație. Era pe punctul de a-și oferi cu nerăbdare ajutorul

când ea scoase, în sfârșit, o bucățică de hârtie împăturită, îngălbenită de vreme.

Își întinse hârtia în poală, atingând-o cu deosebită grijă.

– Timp de aproape treizeci de ani, toată lumea a crezut că ducesa a luat copilul și a fugit în Franța, din care cauză toate căutările s-au îndreptat într-acolo. Lovi încet hârtia cu o unghie îngrijit tăiată. Acest document dovedește contrariul.

– Ce este?

– O scrisoare pe care ducesa a scris-o în noaptea de dinainte să fugă. O scrisoare adresată dragii ei prietene din copilărie – o femeie pe care nu o mai putea trata cu considerație în înalta societate fără teama de a-și distruge propria reputație, dar care fusese întotdeauna confidenta ei cea mai loială și prețuită – o anume Marianne Darby.

Ochii de ambră ai Pamelei deveniră cețoși în timp ce mângâia cu blândețe sigiliul de ceară fărâmițat ce protejase odinioară scrisoarea de privirile indiscrete.

– Acesta este singurul document ce dovedește că ducesa nu a avut niciodată intenția să se îmbarce pe acea corabie spre Franța. I-a mărturisit mamei mele că a cumpărat acel bilet pentru Franța ca să-l pună intenționat pe soțul ei pe căi greșite, plănuind în tot acel timp să ceară adăpost bunicului ei matern – un bărbat care fusese cândva un moșier puternic în Ținutul Muntos al Scoției, dar...

– Care a pierdut totul în favoarea englezilor, termină Connor în locul ei. Prea multe povești aveau exact același sfârșit. Inclusiv a sa. Făcu un semn cu capul spre scrisoare. Cum ai dat peste ea? Ai găsit-o printre lucrurile mamei tale după ce a murit?

Chipul Pamelei se întunecă.

– Toate lucrurile ei au fost distruse de focul ce a ucis-o. Scrisoarea ne-a fost predată de către avocatul ei, după moartea sa. Colțul buzelor Pamelei se curbă într-un zâmbet trist. Din păcate, numai atât ne-a lăsat.

– Și mama ta nu a mai primit alte scrisori de la această distinsă lady? Nici măcar un bilet în care să scrie că a ajuns cu bine în casa bunicului ei?

– Nici măcar un alt cuvânt de la ea în toți acești ani. Pamela clătină din cap cu amărăciune. Însă acum știm de ce. Din cele spuse de o bătrână pe care eu și Sophie am întâlnit-o în Strathspey, nu au ajuns

atât de departe. A fost o iarnă grea, și atât ea, cât și pruncul au murit de febră pe undeva pe lângă Balquhidder.

Preț de câteva minute amândoi păstrară tăcerea.

– Acest duce nu ar fi la fel de recunoscător pentru o dovadă privind soarta fiului său? întrebă Connor în cele din urmă. Cel puțin bietul om ar putea muri împăcat, știind că toate căutările lui au luat sfârșit.

Pamela îi aruncă o căutătură posacă.

– Ai auzit vreodată vechiul proverb despre mesagerul împușcat? Ducele are o reputație destul de înfricoșătoare și mă tem că, dacă-i ducem vești proaste, va fi mult mai înclinat să ne arunce în Newgate, ca să nu mai vedem niciodată lumina zilei. Strângând încă scrisoarea ducesei, se ridică de pe scaun și se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse spre el. De aceea m-am gândit că poate ar fi un act mult mai caritabil – și mai profitabil, să îi dăm exact ceea ce a tot așteptat.

Expresia ei era atât de încrezătoare, atât de fermecătoare, încât Connor nu se putu abține să nu întrebe:

– Și ce anume ar fi asta?

Ea îi zâmbi cu toată tandrețea seducătoare a unei ibovnice.

– Păi, pe tine, desigur!

Capitolul 5

Când Connor sări în picioare, Pamela făcu un pas în spate, crezând că ar fi fost mai înțelept să stea departe de el până când bărbatul ar fi avut destul timp să îi priceapă pe de-a-ntregul cuvintele.

El îi aruncă o privire acuzatoare.

– Deci ăsta-i jocu' tău, nu, fetițo? Ți-a trecut prin cap să mă prezinți ca p-un impostor, așa că, atunci când adevăru' va ieși la iveală, eu să fiu ăla care să putrezească de viu în Newgate, în timp ce tu și prețioasa de soră-ta să vă luați tălpășița cu recompensa! Își trecu o mână prin păr, dându-și la o parte de pe față șuvițele răvășite de vânt. Măi să fie, ar fi trebuit să te-mpușc când am avut ocazia!

Pamela mai făcu un pas în spate, agitată, simțindu-se recunoscătoare pentru că nu existau arme de foc în imediata apropiere. Cel puțin, nu unele adevărate.

– Ei, haide, domnule Kincaid, nu este nevoie de acte teatrale! Nici de focuri de armă prefăcute. Ar fi un truc inofensiv. Pe legea mea, am îndeplini visul unui muribund!

Connor clătină din cap, vizibil sfâșiat între dezgust și admirație.

– Și mă numesc *pe mine* nemilos! Trebuie să ai gheață în loc de inimă! Adică, dacă măcar ai avea o inimă.

Cu conștiința mai rănită de vorbele lui decât ar fi vrut să recunoască, Pamela flutură scrisoarea spre el.

– Țin să te anunț că acesta este același bărbat care a dus o altă femeie în patul soției lui, în timp ce ea întreținea oaspeții la parter. Același bărbat care a jurat că ea nu avea să-și mai vadă niciodată copilul dacă îndrăznea să facă scandal în legătură cu aventura lui. În ceea ce mă privește, i-am face nemernicului un bine mult mai mare decât merită.

– Tu ce ai fi făcut?

– Mă scuzi?

– Tu ce ai fi făcut dacă ți-ai fi găsit soțul în pat cu amanta? Ai fi luat copilul și ai fi fugit?

– Probabil, răspunse ea pufnind supărată. După ce l-aș fi împușcat pe netrebnic direct în inima mizerabilă și înșelătoare.

Connor o surprinse izbucnind în râs. Anticipase efectul devastator pe care zâmbetul lui l-ar fi avut asupra inimii unei femei, însă timbrul bogat, cald, al râsului său se dovedi a fi și mai riscant. Mai ales fiindcă bănuia că nu era un bărbat care râdea des, ori cu o asemenea dăruire, din inimă.

– Setea de sânge ți se potrivește, domnișoară Darby! Te îmbujorează și îți aprinde scântei în privire!

Connor își întoarse scaunul invers și îl încălecă, apoi își suflecă mânecile și lăsă să i se vadă antebrațele musculoase, acoperite cu păr de culoarea mierii de arțar. Pamela încercă să nu se holbeze când își încolăci acele brațe impunătoare peste ultima stinghie din spătarul scaunului.

– De ce ai nevoie de mine? Dacă mama ta a fost o actriță renumită, trebuie să ai încă prieteni la teatru. De ce nu te întorci fuguța la Londra, să angajezi un actor pentru bâlciul tău?

Încruntându-se, Pamela clătină din cap.

– Actorii sunt o gloată lacomă și ambițioasă. Nu poți avea încredere în ei.

– Spre deosebire de tâlharii de drumul mare, sublinie Connor cu o voce blândă, dar încărcată de sarcasm.

– Oare printre hoți nu există onoare?

El pufni.

– Nu printre hoții pe care i-am întâlnit eu. Cei mai mulți dintre ei le-ar tăia gâturile bunicilor lor pentru un pahar de whisky și o pereche de cizme roase.

– Chiar și tu?

– Eu nu am bunică. Așa că spune-mi, fetițo, ce anume speri să câștigi din planul ăsta al tău cusut cu ață albă?

Ea își încrucișă brațele sub sâni și îi oferi un zâmbet binevoitor.

– Bucuria de a reuni un tată muribund cu bărbatul pe care îl va crede fiul său de mult pierdut.

Connor ridică o sprânceană, invitând-o să îi spună altă minciună.

Ea oftă, simțind cum îi pălea zâmbetul. Privirea lui era mult prea dură. Avea să aibă nevoie de toate trucurile actoricești pe care le învățase de la mama ei ca să-și țină secretul tăinuit față de el.

– Este chiar atât de greu de crezut că aș putea doar să vreau recompensa? Mi-ai văzut sora, domnule Kincaid. Sunt sigură că îți poți închipui provocările pe care le presupune responsabilitatea de a avea grijă de o asemenea ființă tânără și fermecătoare.

– Este destul de plăcută, presupun, dacă îți place genul. Privirea lui directă alunecă mai jos, zăbovind în mod voit pe șoldurile ei generoase și pe posteriorul curbat înainte de a se întoarce la chipul ei. Se întâmplă să prefer fetișcanele cu puțin mai multă carne pe oase.

Cu toate că Pamela știa că ar fi trebuit să îl mustre pentru insolența lui, simți o slabă furnicătură de plăcere vinovată. Sperând să o poată ascunde, înaintă cu câțiva pași spre cămin în timp ce vorbi.

– Dacă Sophie ar avea un tată sau un unchi care să aibă grijă de ea, frumusețea ei ar fi o binecuvântare. Dar în situația noastră nu este decât un blestem. Am deja un viconte însurat disperat

să o seducă. Dacă ne întoarcem la Londra mai sărace și mai neajutorate decât atunci când am plecat, mă tem că va încerca altceva mai josnic.

– Ai vrea să îl ucid pentru tine?

Pamela întoarse brusc capul și îi întâlni privirea sigură, cenușie. Ar fi râs, dar nu era prea sigură dacă el făcuse oferta în glumă.

Își drese vocea.

– Sper că nu va fi necesar. Cu recompensa, aș putea să îi asigur o zestre lui Sophie și să îi găsesc un soț cumsecade – nu un nobil, desigur, ci vreun tânăr drăguț care se ocupă cu comerțul. Sau poate cel de-al doilea fiu dintr-o familie bună, înrolat în poliție, ori cleric.

– Și cu tine cum rămâne? Ce se va alege de tine când sora ta va fi cuibărită în siguranță în patul vreunui vicar pios?

Întrebarea lui Connor, lipsită de tact, o neliniști.

– Nu prea m-am gândit la asta. Presupun că mi-aș putea cumpăra o căbănuță cu banii rămași și că m-aș retrage la țară, sau la malul mării.

– Și ce să faci? Să coci chifle și să strângi pisici? Îi puțin cam fără viață pentru o fetișcană ca tine, nu crezi? Mai ales după o carieră de răpit bandiți și escrocat gentlemeni bogați de moștenirile lor. Un colț al buzelor i se ridică într-un zâmbet leneș. Ai putea la fel de bine să hotărăști că ți se potrivește o viață de nelegiuită.

Ea îi aruncă o privire de gheață.

– Ce urmărești de fapt, fetițo? Își lăsă capul pe un umăr, măsurând-o cu ochii îngustați. Pur și simplu nu îmi pari genul care să se bucure de ceea ce nu-i al său.

– Păi, domnule Kincaid, rosti ea cu vioiciune, tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi tentația irezistibilă a câștigului nemeritat.

– Uiți un lucru, domnișoară Darby. Un om care minte, fură și înșală ca să trăiască poate de obicei să-și dea seama când altcineva minte.

Pamela înghiți cu greutate, dar privirea lui directă îi făcu imposibil să mai tăinuiască adevărul. Ridicându-și bărbia pentru a-i întâlni direct privirea, răspunse:

– Ai perfectă dreptate. Nu sunt o hoață înnăscută, ci am devenit așa de nevoie. Am nevoie cu disperare de mijloacele necesare

ca să-mi apăr sora, însă am pornit și în căutarea monstrului care mi-a omorât mama.

Capitolul 6

Acum, când zăgazul fusese doborât, cuvintele începură să se reverse de pe buzele Pamelei ca un șuvoi neîntrerupt.

– Sophie nu știe. *Nu poate* să știe. I s-ar frânge inima. Însă moartea mamei nu a fost un accident. Cineva a pus focul ce a omorât-o. Și când avocatul ei ne-a dat această scrisoare – pe care o protejase în toți acești ani, la cererea mamei, am știut de ce. Pentru că...

– Cineva a vrut să distrugă scrisoarea și pe oricine ar fi putut să știe de ea, încheie Connor în locul ei. Cineva a vrut să se asigure că moștenitorul ducelui nu avea să fie găsit vreodată. Se încruntă la ea, hăituit de o viziune groaznică a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea și sora ei s-ar fi aflat în teatru când fusese pus acel foc. Odată ce ai aflat, de ce nu te-ai dus direct la reprezentanții legii?

– Sunt fiica ilegitimă a unei actrițe, domnule Kincaid. Ce ar fi trebuit să fac? Să merg grăbită la cel mai apropiat conetabil și să acuz pe cineva din casa ducelui că mi-a ars mama de vie? Pe legea mea, mi-ar fi râs în față și m-ar fi aruncat la Newgate! Sau la spitalul de nebuni!

– Așa că ai decis să te ocupi singură de această problemă.

Ea aprobă dând din cap.

– Și ce mod mai bun de a dejuca planurile acestui ucigaș și de a-l momi să iasă din ascunzătoare decât să apar la ușa ducelui însoțită de moștenitorul de mult pierdut al omului?

Connor clătină din cap, sfâșiat între neîncredere și admirație.

– Ăsta-i un plan viclean, fetițo! Și chiar ar fi putut să dea roade dacă moștenitorul ducelui ar fi fost de mult pierdut, nu de mult mort.

– Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău ca să îl readuc la viață.

Pamela mototoli fragila scrisoare de la mama ei în pumnul cu nodurile degetelor albite, cu o privire în egală măsură înverșunată și rugătoare. Trecuse mult timp de când nu îl mai privise așa o femeie.

O viață.

Vocea lui Connor răsună mult mai aspru decât intenționase.

– Din câte știu, un singur om putea învia morții. Și a avut un sfârșit tragic în ghearele legii. Clătină din cap cu un regret sincer. Îmi pare tare rău pentru mama ta, fetițo, dar serviciile mele nu sunt de vânzare. Nu te pot ajuta.

Pamela își strânse buzele.

– Dacă nu vrei să mă ajuți pe mine, atunci de ce nu te ajuți pe tine? Te-ai gândit la ceea ce ai putea câștiga *tu*?

– Ce? O altă întâlnire cu călăul? Una de la care nu voi mai putea să mă fofilez de astă dată?

Cum Pamela făcu un pas spre el, apoi altul, se ridică mai mult în scaun. Vocea ei se îmblânzi, vrăjindu-l cu o notă ametitoare, ușor răgușită, pe care nu i-o remarcase mai înainte.

– Ce spui despre avere și putere mai presus de cele mai îndrăznețe închipuiri ale tale? Ce spui despre faptul că nici o ușă nu ți se va mai trânti în față, ci că vei fi poftit în saloanele nobililor și în palatele regilor? Ce spui despre faptul că părerile îți vor fi lăudate și că ți se va cere aprobarea de către toți cei pe care îi vei întâlni? Te-ai putea bucura de respect, admirație – îndrăzni să se apropie de el, aplecându-se suficient de mult pentru a-i șopti la ureche – și de toate femeile dornice pe care te-ai deranja să le curtezi.

Connor sări în picioare, cu mâna întinsă pentru a o prinde de încheietură. Ea încercă să se răsucească și să se ferească de el, dar el îi întoarse mâna și i-o ridică între ei, trăgând-o cu brutalitate la pieptul lui. Buzele pline ce îl îmbiaseră cu atâta îndrăzneală cu numai câteva clipe în urmă tremurau acum la numai câțiva centimetri depărtare de ale lui.

O privi adânc în ochi, observând pentru prima dată cât de dese și de întunecate îi erau genele lungi.

– Sună de parc-ai încerca să mă prinzi într-o cușcă, fetițo! Una aurită, da' tot cușcă. Cel puțin dacă mi-e dat să mor atârnând în ștreangul vreunui călău, aici, în munții ăștia, aș muri liber.

Zăbovi cu privirea pe buzele ei preț de un moment primejdios, apoi îi eliberă încheietura și îi întoarse spatele.

Se îndrepta cu pași mari spre ușă, nerăbdător să tragă în piept o gură de aer proaspăt ca să-i piară din nări mirosul îmbătător de liliac, când ea spuse:

– Mai este ceva ce ai putea câștiga.

El nu își încetini pașii, nici nu se întoarse.

– Și anume?

– Răzbunarea.

Connor se opri și se întoarse încet pe călcâie, înfruntând-o.

De această dată se dovedi suficient de isteață să păstreze distanța.

– Nu poți crede că am uitat deja toate discursurile tale pătimașe despre cât de asupriți au fost semenii tăi de către englezi! Dacă accepți să joci acest rol pentru mine, ai rămâne tot un hoț. Ai fura, pur și simplu, dreptul prin naștere al unui englez, așa cum Iacob l-a furat pe al lui Esau[1]. Ar fi cea mai mare batjocură a ta asupra dușmanilor.

Connor o măsură din cap până-n picioare cu ochii îngustați. Oricât de fermecătoare și de isteață era, făcea parte dintre acei dușmani.

Însă îi și oferea un mod de a lua o viață fără să-și păteze mâinile cu vreo picătură de sânge. Un mod de a se răzbuna pe nemiloșii ticăloși cu haine roșii care îi uciseseră părinții și pe seniorii înstăriți care îi trimiseseră. Și ar fi făcut ceea ce știa cel mai bine – i-ar fi jefuit pe englezi.

Timpul i se scurgea. Își lăsase în urmă meleagurile strămoșești și clanul cu aproape cinci ani înainte, sperând să își făurească o viață mai bună. Dar tot ce reușise fusese să se alăture unei cete și mai pestrițe, de tăietori de gâturi și contrabandiști. În ultimele șase luni i se întâmplase de nenumărate ori să se trezească dintr-un somn agitat, agățându-se de o frânghie invizibilă ce încerca să îi scurgă viața din el, strangulându-l. Era numai o chestiune de timp până când avea să-și găsească sfârșitul pe care-l merita, iar leșul avea să-i fie aruncat în vreun mormânt nemarcat, unde singura persoană căreia i-ar mai fi păsat dacă murea sau trăia nu l-ar fi găsit niciodată.

O porni agale spre Pamela.

– Te târguiești pe cinste, domnișoară Darby. Ești sigură că prin vene nu îți curge vreun pic de sânge scoțian?

– Nu din câte știu eu, domnule Kincaid, răspunse ea, văzându-se nevoită să își lase capul pe spate ca să-l privească în ochi atunci când se opri la mai puțin de un pas depărtare de ea.

El se văzu nevoit să îi admire atât curajul, cât și istețimea. Deși arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a o rupe la sănătoasa, rămase

[1] Biblia, Vechiul Testament, Facerea: Iacob îl lipsește pe Esau de binecuvântarea părintească, agonisind-o pentru sine, apoi pleacă la unchiul său, Laban. (n.tr.)

pironită locului când el îi cuprinse obrazul catifelat în palma bătătorită.

– Dacă e să moștenesc regatu' ăsta pe care mi l-ai promis, fetițo, atunci poate c-ar fi mai bine să-ncepi să mi te adresezi cu „milord".

Pamela se sprijini cu spatele de perete, privind-o pe Sophie dormind. O rază palidă a lunii se strecura prin deschizătura colțuroasă din piatră, scăldând chipul angelic al surorii ei într-o aură argintie. Pamela zâmbi trist când un sforăit mai puțin angelic scăpă printre buzele bosumflate ale lui Sophie. Era o fetiță voinică de șapte ani când se născuse Sophie și încă își putea aminti cum legăna nou-născuta cu obrajii trandafirii în fiecare noapte, în leagănul ei, până adormea, în timp ce mama lor își făcea reverențele finale și strângea trandafirii pe care îi aruncau admiratorii ei înfocați.

Pamela își strânse mai bine pe umeri pătura de lână și își lăsă capul pe perete, permițându-și să închidă ochii câteva secunde prețioase. Propriul ei corp începea să o doară din cauza oboselii. Tânjea să se întindă alături de Sophie pe salteaua improvizată, însă nu avea nici cea mai mică intenție să își lase sora neprotejată cu acea ceată pestriță de bandiți și contrabandiști veselindu-se încă în pivnița de dedesubt.

Când simți cum capul începea să îi coboare spre piept, deschise larg ochii și se scutură zdravăn. Privi prin turnul prăfuit, întrebându-se dacă odinioară servise drept iatac pentru vreun lord viguros și a sa lady. În afară de o masă și de un scaun grosolan cioplite, nu mai rămăsese nimic din piesele de mobilier originale, numai grămezi de surcele rupte. Din pereți răsună un chițăit amenințător, prevenind-o că ea și sora ei nu erau singurele ocupante ale turnului.

Poate că era nimerit să i se refuze somnul odihnitor. Acum, când îl convinsese pe Connor să o ajute să îl deposedeze pe duce de titlul și de averea lui, presupunea că nu era mai bună decât un hoț de rând. Oftă, invidiindu-le pe Sophie și conștiința ei liniștită. Jurase întotdeauna că ar fi trecut și prin flăcările iadului ca să-și apere sora, dar aceasta era prima dată când simțea vâlvătaia atingându-i degetele de la picioare.

Pleoapele grele începuseră să i se închidă din nou când auzi un sunet slab dincolo de ușa din lemn. Tresări, dintr-odată trează

de-a binelea. Pătura îi alunecă de pe umeri când se ridică în picioare, temându-se că avea să fie răsplătită pentru veghea ei cu un vizitator nepoftit.

Se uită primprejur după o armă, dar nu găsi decât piciorul de la un pat sfărâmat. Îl cântări în mână, strâmbându-se descurajată. Până și un pistol de jucărie ar fi fost mai de încredere.

Aruncând o privire spre Sophie ca să se asigure că dormea încă, Pamela se furișă spre ușă. Nu s-ar fi mirat să o găsească încuiată – astfel încât ele două ar fi rămas la mila oricui ar fi avut cheia. Însă când trase mânerul de fier, ușa se întredeschise.

Se uită prin crăpătura îngustă.

Connor Kincaid stătea tolănit pe un scaun din lemn, la capătul scărilor, cu picioarele lungi întinse în față ca să blocheze coridorul, și cu un pistol în poală. Avea ochii închiși, dar în mușchii lui se simțea o tensiune latentă ce îi dezmințea aparenta nepăsare, avertizând că nu era un bărbat cu care să se glumească, nici măcar în somn.

Primul gând al Pamelei fu că nu avea încredere în ea. Că avea impresia că ea ar fi putut încerca să renunțe la târgul făcut și să înscenеze o fugă.

Dar apoi își dădu seama că gura țevii pistolului nu era îndreptată spre turn, ci spre scări. Connor nu le ținea prizoniere. Le apăra.

Ținându-și răsuflarea, Pamela închise încet ușa, minunându-se de descoperirea ei. Connor îi promisese că nu avea să permită ca surorii ei să i se întâmple ceva rău și în această privință, dacă nu și în altele, era evident că se ținea de cuvânt.

Îi trecu rapid prin minte să se întoarcă la propriul ei post de veghe, însă un căscat enorm o luă prin surprindere, făcând cuibul din pături al lui Sophie să pară și mai ispititor. Șovăi un moment, apoi porni într-acolo și se încolăci lângă sora ei. Trase pătura cu blândețe peste umerii lui Sophie, apoi se cufundă într-un somn adânc și netulburat.

Capitolul 7

Viitorul duce de Warrick se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la briciul ascuțit din mâna Pamelei cu o neîncredere vădită.

– Dacă tu crezi c-o să te las să te-apropii de gâtu' meu cu lama aia, fetițo, ai face bine să te mai gândești! Ridică mâna și își atinse cicatricile pale care îi însemnau mușchii încordați de pe grumaz. Mai degrab' mi-aș pune gâtu' în lațu' călăului!

– Dacă nu îmi permiți să te primenesc pentru călătorie, s-ar putea să fii nevoit să o faci, îi replică Pamela. Va fi mult mai ușor să te scot din Scoția dacă vei arăta ca un fiu de duce, nu ca o brută lipsită de maniere.

O privi printre șuvițele încâlcite de păr ce îi cădeau pe frunte, în acel moment arătând mai mult ca un bărbat care se gândea să ucidă pe cineva.

Razele soarelui de dimineață pătrundeau printr-o deschizătură colțuroasă din peretele de piatră al încăperii din turnul unde ea și Sophie își petrecuseră noaptea, făcând să strălucească firele de praf ce dansau prin aer. Din păcate, razele aurii ale soarelui scoteau în evidență și scânteierea mortală a lamei din mâna ei. Se gândi că i-ar fi putut inspira mai multă încredere lui Connor dacă mâna i-ar fi fost complet nemișcată. Însă încruntătura lui fioroasă l-ar fi putut neliniști până și pe cel mai priceput bărbier.

– De ce nu le spui celor din familia asta nouă a mea că am fost crescut de lupi? propuse Connor, trecându-și o mână peste linia aspră a bărbii. Deși trecuse mai puțin de o zi de când Pamela mângâiase acea barbă, perii fini se transformau deja în adevărate mustăți. Atunci s-ar aștepta să fiu drăguț și păros.

– Dat fiind temperamentul tău plăcut, s-ar putea să le spun că ai fost crescut de bursuci. De bursuci turbați, adăugă ea dulce când el se încruntă mai mult.

Cufundă o perie pentru bărbierit în cana crăpată de ceramică de pe masa din lemn grosolan cioplit și amestecă săpunul până când obținu o spumă lăptoasă. Poate că fața lui avea să pară mai puțin fioroasă acoperită cu o mască de spumă pentru bărbierit.

Reținându-și tremurul, se apropie de el cu cana și peria într-o mână, și cu briciul în cealaltă. Din nefericire, era atât de preocupată să își țină mâinile nemișcate, încât nu se mai gândi la picioare. Vârful ghetei i se poticni în marginea unei dale de piatră crăpate, iar ea își continuă drumul spre el împiedicându-se, neputându-se opri.

Acum stătea pe propriile picioare și în următorul moment se afla în poala lui. El ridică mâna într-o clipită ca să-i prindă ei mâinile, oprindu-și lama briciului la numai un fir de păr distanță de mărul lui Adam.

Privind-o cu băgare de seamă, îi trase ușor briciul din mâna tremurătoare.

– Cred că o să mă bărbieresc singur, mulțumesc foarte mult! Nu mi-ar plăcea să fiu decapitat înainte de micul dejun. S-ar putea să-mi strice pofta de mâncare.

Era mult prea cald în poala lui. Mult prea confortabil. Pamela se trezi cuprinsă de o dorință absurdă de a se lipi de pieptul lui ca un pisoi ce de-abia aștepta mângâierea stăpânului său. Judecând după felul posesiv în care brațul lui îi înconjurase șoldul, se temu că s-ar fi arătat mai mult decât dornic să îi facă pe plac. Avea un fel de a o privi cu acei ochi cenușii ai lui, atât de pătrunzători, încât o făcea să se simtă de parcă ar fi fost actrița principală de pe scena vieții ei. După ce le cedase acel rol, de când se știa, atât lui Sophie, cât și mamei sale, era o senzație în egală măsură seducătoare și periculoasă.

Se ridică jenată, clătinându-se, și se uită în cană.

– Nu știu de ce te plângi. Nu am vărsat nici măcar o picătură din săpunul pentru bărbierit.

El îi luă cana din mână, apoi se întoarse cu scaunul ca să se vadă în bucata de oglindă spartă proptită de perete.

– Nu știu de ce britanicii se obosesc să trimită „hainele roșii"[1] ca să ne alunge de pe pământurile noastre. Își așeză cana între coapse și folosi peria ca să își întindă săpunul pentru bărbierit pe bărbie. Dacă v-ar înarma pe tine cu un brici și pe soră-ta cu o umbrelă, ne-ar putea învinge făr' să tragă un singur foc de armă.

Pamela se sprijini de marginea mesei, privindu-i cu atenție reflexia din oglindă.

– De ce îi urăști atât de mult pe englezi?

– Oare un scoțian are nevoie de vreun motiv ca să-i urască pe englezi?

– Nu. Dar cred că tu ai.

[1] Denumire peiorativă dată de scoțieni soldaților britanici din cauza uniformei lor cu veston roșu (n.tr.)

El îi aruncă o căutătură piezișă, ochii străfulgerându-i ca argintul în lumina soarelui. Briciul părea mult mai amenințător în strânsoarea lui decât păruse când îl ținuse ea. Neluându-i în seamă întrebarea, se încruntă la propria reflexie.

– Și dacă nu semăn deloc cu Warrick ăsta?

– Tocmai aceasta este frumusețea planului meu. Nimeni nu știe cum ar arăta. Avea numai câteva săptămâni când a dispărut. Era chel ca o ceapă și ochii lui aveau încă acea culoare albastră începătoșată cu care se nasc toți copiii. În plus, totul stă în arta iluziei. Dacă am învățat ceva crescând într-un teatru, am învățat că oamenii văd ceea ce vor să creadă și cred ceea ce vor să vadă.

Connor își trase lama peste obraz, îndepărtând un petic de fire țepoase și lăsând în urmă o cărare de piele netedă, arsă de soare.

– Așadar, care va fi noul meu nume?

Pamela își îndreptă spatele.

– De acum înainte vei fi cunoscut drept Percy Ambrose Bartholomew Reginald Cecil Smythe, marchiz de Eddywhistle și viitor duce de Warrick.

Pamela se așteptase să fie intimidat de o asemenea listă impresionantă de prenume și titluri. Nu se așteptase ca uimitorul lui chip să se transforme într-o expresie de groază.

– *Percy?* Ducele l-a numit pe bietul flăcău *Percy?* Măi să fie, ai avut dreptate în ce-l privește pe neisprăvit! Nevastă-sa ar fi trebuit să îl împuște. Dacă îmi spune cineva Percy, îl împușc chiar eu!

Ea oftă.

– Nu cred că ai face o primă impresie foarte bună. Numele de botez sunt foarte rar folosite în rândul nobilimii. Cei de același rang cu tine te vor numi probabil Warrick, iar cei de rang inferior ți se vor adresa pur și simplu cu „milord".

– Și tu dintre care vei face parte? întrebă el.

– Ca întotdeauna, îți voi fi superioară, răspunse ea fără să lase să-i scape ocazia.

El pufni.

– Atunci poate că mi-ai putea spune unde am fost în toți anii ăștia.

– După cum văd eu lucrurile, spuse Pamela îndepărtându-se de masă și venind în spatele lui, când ducesa s-a molipsit de febră

și și-a dat seama că avea să moară înainte să poată ajunge la adăpostul oferit de căsuța bunicului ei, nu a avut de ales decât să te pună într-un coș și să te lase în pragul unui negustor bătrân și cumsecade și al soției lui sterpe.

Vocea lui Connor se îmblânzi de un sarcasm dulceag.

– Și bănuiesc că, de atunci încoace, m-am îngrijit de prăvălie.

Pamela se întoarse și îi observă umerii lați și puternici. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să aducă atât de puțin cu un negustor, și atât de mult cu unul dintre bătăușii plătiți de la clubul de box al domnului Jackson.

– Nu prea cred, zise ea, punându-se de acord cu el. După moartea acelei perechi binevoitoare, ți-ai luat viața în piept, hotărât să îți croiești o soartă mai bună. Când te-am găsit, erai...

Își lovi ușurel buzele strânse cu degetul arătător, străduindu-se să găsească o ocupație potrivită.

– Pe drum, ușurându-i de rufăria de corp pe călătorii lipsiți de apărare? sugeră el.

Ea îl privi de-a lungul nasului.

– O, da, ce-ar fi să ne facem apariția și să-i spunem ducelui că te-ai dat drept Connor Kincaid – prinț-hoț al nopții, spaima drumurilor și blestemul Ținutului Muntos al Scoției?

– Ai uitat de pângăritorul femeilor nevinovate.

Pamela și-ar fi putut da seama dacă glumea, numai că el își alese chiar acel moment ca să-și radă firele țepoase de sub nas, dând la iveală o despicătură numai bună de sărutat.

Preț de o clipă, fetei i se tăie răsuflarea și nu mai putu decât să privească.

– Dacă îi facem să creadă că sunt cu adevărat moștenitorul ducelui, îți este limpede că același ticălos care a ucis-o pe mama ta s-ar putea foarte bine să încerce să mă ucidă și pe mine.

Pamela își împreună mâinile și îi aruncă o privire radioasă.

– Da, știu! Nu este minunat?

Reflexia lui ridică din sprânceană la ea.

Ea se grăbi să-i explice.

– Ce mod mai bun să-l demascăm pe netrebnic decât să-l prindem asupra faptului?

– Faptul de a-mi presăra cucută în coniac sau de a-mi tăia gâtu' în somn?

Ea nu luă în seamă tonul de batjocură înțepătoare pe care îl căpătase vocea lui.

– Nu fi ridicol! Dacă ucigașul ăsta nu vrea să fie prins, va trebui să însceneze un accident convingător. Și de vreme ce ne așteptăm să facă exact acest lucru, vom avea destul timp să ne asigurăm că va fi dus în fața justiției. Dacă vei vedea ceva ce îți va da cât de puțin de bănuit, dă-mi numai de știre și voi aduce autoritățile.

– *Înainte* să mă omoare.

– Asta sper, îl aprobă ea veselă. La urma urmei, nu se va aștepta să fii la fel de periculos ca el. *Mai* periculos, adăugă Pamela repede când Connor își îngustă privirea spre ea în oglindă. Și în timp ce vom aștepta să-și joace cartea, poți învăța să treci drept un gentleman în societate. Fără îndoială, ducele va dori să îți desăvârșești educația. Pe legea mea, gândește-te numai – vei putea chiar să înveți să citești!

Connor îi aruncă încă una dintre acele priviri misterioase în oglindă.

– Într-adevăr.

– Probabil va angaja un institutor de scrimă și un profesor de dans.

Connor sări în picioare.

– Nu mă deranjează să mă joc cu spadele, fetițo, da' n-ai zis nimic de învârtitu' prin sălile de bal cu manșete dantelate și pantaloni strâmți.

Prinzându-l cu mâinile de umeri, Pamela îl așeză cu blândețe înapoi pe scaun.

– Nu vă temeți, sir! Pantalonii strâmți nu mai sunt la modă de câteva sezoane.

Dându-și seama că zăbovise prea mult cu mâinile pe umerii lui lați și musculoși, Pamela și le retrase brusc și apoi le ascunse la spate.

– Chiar dacă ai trăit printre scoțieni cea mai mare parte a vieții, ducele va fi suficient de arogant să creadă că încă îți mai poți dovedi originea nobilă englezească. Probabil că ar trebui să începi să te străduiești să nu mai vorbești pestriț.

– Nu știu ce tot dracu' îndrugi acolo, fetițo!

Pamela deschisese deja gura pentru a-l corecta, când o altă mișcare dibace a briciului îi dezvălui lui Connor gropița arămie. Ridicându-și nasul în vânt, ea spuse afectat:

– Indiferent de cât de slobodă îi este limba în compania altor bărbați, un gentleman nu blestemă niciodată în prezența unei lady.

– Chiar așa? Când îi prinse privirea și i-o susținu, vocea lui Connor se îmblânzi și deveni mai profundă, timbrul provocator al acesteia făcându-i fetei pielea de găină pe brațe. Atunci, va trebui să mă bazez pe tine că mă vei ajuta să-mi țin limba.

Pântecele îi fu cuprins de căldură când își aminti cum acea limbă îi dezmierdase buzele supuse, apoi se strecurase printre ele și își continuase jocul. Își feri privirea înainte să-i scape ceva incredibil de prostesc, precum: „Mi-ar face mare plăcere!"

Vorbi tăios în mod voit.

– Presupun că ar trebui să te previn că și în Londra vei fi un bărbat vânat. Și nu de călău va trebui să te ferești, ci de o hoardă de femei tinere și ambițioase, fiecare dintre ele dornică să-ți devină ducesă. Sunt sigură că atențiile lor vor deveni și mai copleșitoare când vor descoperi că ești tânăr, viguros și... – ridică din umeri de parcă farmecele lui fizice evidente nu o interesau absolut deloc... destul de chipeș.

– Cât de amabil din partea ta că ai observat! comentă el sec. Așadar, astea – vreau să spun, *acestea* sunt femeile dornice pe care mi le-ai promis? o întrebă, corectându-se până să o facă ea.

– Mă tem că nu. Pamela clătină din cap cu tristețe. Dacă te pui într-o situație compromițătoare cu o tânără lady necăsătorită, s-ar putea să te trezești obligat să te însori cu ea împotriva voinței tale.

– Prin urmare, mi se permite să mă pun în situații compromițătoare numai cu femei tinere căsătorite?

– O, nu! exclamă ea. Nu ar fi bine deloc. Un soț gelos te-ar putea provoca la duel. Ai putea să iști un scandal groaznic, ce ne-ar putea demasca pe amândoi.

El oftă din rărunchi.

– Prin urmare, în ciuda promisiunilor tale, ar trebui să mă resemnez să trăiesc în celibat, ceea ce i s-ar potrivi mai bine unui călugăr decât unui duce.

– Oh, dar întotdeauna vor exista femei de o moralitate îndoielnică, care vor primi cu bucurie atențiile unui gentleman: văduve frumoase, curtezane – pufni de parcă în aer ar fi persistat mirosul unui parfum greu –, franțuzoaice.

– A, da, franțuzoaice! Un zâmbet nostalgic înflori pe buzele lui Connor. Am jefuit odată o trăsură în care se afla o servitoare franțuzoaică, tânără și plinuță. Când am cerut bijuteriile stăpânei ei, s-a aruncat în fața pistolului meu și m-a implorat să o iau pe ea în loc. Zâmbetul i se lărgi diavolește. M-a implorat destul de insistent, din câte îmi amintesc.

Pamela își simți buzele curios de rigide, ca și cum ar fi aparținut altcuiva.

– Sunt sigură că ai fost mai mult decât fericit să îi faci pe plac.

– Mă tem că a trebuit să o dezamăgesc pe fată. Zâmbetul îi dispăru când lama îi trecu peste bărbie, lăsându-i la vedere linia dură, amenințătoare. Plăcerea este trecătoare. Aurul este singurul care durează pentru totdeauna.

– Și dragostea? întrebă ea șoptit, regretându-și vorbele sentimentale de cum îi ieșiră din gură. Nu se presupune că este eternă?

– Dragostea este un lux pe care și-l pot permite numai proștii, poeții și cei bogați. Un sărac ar fi mai mulțumit cu o bucată de friptură caldă în burtă și cu o pereche nouă de pingele pentru ghete.

– Dar părinții tăi? Ei nu s-au iubit?

Privirea pe care i-o aruncă fu oțelită, amintindu-i de cum se simțise când îl înfruntase pe acel bărbat de după țeava unui pistol.

– Ba da. Dar dragostea lor nu a fost eternă. A durat numai până când „hainele roșii" i-au ucis.

Pamela se simți aproape ușurată când auzi tropăitul vesel al ghetelor surorii ei pe scări.

– Am găsit costumul, Pamela! cântă Sophie, buclele ei aurii săltându-i pe umeri când intră valsând în cameră. Nu am găsit jartierele pentru ciorapi, așa că îi împrumut o pereche de-a mea.

Se părea că Brodie picase deja în mrejele surorii ei. Voinicul contrabandist se ținea după Sophie ca un câine de salon bine dresat, cu brațele încărcate de veșminte.

– Costumul? repetă Connor pe un ton rău-prevestitor, ridicându-se și întorcându-se ca să arunce briciul și cana pe masă.

Făcând semn cu capul spre îmbrăcămintea lui complet neagră, Pamela spuse:

– Am însărcinat-o pe Sophie să-ți găsească în cufărul meu niște haine de călătorie mai potrivite. Și se pare că nu am întârziat deloc, adăugă ea când el își folosi poalele cămășii ca să-și șteargă restul de săpun pentru bărbierit de pe obraji și bărbie. Părul rebel îi coborî peste față înainte ca ea să poată observa întregul rezultat al bărbieritului. Habar nu aveam în ce situație financiară l-am fi putut găsi pe moștenitorul ducelui, așa că mi-am permis să împrumut acest costum de la teatrul unde Sophie a avut ultima reprezentație.

Cu adevărat ultima ei reprezentație, își spuse Pamela morocănoasă.

Sophie înșfăcă o cămașă din vârful grămezii de veșminte dusă pe brațe de către Brodie și o ridică în fața ei.

– Petruchio a purtat-o pe asta în *Îmblânzirea scorpiei*. Nu este uimitoare?

Uitându-se chiorâș la cum cădeau volanele migălos lucrate, tivite cu dantelă, ce împodobeau gulerul și manșetele, Brodie chicoti.

– Păi, da, fetițo! Connor al nostru o să fie atât de arătos îmbrăcat cu aia, de nici măcar eu nu o să mă pot împotrivi farmecelor flăcăului!

– Îți propun să încerci! mârâi Connor, pe un ton lipsit cu totul de orice urmă de farmec.

Sperând să evite o nenorocire, Pamela se repezi să îl scape pe Brodie de următoarea piesă vestimentară din grămadă. Din nefericire, se dovedi a fi o vestă croită din mătase violet-aprins.

– Nu trebuie să te arăți atât de descurajat, îi spuse lui Connor, luptându-se să își ascundă propria uimire. Toți domnii care se îmbracă la modă poartă așa ceva.

Connor se încruntă la pajiștea de floricele galbene presărate pe materialul lucios.

– Domnii sau doamnele?

Brodie își înăbuși un hohot de râs.

– Poate că ai prefera să-ți porți masca, i-o trânti Pamela cu asprime. Și, în loc de un baston elegant, ți-ai putea lua pistolul, ca să împuști pe oricine ar îndrăzni să-ți jignească mândria încăpățânată.

În loc de o lavalieră frumos înnodată, ți-am putea atârna, pur și simplu, un laț în jurul gâtului ăluia gros.

Bombănind în barbă ceva de neînțeles, din fericire, Connor o porni înainte cu pași mari. Sophie se retrase, știind clar că ar fi putut să o frângă în două la fel de ușor cum îi rupsese umbrela.

Însă el smulse, pur și simplu, cămașa din mâinile ei, vesta din ale Pamelei și restul de veșminte din brațele lui Brodie, apoi ieși din cameră ca o furtună.

Când Connor reapăru în prag, Pamela nu știu dacă să își acopere cu mâna gura sau ochii.

Era evident că actorul care purtase costumul fusese un bărbat mult mai scund decât Connor. *Mult* mai scund. În *toate* felurile. Vesta violet îi stătea deschisă peste pieptul lat, neexistând nici o speranță că nasturii și butonierele aveau să se întâlnească vreodată. Umerii lui musculoși despicaseră deja cusăturile fine ale cămășii. Chiar în timp ce priveau cu toții, tighelul pantalonilor din piele ce îi strângeau gambele și coapsele puternice amenința să cedeze, de asemenea.

–Acoperă-ți ochii, Sophie! ordonă Pamela.

Sora ei îi dădu repede ascultare, dar Pamela se uită peste umăr și o surprinse trăgând cu ochiul printre degete. Pamela nu era sigură dacă ar fi putut să o învinuiască. Nici nu își putea nega propria fascinație pentru bătălia ce se dădea între materialul subțire și exemplarul masculin magnific care era Connor Kincaid.

Un alt bărbat ar fi arătat ridicol stând acolo îmbrăcat cu hainele croite pentru un bărbat pe jumătate cât el. Connor arăta doar primejdios. Cu toate că până la urmă Brodie fu cel care izbucni în hohote sănătoase de râs, Pamela primi privirile acuzatoare ale lui Connor.

–Am o idee *mult* mai bună, tună el, întorcându-se pe călcâie și pășind apăsat înapoi spre scări.

Connor lipsi mai mult de această dată. Atât de mult, încât Pamela se temu că renunțase la micul lor pact necinstit și că se îndepărta de castel chiar în acel moment, călare pe armăsarul lui, lăsându-le pe ea și pe Sophie la mila puțin probabilă a lui Brodie și a camarazilor lui.

În timp ce Sophie îl învăța pe Brodie versurile unui cântecel nerușinat pe care îl învățase când făcuse parte din corul piesei

Winifred Wooster, nevasta de pescar din Ulster, Pamela aștepta în fața scobiturii urâte ce fusese odinioară o fereastră. Noaptea trecută ar fi putut jura că marea care înconjura castelul era la fel de neagră și de profundă ca tușul indian. Dar razele de soare ce răzbăteau printre nori se pierdeau în niște valuri strălucitoare de apă albastră-verzuie, purtând-o cu gândul la plaje acoperite cu nisip alb și la palmieri unduindu-se în vânt, pe care nu avea să îi vadă vreodată. Dacă nu ar fi fost rafalele de vânt tăios ce îi biciuiau obrajii, ar fi pus rămășag că se afla în Barbados, nu în Scoția.

Un curcubeu se pierdea în cețurile din zarea îndepărtată, chiar în fața ei. În ciuda soarelui ce se vedea de la fereastră, încă ploua undeva dincolo de acel magic arc de culori. Din cauza nuanței cenușii a cerului din depărtare, culorile eterice ale curcubeului păreau și mai aprinse. În timp ce le admira, un al doilea curcubeu, la fel de imposibil și de măreț, se ivi în stânga celui dintâi.

Pentru prima dată, se întrebă dacă un bărbat care se trezise în frumusețea răpitoare a peisajului scoțian în fiecare dimineață a vieții lui ar fi putut vreodată să devină cu adevărat fericit sub cerul acoperit de nori grei, cenușii, al Londrei.

Când auzi sunetul unor pași la capătul scărilor, se întoarse, pregătită să îl anunțe pe Connor că totul fusese o greșeală teribilă. Că ea și Sophie aveau să se întoarcă la Londra ca să-și poarte bătăliile fără ajutorul lui.

Auzi un suspin adânc. Dacă nu ar fi observat expresia de buimăceală de pe chipul lui Sophie, ar fi jurat că fusese al ei.

Connor se oprise în prag. Pantalonii care nu îi veneau deloc bine fuseseră înlocuiți de faldurile moi din lână ale unui kilt colorat în verde și negru. Genunchii îi erau goi, însă ciorapii din tartan îi acopereau gambele musculoase, dispărând într-o pereche de pantofi negri lustruiți, împodobiți cu catarame de argint. Un jabou șifonat i se revărsa peste partea din față a cămășii de culoarea fildeșului, accentuându-i virilitatea aspră a trăsăturilor. Un pled din aceeași stofă și cu același model ca și kiltul îi era drapat peste unul dintre umerii lați și prins cu o broșă de aramă.

Își îndepărtase șuvițele de păr de pe față, legându-le la ceafă cu un șnur din catifea neagră. Razele de soare ce pătrundeau în încăpere îi aprindeau șuvițele de culoarea mierii din părul arămiu,

transformându-le parcă în aur pur. Fără barba care să le ascundă, trăsăturile lui arse de soare erau și mai uluitoare. Numai căutătura amenințătoare și nasul ușor încovoiat îl salvau de la a fi prea chipeș.

Nu arăta ca un duce. Arăta ca un prinț.

În compania lui Sophie și a mamei lor, Pamela se simțise adesea ca o pitulice ponosită lângă o pereche de păuni mândri. Acum se simțea mai degrabă ca un hârciog umil în pericol de a fi înșfăcat de ghearele unui șoim magnific și înghițit dintr-o singură îmbucătură.

Brodie fluieră încet.

– Pentr-o clipă am crezut că era chiar fantoma lu' prințu' Bonnie Charlie!

– V-ați gândit vreodată să jucați pe scenă, sir? îl întrebă Sophie pe Connor, neputându-se abține să nu-și fluture genele mătăsoase. Pe legea mea, ați fi un Macbeth minunat!

Amândoi făcură câte un pas înapoi când Pamela porni spre Connor. Când ajunse lângă el, îi ridică un colț al pledului, neputându-se abține să nu îl atingă – chiar dacă nu făcea decât să-i pipăie un fald al tartanului gros.

– Unde ai găsit asemenea veșminte?

– Pe un englez îngâmfat, căruia îi plăcea să se dea drept lord scoțian. I-a alungat pe toți fermierii scoțieni, arendași pe pământurile lui, și i-a înlocuit cu oi. Gropița diavolească a lui Connor reapăru. Într-o după-amiază, când a plecat la plimbare pe câmpuri, îmbrăcat cu kiltul, și s-a oprit să își admire turmele mult-prețuite, m-a găsit pe mine așteptându-l.

Pamela își simți inima prăbușindu-i-se.

– Așa că l-ai ucis, spuse ea simplu, lăsând colțul pledului să îi alunece printre degete ca și cum ar fi fost încă pătat cu sângele victimei.

– Nu era înarmat, așa că i-am cerut punga și i-am poruncit să se dezbrace. Ultima dată când l-am văzut, se rostogolea la vale pe un deal, gol ca în ziua în care s-a născut, blestemându-mă, un blestem scoțian ce mă oropsea pe mine și pe viitoarele mele odrasle. Connor chicoti. Probabil că i-a luat zile întregi valetului său să-i culeagă toți ciulinii din...

Pamela își drese vocea, aruncând o privire grăitoare spre sora ei, care făcuse ochii mari.

– ... *degetele de la picioare*, încheie Connor grijuliu, iar Brodie își dădu ochii peste cap, în timp ce Pamela își înclină aprobator fruntea.

Razele soarelui se reflectară în ceva strălucitor ascuns printre volanele jaboului lui Connor. Curioasă, Pamela căută printre valurile de dantelă și scoase un medalion din aur, agățat de un lănțișor delicat.

Ridică în lumină frumoasa bijuterie.

– Și ăsta i-a aparținut englezului tău îngâmfat?

Connor îi trase medalionul din mână, cu o mișcare blândă, dar hotărâtă.

– Nu.

Acel singur cuvânt rostit aproape în șoaptă semăna cu o mustrare. Își lăsă medalionul să cadă pe sub cămașă, unde avea să fie ferit de privirile iscoditoare, inclusiv de a ei.

Pamela își plecă genele, simțindu-se nemaipomenit de stingherită. Medalionul nu era un bun furat, ci trebuia să fie o amintire valoroasă de la o femeie pe care o iubise cândva și pe care poate o iubea încă. Altfel de ce l-ar fi purtat aproape de inimă?

– Deci când plecăm spre Londra? întrebă Brodie.

– *Noi*? întrebară într-un glas Connor, Pamela și Sophie.

– Păi, da, răspunse Brodie, clipind inocent. Doar nu vă așteptați ca un gentleman rafinat cum e Connor al nostru aici de față să călătorească fără valetul lui devotat, nu-i așa?

Pamela deschise gura să se împotrivească, dar Connor o prinse de braț și o duse pe coridor, unde puteau vorbi singuri.

– Nu mi-ar strica să am un aliat în casă, spuse el în șoaptă. Cineva în care aș putea avea încredere.

– Dar de ce să-l iei pe *el*? șopti Pamela printre dinții încleștați.

– Brodie are o inimă bună. Connor se încruntă spre prietenul lui, care îi arăta chiar atunci lui Sophie cum își putea face șarpele tatuat să danseze încordându-și mușchii brațului. Un creier mic, dar o inimă foarte bună. Pot avea încredere că îmi va păzi spatele într-o luptă.

Uitându-se la pieptul lat și la brațele vânjoase ale lui Brodie, Pamela oftă.

– Dacă insişti, îl putem lua cu noi. Dar nu va încăpea în veci în vesta violet şi nu am nici cea mai mică intenţie să îl las să se însoare cu sora mea.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta, o asigură Connor, cu o expresie gravă. Va avea o mulţime de ocazii să-şi răpească o mireasă cât se va afla în Londra.

Ea rămase cu gura deschisă.

– Dar nu îi putem permite să... Se întrerupse, începând să recunoască sclipirea poznaşă din ochii lui Connor. Un zâmbet reţinut începu să îi înflorească pe propriile buze. Măi să fie, tu, nerușinatule...

O explozie asurzitoare cutremură turnul, aruncând-o în braţele lui.

– Ce-a fost asta? icni ea, ţinându-se strâns de faldurile moi ale pledului său.

Connor se uită în jos la ea cu chipul atât de necruţător, încât ea simţi un fior rău-prevestitor pe şira spinării.

– Dacă nu mă înşel, cred că „hainele roşii" au sosit să vă salveze.

Capitolul 8

– Du femeile în pivniţă! strigă Connor, aruncându-le atât pe Pamela, cât şi pe Sophie în braţele puternice ale lui Brodie.

El se întoarse şi porni în goană pe scările în spirală, blestemându-se pentru cât de prost fusese. Ar fi trebuit să ştie că nu era bine să le aducă pe femei în acel cuib de contrabandişti şi hoţi. Autorităţile de prin partea locului căutau de luni în şir un motiv ca să facă o incursiune pe la ruine, iar el le oferise, în sfârşit, ocazia să abată asupra lor mânia „hainelor roşii" şi a tunurilor acestora.

O a doua lovitură cutremură turnul, făcând să zbârnâie barele ruginite de fier de la ferestre. Connor sări peste o treaptă şi se izbi de perete. Abia abţinându-se să nu tragă o sudalmă, îşi înfipse degetele în umărul lovit. Trebuia să îi oprească înainte ca una dintre acele lovituri de avertizare să nimerească greşit şi să arunce în aer vârful turnului, fără ca Brodie să apuce să le ducă pe femei în siguranţă.

Ieși în curte împiedicându-se, nefiind surprins să o găsească părăsită. La primul semn de pericol, proscrișii care împărțeau acea vizuină se împrăștiau precum șobolanii, făcându-se nevăzuți în catacombele secrete de sub castel, așteptând fluxul ca să își lanseze bărcile la apă. Până la lăsarea serii, ruinele le-ar fi aparținut iarăși numai păsărilor de noapte și stafiilor.

Dacă nu ar fi fost cele două femei prinse în turn, Connor ar fi putut să dispară împreună cu ei. S-ar fi topit, pur și simplu, în ceață și ar fi navigat spre un loc unde legea nu l-ar fi putut găsi niciodată.

– Opriți focul! strigă cineva când apăru înaintând cu pași mari pe sub ruinele punctului de strajă al castelului, îndreptându-se spre malul abrupt, lat și acoperit cu iarbă grasă, ce mărginea podul.

De cealaltă parte a podului, un batalion de „haine roșii" roiau pe pajiște. Un vălătuc de fum amestecat cu funingine se ridica din gura unui tun masiv, profanând albastrul cețos al cerului de dimineață. Soldatul care se pregătise să aprindă din nou fitilul tunului se uită la comandantul lui, așteptându-i confirmarea, apoi își cufundă torța într-o găleată plină cu apă.

Chiar și de la acea distanță, Connor recunoscu părul cenușiu, ca de oțel, tuns scurt, și silueta scundă, cu picioare strâmbe, ale bărbatului. Simți cum buzele i se arcuiau într-un rânjet. Colonelul Alexander Munroe era cel mai rău soi de trădător. Se născuse scoțian, dar își vânduse sufletul englezilor pentru puterea și privilegiile gradului militar. Nu reprezenta nimic mai mult decât o marionetă a nobilimii locale. El și regimentul pe care îl comanda își petreceau zilele izgonindu-i pe fermierii arendași săraci de pe pământurile pe care familiile lor le munciseră de generații, iar nopțile fiind primiți ca niște eroi cuceritori în casele celor pe care îi serveau.

Munroe lătră o comandă. Soldații își ridicară muschetele pe umeri, țintindu-l pe Connor.

Munroe merse până la marginea prăpastiei, apoi strigă:

– Ridicați mâinile, sir, ori vă spulberăm împreună cu rămășițele astea mizerabile, în numele regatului!

Dându-și ochii peste cap, Connor se supuse fără să vrea, întrebându-se ce ar fi zis Pamela despre dialogul colonelului.

Așteptă răbdător până când Munroe strânse un număr destul de mare dintre oamenii lui în jurul său și începu să mărșăluiască

peste pod. Cu toate că își țineau muschetele pregătite, Connor observă cum câțiva dintre soldați aruncau priviri neliniștite spre marea învolburată de dedesubt.

Cum coborâră de pe pod, Connor strigă:

– 'Neața bună și ție, colonele! Cărui fapt datorăm onoarea vizitei tale?

Munroe se opri la câțiva pași în fața lui, soldații împărțindu-se în două flancuri ca să-l apere.

– Caut două femei.

Connor zâmbi amabil.

– Nu facem toți asta? Chiar dacă cei mai mulți dintre noi trebuie să se mulțumească numai cu una.

Câțiva soldați râseră înfundat, însă hazul lor fu repede oprit de o căutătură neagră din partea comandantului.

– Cu siguranță înțeleg de ce mai cauți încă, adăugă Connor, arătând spre tunul de la capătul celălalt al podului. Felul tău de a face curte lasă mult de dorit.

Unul dintre bărbați își drese vocea și se holbă direct în pământ, fiindcă își învățase lecția.

Sprâncenele stufoase, cenușii, ale lui Munroe se uniră într-o linie încruntată.

– N-am timp pentru jalnicele dumitale încercări de a vorbi trivial, sir! Două femei au fost răpite azi-noapte din trăsura pe care o închiriaseră, pe drumul Stirlingshire. Două *englezoaice*, adăugă el, subliniind astfel că dispariția a două scoțience nu ar fi fost demnă de atenția lui. După spusele unui martor, au fost luate de un bărbat care se potrivește perfect cu descrierea domniei voastre. Căută în redingota lui purpurie și scoase un sul de hârtie. Despături sulul dintr-o mișcare rapidă a încheieturii, arătându-i anunțul ce fusese bătut în cuie în fiecare piață principală a așezărilor de la Inverness la insulele Orkney. De către *acest* bărbat, după spusele martorului nostru.

– Hmmm... un individ tare arătos, nu-i așa? Connor se aplecă pentru a privi mai îndeaproape asemănarea grosolan schițată. Deși e puțintel cam greu de spus, cu masca aia care-i ascunde atât de mult din față. Ar putea fi aproape oricine. Connor arătă spre un tânăr soldat voinic de la stânga lui Munroe, care îi semăna ca statură, lățime a umerilor și linie a bărbiei. Inclusiv el!

Soldatul roși și începu să se bâlbâie.

– Păi, c-colonele, niciodată nu aș...

– Tăcere! lătră Munroe. Chiar mă îndoiesc că locotenentul meu și-a petrecut noaptea trecută răpind și siluind două femei nevinovate.

Cum roșeața soldatului se accentuă, Connor zâmbi larg.

– *Două* femei nevinovate? Nu pot să spun că nu sunt flatat, colonele, dar s-ar putea să îmi lauzi o vigoare pe care nu o am.

Începu să își coboare mâinile. Oamenii lui Munroe se încordară, cu degetele încleștate pe trăgacele muschetelor. Connor își opri mâinile la nivelul umerilor.

– Nu este nevoie de atâta precauție. După cum puteți vedea tu și oamenii tăi, nu sunt numai depășit numeric, ci și neînarmat.

Mârâitul neîncrezător al lui Munroe îl anunță că se gândise la acel lucru. Amândoi știau că un bărbat de statura lui nu era niciodată cu adevărat neînarmat.

– Prindeți-l! ordonă colonelul, retrăgându-se pentru ca bărbații de sub comanda lui să facă munca murdară în locul său.

Cum șase soldați își coborâră muschetele și începură să îl încercuiască, lovindu-l aspru cu vârful armelor în spate, pe Connor îl încercă o undă de regret când se gândi la cât de zdrobită avea să fie Pamela când urma să afle că nu o mai putea ajuta să îl găsească pe ucigașul mamei ei, nici să-i câștige recompensa de la duce. Se întrebă dacă avea să verse vreo lacrimă înduioșătoare când aveau să îl ducă la spânzurătoare sau dacă urma să li se alăture celorlalți englezi, pe câmpie, cu coșul pentru picnic și umbrela, ca să-l vadă atârnând în ștreang.

Unul dintre soldați îi prindea o cătușă de fier în jurul încheieturii, când, deodată, lanțurile căzură zăngănind la pământ. Connor își înălță brusc capul și observă că bărbații se holbau în direcția punctului de strajă, cu gurile deschise, fascinați.

Profită de neatenția lor și se răsuci în aceeași direcție.

Rămase și el cu gura deschisă. Pamela și Sophie ar fi trebuit să se afle deja în siguranță, în pivniță, așteptând să fie salvate de acei bravi și tineri soldați englezi. Și totuși, iată-le venind spre ei, mărșăluind prin iarbă cu bonetele lor mici și obraznice, ținându-se de mână,

cu fustele galbene și albastre fluturând în briză, semănând cu doi boboci de feminitate englezească. Nu le lipsea decât o umbrelă pe care să o rotească.

Când intrară în bătaia puștii, Connor își strânse pumnii.

– Când o să pun mâna pe Brodie... bombăni el în barbă.

Munroe părea la fel de consternat. Își întoarse privirea spre Connor.

– Ce înseamnă asta, sir?

– Să fiu al naibii dacă știu! murmură Connor, urmărind îngrijorat cum Pamela se desprindea de Sophie și își croia drum printre soldații de lângă el.

În timp ce soldații îi aruncau priviri orbite lui Sophie, pe care ea le primea cu genele plecate și cu un zâmbet rezervat, Pamela se ridică pe vârfuri și depuse un sărut cast pe obrazul lui Connor, cu buze moi și calde.

– Bună, dragă! Nu mi-ai spus că avem vizitatori.

Strecurându-și mâna mică pe sub brațul lui, le zâmbi lui Munroe și oamenilor lui.

– Așadar, și domniile voastre ați venit să vizitați ruinele în dimineața asta frumoasă de aprilie?

Connor se uită în jos la ea, nevenindu-i să creadă că odată îi considerase chipul doar plăcut. Cu ochii ei de ambră strălucind și cu acel zâmbet viclean înflorindu-i pe buzele pline, era absolut seducătoare. Și demnă de sedus.

– Nu ar fi adus un tun dacă ar fi venit să viziteze ruinele..., dragă! îi sugeră el cu blândețe.

Pamela își feri ochii de soare cu podul palmei și se uită la tunul din depărtare.

– Se află în toiul vreunui exercițiu de pregătire militară? Am putea să privim în timp ce ne bucurăm de picnic? întrebă ea plină de speranță.

Buzele lui Munroe se strânseseră într-o linie severă.

– Nu suntem aici ca să ne pregătim sau ca să vedem ruinele, domnișoară. Suntem aici ca să vă salvăm pe domnia voastră.

Pamela își arcui una dintre sprâncenele grațioase, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

– De ce anume? Singurul lucru de care doresc să fiu salvată în această frumoasă zi de primăvară este amenințarea necontenită a ploii.

– Aduceți martorul! tună Munroe printre dinții încleștați, trimițându-și unul dintre oameni în fugă înapoi peste pod.

Acesta reapăru câteva minute mai târziu, târându-l după el pe bătrânul vizitiu slăbănog. Simțind tresărirea aproape imperceptibilă a Pamelei, Connor îi acoperi cu palma mâna cuibărită încă la brațul său, și o strânse încurajator.

Munroe îl smulse pe vizitiu din strânsoarea soldatului și îl împinse în față.

– Acestea sunt cele două femei care ți-au angajat atelajul?

Vizitiul le aruncă femeilor o privire nesigură, de parcă s-ar fi temut că una dintre ele avea să scoată un pistol din jartieră și să îl împuște între ochi.

– Păi, da, sir, ele sunt.

Colonelul făcu un semn spre Connor.

– Și acesta este bărbatul care le-a ținut calea azi-noapte?

Vizitiul se scărpină în cap, uitându-se la obrazul proaspăt ras al lui Connor, la părul îngrijit pieptănat și la lâna moale a kiltului și pledului pe care le purta.

– Ei bine, asta n-o pot spune cu siguranță. Era întuneric beznă și ticălosu' purta o mască.

Pamelei îi scăpă un hohot de râs vesel ca un clopoțel.

– Bineînțeles că nu acesta este bărbatul care ne-a ținut calea! De cum a sosit logodnicul meu, pungașul ăla a luat-o la sănătoasa ca un laș fricos ce este!

Surprinderea lui Munroe fu evidentă.

– Logodnicul domniei voastre? Îi aruncă lui Connor o privire încărcată de dezgust. Vreți să-mi spuneți că sunteți logodită cu acest pungaș?

Zâmbetul Pamelei dispăru, ochii devenindu-i la fel de reci ca Marea Nordului într-o dimineață geroasă de decembrie.

– Vreau să știți că acest *pungaș* nu este numai logodnicul meu! Se întâmplă să fie și marchizul de Eddywhistle și viitorul duce de Warrick. Am hotărât să ne întâlnim aici și să vizităm ruinele castelului în această dimineață. Am avut un noroc nesperat că se afla

în drum spre domeniile sale noaptea trecută, chiar când ne era jefuită trăsura pe acel drum părăsit. Își plimbă privirea dezaprobatoare de la Munroe la soldații lui. Un drum pe care domnia voastră și oamenii domniei voastre ar fi trebuit să patrulați, astfel încât niște englezoaice decente ca mine și ca draga mea soră aici de față să poată călători fără teama de a-și pierde pungile. Își plecă ochii înainte de a adăuga ușor: Sau ceva încă și mai valoros.

Câțiva dintre soldați își plecară capetele sau își feriră privirea, rușinați de roșeața ei delicată. Connor îi cuprinse umerii cu un braț, ascunzându-i cu blândețe chipul la adăpostul cămășii lui.

– Haide, haide, dragă! șopti el, aruncându-i lui Munroe o privire plină de reproș. Ți-am promis că nu vom mai vorbi niciodată despre acea noapte îngrozitoare.

Colonelul fierbea de furie.

– Îmi pare rău, domnișoară, însă această poveste mi se pare cu totul absurdă!

Atunci, Connor făcu un pas în față, coborându-și vocea primejdios de mult.

– Doar nu o numești pe această lady mincinoasă, nu-i așa? Deoarece, în calitate de gentleman și logodnic al ei, aș fi nevoit să îți cer satisfacție.

Munroe scrâșni din dinți timp îndelungat. Când vorbi iarăși, tonul îi era ușor și convingător, iar cuvintele îi erau destinate numai Pamelei.

– Nu vreau să par lipsit de respect, domnișoară, dar am toate motivele să cred că acesta este bărbatul pe care îl vânăm de luni în șir. Îi flutură anunțul prin față. Un bărbat căutat de lege și condamnat de Coroană la spânzurătoare pentru crimele înfiorătoare pe care le-a comis.

– Înfiorătoare? repetă încet Pamela, tremurul ușor al vocii ei prevenindu-l pe Connor că nu mai juca teatru. Cât de înfiorătoare? Râse nervos. A scuipat pe Sfânta Biblie? A înecat un sac plin cu pisicuțe în găleată?

– Oh, a comis fapte mult mai înfiorătoare de-atât, răspunse Munroe cu gravitate. Fapte nepotrivite pentru urechile unei lady.

– Într-adevăr?

Când Pamela se desprinse din strânsoarea lui ca să poată lua anunțul din mâna lui Munroe, Connor se luptă cu o pornire copleșitoare de a o opri și de a o ține lângă el. De a o strânge în brațe și de a o duce într-un loc de unde nici un bărbat – inclusiv acel ticălos mincinos de „haină roșie" – nu ar mai fi putut să o smulgă vreodată de lângă el.

Cât timp ea studie asemănarea cu schița din anunț, aproape că o auzi cântărind vorbele lui Munroe, aproape că văzu talerele înclinându-se în favoarea colonelului. Ea nu avea nici un motiv să se îndoiască de cuvintele lui Munroe, nu avea nici un motiv să aibă încredere în el.

Mâna îi tremură abia vizibil când strânse anunțul și strecură sulul de hârtie în buzunarul fustei.

– Dacă nu vă deranjează, sir, voi păstra asta ca să-l pot recunoaște pe pungaș în caz că drumurile ni se vor mai întâlni vreodată. Dacă acest bărbat este pe jumătate atât de mișel precum spuneți, atunci mă voi ruga să îl găsiți și să îl închideți cât mai curând.

Își strecură iarăși brațul pe sub al lui Connor, zâmbindu-i candid.

– Ești pregătit, dragă? Îmi place atât de mult să iau masa *al fresco*[1] dimineața!

Connor îi întoarse zâmbetul Pamelei, zâmbindu-i larg la rândul său. Învinsese „hainele roșii" de nenumărate ori în ultimii câțiva ani, însă niciodată nu se lăsase cuprins de un asemenea val de satisfacție.

Tocmai le întorceau spatele lui Munroe și oamenilor săi, când mâna colonelului se întinse și smulse jaboul și gulerul lui Connor, descoperind urmele pale de frânghie ce îi însemnau gâtul gros pe o parte.

Buzele lui Munroe se curbară într-un rânjet triumfător.

– Și cum explicați semnele alea, *milord*?

Connor își atinse ușor cicatricile cu degetele, nările fremătându-i într-un mod aristocratic.

– Trebuie că valetul mi-a legat prea strâns lavaliera.

Trăgând jaboul din mâna lui Munroe și înnodându-și-l în jurul gâtului, înclină din cap politicos.

– Cu voia domniilor voastre, domnilor, picnicul ne așteaptă.

[1] În aer liber (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Lăsându-l pe Munroe spumegând de furie, se întoarseră și porniră spre castel ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Sophie i se alătură surorii ei, aruncându-le peste umăr o privire galeșă soldaților care rămaseseră cu gurile căscate.

Ajunseseră la jumătatea drumului spre punctul de strajă, când Munroe strigă:

– Nu vei putea să te ascunzi după fustele unei femei pentru totdeauna! Nu-mi pasă dacă te intitulezi marchiz, duce sau prințul regent în persoană; dacă mai pui piciorul în Scoția, Dumnezeu mi-e martor că *o să te văd spânzurat!*

Connor își înclină capul spre Pamela, vorbind în șoaptă, pentru ca vântul să nu îi poarte cuvintele mai departe.

– O singură vorbă din partea ta, fetițo, și m-ar fi văzut spânzurat astăzi.

– Și eu unde aș fi găsit un alt scoțian cu grumaz gros și țeastă și mai groasă care să se dea drept fiul ducelui? Îi aruncă o privire piezișă, pe sub gene. În plus, nu pari deloc genul care să înece un sac plin cu pisicuțe într-o găleată.

– Dacă vrei să știi, chiar îmi plac pisicuțele. Dar nu spune nimănui! Nu aș vrea să-mi stric reputația. Când trecură pe sub punctul de strajă, ridică privirea și se încruntă spre turn. Așadar, cum l-ai convins pe Brodie să te lase să faci trebușoara asta cutezătoare? După ce-l voi strânge de gât cu mâinile mele, aș vrea să știu cât de rău ar trebui să-mi pară.

Pamela îi aruncă lui Sophie o privire grăitoare. Aceasta răspunse cu un zâmbet felin.

– Ah! exclamă Connor. Deci ce a făcut? I-a făgăduit că se va mărita cu el și că îi va umple căsuța de copilași?

Sophie se înfioră.

– Ba bine că nu! Dar m-am oferit să îl învăț toate versurile cântecelului *Înfumurata Maude, codoașa din Banbury.*

Pamela aruncă o privire îngrijorată peste umăr, spre locul unde Munroe și oamenii lui își organizau retragerea fără prea multă tragere de inimă.

– Crezi că a vorbit serios? Când a zis că te va vedea spânzurat dacă mai pui vreodată piciorul în Scoția?

– Cred că am face bine să plecăm spre Londra de îndată ce Brodie îl va găsi pe vizitiul ăla laș al vostru și îl va târî aici.

Cum Sophie intră în turn înaintea lor, Connor o trase pe Pamela de braț, făcând-o să se oprească în umbrele reci din prag. Își sprijini antebrațul de arcada din piatră de deasupra capului ei, folosindu-și fără rușine trupul impunător pentru a o face prizonieră acolo.

– Acum, că te-am văzut jucând cu asemenea talent, fetițo, cum voi ști când vei spune adevărul?

Poate că buzele ei tremurară la apropierea alor lui, însă acest lucru nu le opri să se curbeze într-un început de zâmbet galeș.

– Nu vei ști.

Se aplecă pe sub brațul lui și își ridică poalele fustelor, începând să urce treptele și lăsându-l singur ca să chibzuiască la avertizarea ei.

Capitolul 9

– Îmi pare rău, domnișoară, dar ducele refuză să vă primească.

Pamela se aplecă din trăsura închiriată oprită pe aleea lungă, curbată, a domeniului ducelui, uitându-se cu neîncredere la chipul amabil al majordomului.

– Cum ar putea Excelența Sa să refuze să ne primească? I-ai spus că aduc vești despre fiul său?

Majordomul pufni deloc elegant, ceea ce se potrivea perfect cu livreaua lui scrobită, stacojie și cu peruca pudrată.

– Dumneata și toți șarlatanii, de aici până în Paris. Pe legea mea, numai în ultima săptămână au bătut la ușă trei francezi și un belgian pitic, fiecare pretinzând că era moștenitorul de mult pierdut al Excelenței Sale. Un individ impertinent chiar s-a strecurat pe fereastra de la dormitorul ducelui în timp ce acesta dormea. A insistat că semnul din naștere în formă de stea pe care îl avea pe... – nările patriciene ale majordomului fremătară în semn de dezgust –, *persoana* lui dovedea că el era adevăratul moștenitor. A fost nevoie de trei valeți ca să-l luăm din fața ducelui și să-l aruncăm afară, lovindu-l în... – pufni din nou –, *persoana* lui.

Pamela se lăsă pe spate pe locul ei din trăsură, străduindu-se să își ascundă descurajarea. Nu îi trecuse niciodată prin cap că ar fi putut să existe și alte încercări de a-l duce de nas pe duce, și alți impostori.

În ciuda rânjetului dezaprobator al majordomului, refuză să accepte că bătuseră atâta drum, îndurând zile istovitoare de călătorie, în zadar. Ea nu era un pitic belgian care să fie concediat fără drept la audiență, sau aruncat afară, lovit în... *persoană*.

Se aplecă iarăși din trăsură, oferindu-i majordomului cel mai cald și fermecător zâmbet al ei.

– Te pot asigura că noi nu avem nici cea mai mică dorință să irosim timpul prețios al ducelui – nici pe al tău. Cred cu tărie că va fi interesat de ceea ce avem să îi împărtășim.

Privirea neîncrezătoare a majordomului o măsură din cap până-n picioare. Chiar dacă purta cea mai bună rochie pe care o avea – o rochie de zi de culoarea sherry-ului ce se potrivea cu nuanța ochilor ei –, știa că atât gulerul și manșetele tivite cu dantelă, cât și capa de mătase asortată erau vechi de cel puțin trei sezoane. Și că, în timp ce boneta ei își recăpătase aspectul vesel datorită unui mănunchi suplimentar de pene proaspete, pe ghetele ei credincioase se observau încă urmele și zgârieturile căpătate pe drumurile aspre ale Scoției.

Mândria i se aprinse sub privirea disprețuitoare a majordomului, la fel ca atunci când Connor îi descoperise tivurile peticite ale pantalonașilor.

– Iertați-mă, domnișoară, spuse el, fiind clar că nu regreta nimic, dar mă îndoiesc sincer că o femeie de... *condiția* dumitale ar putea avea ceva interesant de împărtășit stăpânului meu.

Pamela își înăbuși un țipăt când două brațe calde, bărbătești o cuprinseră de talie pe la spate, ridicând-o cu ușurință de pe locul din trăsură și așezând-o pe pământ cu o ușurință ce îi tăie răsuflarea. Deschise gura ca să protesteze pentru că era tratată într-o asemenea manieră nedemnă, însă o închise repede când văzu cum dispărea rânjetul de pe chipul îngâmfat al majordomului.

Acesta începu să meargă cu spatele, clătinându-se, când Connor coborî din trăsură, etalându-și statura impunătoare și dominându-i pe amândoi. Ochii majordomului, mari cât farfuriile, se înălțară sus, sus, sus – trecură de pieptul lat al lui Connor, de lățimea

impresionantă a umerilor acestuia și se opriră, în sfârșit, pe chipul dur al bărbatului.

– Poate că nu ai înțeles-o pe doamna, spuse Connor, „r"-ul lui catifelat sunând și mai seducător în comparație cu tonul ascuțit al majordomului. Dorește să îl întâlnească pe stăpânul tău și nu are nici cea mai mică intenție să stea aici, pe alee, toată după-amiaza, la dispoziția lui. Nici eu.

Majordomul înghiți cu greutate, mărul lui Adam urcându-i și coborând în gâtlejul alb ca laptele.

– Dar... dar... Excelența Sa nu primește vizitatori. Mi-a poruncit să vă întorc din drum.

– Iar eu îți poruncesc să dai fuga înapoi acolo și să-i spui că nu plecăm nicăieri până când nu acceptă să o asculte pe doamna. Când Connor se aplecă peste umărul Pamelei, majordomul deveni și mai livid. Și dacă trebuie să vină cineva să ne anunțe că ducele a fost atât de încăpățânat încât să o refuze din nou, ai face bine să te asiguri că nu vei fi tu acela. Pentru că îți pot da cuvântul meu că va fi nevoie de mai mult de trei valeți ca să mă arunce afară, lovit în... *persoană*.

Ca să nu mai aibă nici o îndoială în acea privință, Brodie coborî din trăsură în spatele lor, desfășurându-și membrele chinuite până atunci în locul strâmt, nasturii din alamă ai livrelei lui de culoare albastru-închis forțându-se să stea încheiați peste pieptul său lat. O perucă pudrată îi stătea strâmb pe fruntea înaltă, o șuviță arămie ițindu-se de sub ea.

Când Brodie își dezveli dintele din aur, mârâind înfundat, majordomul se poticni mergând înapoi, aproape împiedicându-se în propriii pantofi cu catarame în graba de a se vedea scăpat de ei. Ajunsese la jumătatea drumului spre ușă, când îngăimă:

– Pe cine... pe cine să anunț, sir?

Când Connor șovăi, Pamela fu cea care răspunse.

– Pe cineva pe care Excelența Sa i-ar plăcea foarte mult să îl întâlnească.

Situat la marginea Londrei, Warrick Park fusese căminul ancestral al ducilor de Warrick timp de mai bine de trei secole. Clădirea principală era o construcție grațioasă, cu trei etaje, în stil georgian, cărămizile de un roșu plăcut îmbinându-se elegant cu calcarul.

Rândurile egale de ferestre albe cu cercevele îi ofereau conacului un aspect mult mai primitor decât merita. Două aripi elisabetane, provenind de la o structură mai timpurie a casei, încadrau conacul în cele două părți laterale.

Toată acea grandoare reținută era înconjurată de acri întregi de parc perfect îngrijit. După iarba bine tăiată, aleile atent măturate și tufișurile tunse cu grijă, era clar că se depuneau toate eforturile ca toanele naturii să fie subjugate stăpânirii omului. Un asemenea țel herculean necesita, fără îndoială, un regiment întreg de grădinari, care munceau toată ziua. Pamela presupuse că toamna li se ordona probabil să prindă frunzele care cădeau din copaci înainte să atingă pământul. Zări un templu în stil doric înălțat pe malul unui lac albastru străvechi, după un șir de sălcii plângătoare – un alt loc unde omul își lăsase amprenta asupra naturii.

Când doi valeți îi conduseră pe ea și pe însoțitorul ei pe sub porticul grațios ce adăpostea intrarea principală a casei, o adiere înmiresmată, încălzită de soarele de după-amiază, îi flutură șuvițele libere de păr de pe ceafă. Cât timp ea și Sophie hoinăriseră prin Scoția, în Anglia sosise primăvara. Muguri verzi și fragezi împodobeau ramurile stejarilor ce mărgineau aleea. Alee acoperită cu un covor de iarbă proaspătă, ale cărei fire noi aveau culoarea înviorătoare a mentei.

Pamela îi aruncă lui Connor o privire furișă pe sub borul bonetei. Oare aprecia grația blândă a zilei, ori îi lipsea frumusețea sălbatică a patriei lui – vânturile aspre ce băteau dinspre nord, amenințarea permanentă a ploii, promisiunea ispititoare a curcubeielor ce o urmau?

Aici nu se vedeau nori negri, purtători de tunete îngrozitoare, ci numai norișori albi, delicați, ce se perindau pe albastrul senin al cerului. Connor ar fi trebuit să arate ca și cum locul lui nu era acolo, înconjurat cum era de capcanele civilizației, dar pașii mari îi erau la fel de siguri ca în pădurea din Scoția.

Valeții flancară intrarea, împingând ușile înalte, duble, de stejar, și îi invitară într-un hol cu trei ramificații, cu podeaua din marmură italiană. O pereche de scări grandioase urcau, curbându-se, spre balconul de la etajul al doilea, balustradele lor lustruite din mahon sclipind în razele de soare ce pătrundeau prin enorma fereastră boltită de deasupra ușii.

Pamela inspiră, înfiorându-se. Ea era cea care nu avea ce căuta acolo. Locul ei era în culise, în vreun teatru vechi, la adăpost de luminile orbitoare de pe scenă și de privirile curioase. Mama ei era cea care ar fi putut juca un asemenea rol cu dezinvoltură, care și-ar fi dat pe spate buclele de aur și ar fi pășit în acel conac magnific de parcă i-ar fi aparținut.

Însă mama ei nu mai era, își reaminti Pamela cu tristețe, cortina fusese trasă peste viața ei de către o mână nevăzută înainte să se termine ultimul act. Își ridică bărbia, aruncându-i o privire regală unuia dintre valeți înainte să îi predea umbrela și mănușile.

Majordomul care îi întâmpinase pe alee se uită încurcat la falduriile de lână ale pledului drapat pe umărul lui Connor.

– Vă pot lua... hmm... pătura, sir?

– Cred că o voi păstra, răspunse Connor. Dacă această casă este la fel de rece ca ospitalitatea stăpânului tău, s-ar putea să am nevoie de ea.

Atât Sophie, cât și Brodie se holbau la holul de la intrare cu gurile deschise de uimire. Pamela aproape că îl văzu pe Brodie calculând în minte valoarea busturilor din bronz și a sfeșnicelor din argint.

– Servitorul și servitoarea domniilor voastre pot aștepta în sala servitorilor, îi informă celălalt valet, pufnind batjocoritor. Mă îndoiesc că veți sta mult.

Sophie o privi îmbufnată, părând oricum numai serviabilă nu. Fusese ideea Pamelei să ascundă nurii surorii ei sub un șorț alb obișnuit și să îi îndese buclele strălucitoare sub o bonetă tivită cu dantelă. A fi o actriță slabă era sinonim cu a fi o mincinoasă nepricepută și, dacă se deghiza în servitoare, Sophie avea o scuză ca să nu-și deschidă frumoasa guriță și să îi dea de gol pe toți. Pamela nu se simțise nicicând mai recunoscătoare că ele două nu semănau deloc ca două surori.

– Aș prefera ca servitoarea mea să rămână cu mine, îl anunță Pamela pe valet.

– Și omul meu, cu mine, adăugă Connor pe un ton care nu suporta discuție.

Brodie își dezveli dintele din aur într-un rânjet feroce. Amândoi valeții începură să tremure.

Îi urmară pe servitori de-a lungul unui coridor placat cu lambriuri din lemn scump de cireș. Pamela era foarte conștientă de prezența lui Connor în spatele ei. Întotdeauna se considerase robustă ca un ponei bun de muncă pe lângă nimfa de Sophie, însă Connor avea un fel aparte de a o face să se simtă delicată ca o porumbiță.

Sperase că aveau să fie primiți în vreun salon întunecat, unde lipsa luminii le-ar fi putut aduce un avantaj. Dar valeții îi escortară într-un solariu luminos, cu ferestre franceze înalte aliniate de-a lungul a doi pereți și cu o junglă luxuriantă de plante năpădind colțurile. Lambriurile ce acopereau ceilalți doi pereți fuseseră ornate cu frunze aurite și vopsite într-o nuanță veselă.

– Domnișoara Pamela Darby și... *un însoțitor*, anunță unul dintre valeți, tonul disprețuitor al acestuia vădindu-i foarte clar sentimentele pentru micul lor grup pestriț.

Înainte ca ochii Pamelei să se poată acomoda cu lumina puternică, atât el, cât și camaradul lui își luară tălpășița, mai mult decât ușurați să plece de acolo.

– Darby, ei? Un nume destul de comun pentru o asemenea fată îndrăzneață și nesăbuită, nu-i așa?

Acel ton acid îi zdruncină încrederea Pamelei, făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost deja dați în vileag. De parcă un batalion de conetabili așteptau să se năpustească asupra lor de după jungla de plante și să îi trimită la Newgate într-o căruță cu gratii.

– Intră, te rog, domnișoară Darby! De vreme ce nu am nici o intenție să îți permit să îmi deranjezi ceaiul de după-amiază, dumneata și *însoțitorul* dumitale ați putea să îmi țineți companie.

Clipind din cauza luminii orbitoare, Pamela se îndreptă în direcția acelei voci enervante, atrasă ca o muscă de firele strălucitoare ale unei pânze de păianjen.

Gazda lor stătea lângă peretele din capătul îndepărtat al încăperii, într-o revărsare de lumină. La început, ea crezu că putea să fie instalat pe un tron, dar, clipind încă o dată, își dădu seama că era un fel de scaun cu rotile, făcut din lemn și fier. În ciuda căldurii plăcute din încăpere, purta un șal înfășurat pe umeri și o pătură vișinie îi acoperea bine picioarele. Avea părul lung și lins – șaten-deschis, cu câte o șuviță argintie surprinzătoare la fiecare tâmplă. Ochii înfundați în cap și obrajii trași trădau atât ravagiile bolii, cât și ale trecerii

timpului, însă efectul înfățișării lui nu ar fi fost atât de devastator dacă nu ar fi existat portretul atârnat chiar deasupra capului său.

Portretul unui bărbat în primii ani ai tinereții sale. Îmbrăcat în costum de călărie, stătea sub coroana bogată a unui ulm, cu un picior pe o piatră și cu o pușcă sub braț. O haită de prepelicari care îl priveau cu adorație îi săltau la picioare. Se uita la pictor cu o aroganță regală ce ar fi putut deveni insuportabilă dacă nu ar fi fost temperată de curbarea poznașă a buzelor și de sclipirea diavolească din ochii căprui.

Gazda lor privi peste umăr, urmând direcția privirii Pamelei.

– Ce diavol chipeș am fost, nu-i așa? Și să nu crezi că nu aveam habar de asta. Foarte puține femei au putut să reziste farmecului meu.

Pamelei i-ar fi făcut o deosebită plăcere să îl contrazică, dar când se uita la bărbatul din acel portret îi era ușor să înțeleagă cum de o femeie putea să se îndrăgostească nebunește de el... și să îl disprețuiască în egală măsură când îi frângea inima. Deși Connor nu era cu adevărat fiul lui, se temea că aceea era o calitate pe care amândoi o aveau.

Își desprinse privirea de la portret și descoperi că subiectul lui o observa pe sub arcada hâtră a unei sprâncene argintii ridicate, în timp ce își ducea la buze o ceașcă fină de porțelan. Ceva din candoarea privirii lui scăpărătoare o încurajă.

Trăgând adânc aer în piept și profitând de o șansă primejdioasă, începu:

– Este o pictură impresionantă, dar cam singuratică, nu credeți? Ar fi mult mai uimitoare însoțită de un portret asemănător al ducesei Domniei Voastre.

Ducele se înecă cu ceaiul.

Chiar și în starea sa precară, prezența ducelui era atât de autoritară, încât Pamela nu o remarcă pe femeia așezată pe fotoliul tapițat cu brocart din dreapta acestuia până când nu se ridică și începu să îl bată ușurel pe spatele costeliv. Frumusețea ei era dintre acelea care înfloreau timpuriu și se ofileau prea devreme, răpindu-i luciul auriu al părului pieptănat într-un coc înalt, și încrețindu-i pielea de pe gât ca hârtia creponată.

Femeia o măsură cu atenție pe Pamela, ochii ei albastru-închis deschizându-se larg de indignare.

– Îmi dau seama că s-ar putea ca manierele fratelui meu să se fi prăfuit puțin de când s-a închis departe de lume, dar acest lucru nu îți dă dumitale dreptul să vii aici și să îl superi cu asemenea prostii. În *această* casă nu vorbim despre *acea* femeie!

Ducele își izgoni sora cu o fluturare iritată a mâinii, lăcrimând încă în timp ce tușea violent într-un șervețel din pânză de in. Pamela simți o înțepătură de remușcare când văzu petele strălucitoare de sânge ce pătau pânza veche.

– N-o luați în seamă pe Astrid, îngăimă el răgușit, ștergându-și buza inferioară cu șervețelul. Sora mea nu face decât să tragă de timp, așteptând ca eu să mor și să îmi pretindă moștenirea pentru plodul ăla al ei bun de nimic.

Cum sora ducelui se retrase pe scaunul ei, ațintind-o încă pe Pamela cu o dușmănie fățișă, fata își simți inima tresărind din cauza unui entuziasm periculos. Se abținu cu greu să nu îi arunce lui Connor o privire triumfătoare.

Ducele se încruntă la ea pe sub sprâncenele argintii.

– Dacă vrei să știi, fetișcană obraznică, nu există portrete cu ducesa mea. Am poruncit ca toate să fie îndepărtate cu ani în urmă. Și acum, așază-te! *Așază-te*! Făcu semn cu mâna spre canapeaua și scaunele grupate în fața tronului său improvizat, concediindu-i pe însoțitorii ei cu o căutătură disprețuitoare. Nu are rost să îți răcești gura cu prezentările. Le găsesc obositoare și inutile, de vreme ce deja îi cunosc pe toți cei pe care vreau să îi cunosc, și pe mulți pe care aș vrea să nu îi fi întâlnit niciodată.

Pamela se așeză pe canapea. Sophie era gata să ia loc lângă ea, când Pamela își drese vocea cu subînțeles. Scoțând un oftat de adâncă suferință, Sophie se duse la capătul canapelei, oprindu-se cu mâinile împreunate în față, ca o servitoare îndatoritoare.

Connor luă loc cu mare grijă pe un delicat scaun Hepplewhite, întinzându-și în față picioarele lungi. Brodie se opri chiar în spatele scaunului lui Connor, stând atent și încordat ca un buldog enorm cu perucă.

Ducele făcu semn din cap spre Sophie.

– Ce-ar fi să te faci utilă, fato, și să o ajuți pe sora mea să servească?

Când Sophie înclină, pur și simplu, din cap și i se alătură lui Astrid lângă măsuța pentru ceai, ducele o întrebă pe Pamela:

– Ce-i cu fetișcana? Oare este mută sau doar înceată la minte, cum pare?

– Nici una, nici alta, Excelență, răspunse Pamela, simțindu-se recunoscătoare pentru că era o mincinoasă mult mai bună decât Sophie. Este doar timidă.

Sora ducelui turnă ceaiul, iar Sophie cea tăcută împărți cestile, apoi trecu pe la fiecare cu o tavă încărcată cu prăjituri. Deși Connor le refuză pe amândouă, Brodie se întinse peste umărul lui, pescui o prăjitură cu frișcă de pe tavă și și-o aruncă pe toată în gură, mestecând mulțumit. Pamela tresări când și lingura din argint din cana cu frișcă se făcu nevăzută, dispărând fără urmă în mâneca lui.

Când Sophie se întoarse la locul ei de lângă canapea, ducele se uită pieziș la penele căzute de pe boneta Pamelei.

– Cu toate că vestimentația ta demodată ar putea sugera altceva, presupun că tocmai ai sosit din Paris și ai o poftă teribilă să pui mâna pe mica mea recompensă?

Simțindu-se recunoscătoare pentru că avea ceva cu care să-și țină ocupate mâinile tremurătoare, Pamela luă o înghițitură de ceai.

– Nu din Paris, Excelență, ci din Scoția.

– Din Scoția! De ce și-ar pierde cineva timpul în Scoția? Pe legea mea, scoțienii nu sunt altceva decât o grămadă de barbari care poartă fuste, prea ignoranți și insolenți ca să-și vadă interesul! Aruncă o privire vicleană spre kiltul lui Connor. Fără supărare, flăcăule!

– Nici vorbă, murmură Connor, cu ochii mijiți ca niște lame ascuțite.

Pamela își bău restul de ceai cu o sorbitură zgomotoasă. Știa că ar fi făcut bine să le pledeze cazul înainte ca tâlharul să se dezlănțuie sau să îi înfigă în gâtlej potențialului binefăcător o furculiță pentru prăjituri. O furculiță pentru prăjituri furată probabil de pe tavă de către Brodie.

Așezându-și ceașca goală pe masa delicată cu un singur picior de lângă cotul ei, spuse:

– Nu mi-am pierdut timpul în Paris, Excelența Voastră, pentru că știam că fiul domniei voastre nu avea să fie găsit acolo.

Ducele îi dărui un zâmbet binevoitor.

– Și cum ai ajuns la această rară concluzie, draga mea? Bazându-mă pe interacțiunea noastră limitată de până acum, pot doar să presupun că nu a fost rezultatul gândirii tale strălucite.

Connor se ridică pe jumătate de pe scaun, dar Pamela îl opri cu o privire rugătoare. El se așeză la loc, căutătura lui arzătoare prevenind-o însă că data următoare nu avea să mai aibă atâta succes.

Pamela căută în săculețul de mână, scoase scrisoarea mamei ei și i-o întinse ducelui.

– Poate că rândurile soției Domniei Voastre vor vorbi cu mai multă elocvență decât aș putea eu.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Archibald! exclamă sora lui. De ce nu mă lași să sun valeții, ca să-i dăm afară pe ticăloșii ăștia? Știu că aproape ți-ai ieșit din minți de plictiseală și că te amuzi chinuindu-i, dar chiar nu este nevoie să-ți pierzi timpul și vocea citind vreun fals ridicol, care...

– Taci, Astrid! lătră ducele. Ține-ți limba aia ascuțită cinci secunde și adu-mi scrisoarea aceea!

Sora lui se supuse fără voie, pornind cu pași mari spre Pamela și smulgându-i scrisoarea din mâna întinsă. Pamela se abținu cu greu să nu o tragă înapoi. Poate că scrisoarea ducesei o costase foarte mult pe mama ei, dar era tot ceea ce ea și Sophie mai aveau de la ea.

Ducele își coborî privirea posomorâtă la scrisoare, întorcând-o pe toate părțile. Poate că sigiliul din ceară se fărâmițase în decursul anilor, dar îl putea încă recunoaște ca fiind al său.

Pamela își ținu răsuflarea când ducele despături paginile, știind că avea să recunoască și scrisul elegant al soției lui, indiferent de cât de șters sau de pătat ar fi fost.

Când termină de răsfoit paginile, ducele strânse scrisoarea în pumn și o flutură spre Pamela, cu o expresie feroce pe chip.

– Cine era această Marianne? De ce i-ar fi împărtășit soția mea asemenea intimități cutremurătoare?

– A fost cea mai bună prietenă din copilărie a soției Domniei Voastre. Pamela își îndreptă ținuta pe scaun, neputându-și ascunde nota de mândrie din voce. Și mama mea.

Ducele își lăsă capul pe spătarul scaunului, ca și cum ar fi fost deodată prea slăbit pentru a și-l mai ține drept.

– Doamne, Dumnezeule, este cu adevărat moartă, nu-i așa?

La început, Pamela crezu că se referea la mama ei, dar, într-o clipă, își dădu seama că vorbea despre ducesă... soția lui.

Ea și Connor schimbară niște priviri uluite. Nu îi trecuse niciodată prin cap că, în vreun ungher tainic din ceea ce ar fi trebuit să fie inima lui, ducele ar fi putut să aștepte vești atât despre soția sa fugară, cât și despre moștenitorul său. Conștientizarea acelui lucru o făcu să se simtă și mai copleșită de vină.

– Mă tem că da, Excelență, răspunse ea cu blândețe. Nu a ajuns niciodată la căsuța bunicului ei. Nu a supraviețuit călătoriei în Scoția.

– Presupun că am știut-o dintotdeauna. Oftă, pleoapele brăzdate de vinișoare albastre închizându-i-se peste ochii obosiți. Femeia aia neroadă și încăpățânată probabil că a murit doar ca să-mi facă-n ciudă. Când deschise iarăși ochii, aceștia îi erau la fel de duri și distanți ca și vocea. Cum ceea ce-ți dorești este recompensa, ca să-ți burdușești săculețul lacom, bănuiesc că mi-ai adus vești și despre fiul meu.

Pamela trase adânc aer în piept, rugându-se ca Dumnezeu să o ierte pentru că îi osândise pe toți cu minciuna ei.

– Am făcut mai mult decât atât, Excelență. Vi l-am adus pe fiul Domniei Voastre.

Capitolul 10

Ducele se înălță brusc în scaun, pete roșiatice apărându-i pe obrajii trași. Ochii căprui i se aprinseră de un foc nepământean și, preț de o clipă năucitoare, semănă mai mult cu tânărul plin de viață pictat în portretul din spatele lui decât cu bărbatul sfrijit, prematur îmbătrânit, care devenise.

Deschise gura, dar îl înecă o tuse chinuitoare. Lady Astrid sări de pe scaun și începu să îl bată ușor pe spate, aruncându-i Pamelei o privire acuzatoare.

– Uite ce i-ai făcut, fată vicleană! Ar trebui să-ți fie rușine! Pe legea mea, o asemenea emoție s-ar putea dovedi prea puternică pentru inima lui slăbită!

Când Astrid îi șterse cu blândețe fruntea, cu propria ei batistă, apoi îi turnă ceai proaspăt într-o ceașcă și i-o duse la buze, Pamela se încruntă. Grija acesteia pentru bunăstarea fratelui ei părea sinceră.

– Spune o singură vorbă, Archie, îl îndemnă ea când convulsiile se mai domoliră, și voi scăpa de acești șarlatani și de pretențiile lor absurde, apoi voi trimite după medic!

Pamela nu își putu reține o înțepătură de milă când ducele îndepărtă cu bruschețe mâna surorii lui. Ea se retrase, oprindu-se la dreapta sa, demnitatea rănită citindu-i-se în fiecare linie a ținutei rigide.

Privirea pătrunzătoare a ducelui nu mai era pironită asupra Pamelei, ci asupra lui Connor.

– Tu! croncăni el, ridicând un deget tremurător spre Connor. Nu pari genul care s-ar mulțumi să se ascundă după fustele unei femei, în timp ce ea ți-ar purta bătăliile!

Pamela începu să vorbească.

– Excelență, eu...

– Are dreptate, spuse Connor, ridicându-se de pe scaun. Nu mai vreau să mă ascund.

Vocea ducelui se auzi doar ceva mai tare decât un mârâit.

– Atunci, vino aici, flăcăule, și lasă-mă să mă uit puțin la tine!

Pamela își ținu răsuflarea, fiind conștientă că lui Connor nu avea să îi pice bine să i se ordone. Mai ales în asemenea mod imperios.

Dar, după o scurtă ezitare, el porni agale spre scaunul ducelui și se opri, pur și simplu, acolo, privind în jos la bărbat.

– Nu sta aici, dându-mi târcoale de parcă ai fi îngerul Gabriel venit să-mi condamne sufletul negru! hârâi ducele, făcându-i semn cu degetul să se apropie. Apleacă-te, ca să-ți pot vedea fața!

Comanda bătrânului nu îi lăsă de ales lui Connor. Știind că soarta fiecăruia dintre ei atârna de acel moment, Pamela își înfipse unghiile în palmă când el se lăsă într-un genunchi în fața scaunului ducelui, ajungând nas în nas și ochi în ochi cu acesta.

Pamela nu îi putea zări chipul lui Connor, însă îl vedea foarte bine pe al ducelui. Și acela devenea din ce în ce mai palid, ca o mască mortuară, pe măsură ce scruta trăsăturile lui Connor, ochii arzători fiind singurii ce mai păstrau o licărire de viață în ei.

Numai când ridică o mână nesigură și îi cuprinse obrazul lui Connor, își dădu ea seama, cu o împunsătură de uimire, că sclipirea din acei ochi nu mai era răutate, ci lacrimi.

– Ar fi trebuit să știu din clipa în care ai intrat în cameră, șopti el, sorbind fiecare linie a chipului lui Connor cu o sete înfierbântată. Ai privirea mamei tale. Ochii ei...

Spre lauda lui Connor, nu se feri de atingerea bărbatului, ci își așeză mâna peste a ducelui pentru a-i opri tremuratul.

Pamela își plecă fruntea, sfâșiată de un amestec amețitor de rușine și triumf. Planul pe care îl pusese în mișcare când ea și Sophie fugiseră din Londra dădea, în sfârșit, roade. Cu adevărat nu-și dorise să tragă pe sfoară un bătrân bolnav, dar, procedând astfel, îi oferise lui Connor șansa de a-l demasca pe ucigașul mamei ei și asigurase viitorul surorii ei. Rolul ei acolo se încheiase. Cel puțin pentru moment.

Din acea zi, nu avea să mai poată lua legătura cu Connor decât prin mesaje șoptite de către Brodie. În viața unui viitor duce – chiar și a unuia măsluit, nu era loc pentru fiica unei actrițe, născută în așternuturi nepotrivite. Avea încredere în Connor că avea să-și respecte partea din târgul lor blestemat și să o ajute să îl dea în vileag pe ucigașul mamei ei, însă, odată îndeplinită acea sarcină, tovărășia lor urma să ajungă, de asemenea, la final. El avea să fie liber să-și trăiască viața ca viitorul duce de Warrick, iar ea urma să fie liberă să se retragă la malul mării, să coacă chifle și să strângă pisici.

Brusc, dorindu-și să fugă de acea regăsire tandră, care nu era deloc o regăsire, se ridică în picioare.

– Iertați-mă, Excelență, însă îmi dau seama că Domnia Voastră și fiul Domniei Voastre sunteți străini unul de celălalt și că trebuie să fiți nerăbdători să vă cunoașteți. Mă bucur că strădaniile mele au fost rodnice în căutare și că am putut să vi-l aduc înapoi. Voi lăsa adresa unde sunt găzduită, iar Domnia Voastră vă puteți trimite avocatul să ia legătura cu mine în ceea ce privește înmânarea recompensei.

Se întoarse orbește spre ușă, fiind încredințată că Sophie avea să o urmeze.

– Nu fi atât de grăbită, domnișoară Darby! Nici atât de modestă!

Acea voce poruncitoare o țintui locului. Fiindcă nu îi aparținea ducelui, ci lui Connor. Se întoarse încet și îl văzu stând lângă duce.

Dacă nu ar fi știut mai bine, Pamela ar fi jurat că acela era locul lui. Ducele îl ținea încă de mână, ca și cum s-ar fi temut că, dacă îi dădea drumul, ar fi dispărut iarăși în sălbăticie și nu ar mai fi fost găsit niciodată.

În acea încăpere avusese loc un schimb de putere inexplicabil. Ceva ce o lăsase pe Pamela la fel de emoționată și de uimită pe cât arăta sora ducelui.

Ochii cenușii și reci ai lui Connor erau mai de nepătruns ca niciodată, felul în care accentua „r"-ul suna mai plăcut auzului.

– Doar nu plănuiești să dai bir cu fugiții înainte ca eu și – șovăi mai puțin de o clipă – *tatăl* meu să îți mulțumim cum se cuvine pentru că ne-ai reunit.

Ea schiță un zâmbet nervos.

– Sunt sigură că recompensa vă va exprima recunoștința mult mai bine decât ar putea vreodată să o facă vorbele Domniilor Voastre.

Connor îi zâmbi, gropița din obraz având un efect și mai devastator însoțită de ridurile seducătoare din colțurile ochilor. Zâmbetul îi era straniu de asemănător cu al bărbatului din portretul din spatele lui.

– Ascultați-o numai, Excelență! Fetișcana aceasta ar vrea să vă facă să credeți că nu este decât o oportunistă lacomă, când adevărul este de fapt altul.

– Chiar așa? șopti Pamela cu un firicel de voce.

– Chiar așa? repetă Sophie, uitând cu totul de propriul jurământ de tăcere.

– Păi, da, chiar așa! Trăgându-și ușor mâna din strânsoarea ducelui, Connor se îndreptă spre Pamela cu grația extraordinară a unui prădător. Și la fel de periculos. Încearcă să-și ascundă inima generoasă față de noi toți, ca să nu ne strice regăsirea. Nu vrea să știți că eram pierdut cu adevărat până să mă găsească ea.

Pamela își ținu răsuflarea când Connor îi luă mâna și i-o ridică, atingându-i încheieturile degetelor cu buzele lui calde și umede, cu o intimitate ce o făcu să se înfioare.

– Știu care ne-a fost înțelegerea, fetițo, dar nu mai pot să tăinuiesc micul nostru secret.

Pamela suspină adânc, crezând că se afla pe punctul de a dezvălui că era un impostor și că astfel aveau să ajungă cu toții în temniță, dacă nu în streang.

Era mult prea încremenită de groază ca să se împotrivească atunci când el își strecură un braț în jurul taliei ei și o conduse spre duce, care le urmărise schimbul de replici cu o fascinație lacomă.

– Nu am venit astăzi aici ca să-mi cer dreptul din naștere, Excelență, spuse el cu sinceritate. În această zi nu aș avea nevoie decât de binecuvântarea Domniei Voastre.

Mult prea târziu observă Pamela scânteia diabolică din ochii lui Connor. O scânteie pe care o mai văzuse o dată, când îi lipise pistolul fals de inimă și apăsase pe trăgaci.

– Singurul mod în care va folosi domnișoara Darby recompensa va fi pentru zestrea ei, fiindcă, spre umila mea recunoștință și marea uimire, a acceptat să-mi devină soție.

Capitolul 11

– Ticălos nenorocit! Hoț blestemat! Ce... ce... Pamela încercă să își amintească unele dintre insultele ce îi fuseseră oferite cu atâta generozitate de către contrabandiștii din bârlogul de proscriși. Ce mișel, scandalagiu, fiu de... Trânti un picior de iepure într-o tavă plină cu făină de orez, ridicând un nor de praf înecăcios în aer și provocându-i lui Sophie un acces de strănuturi delicate. Pe legea mea, ar fi trebuit să-l las pe colonelul Munroe să-l spânzure cu propriul jabou!

Sophie împrăștie cu mâna norul de praf, apoi se întoarse la îndeletnicirea de a încerca să aranjeze buclele dese ale Pamelei într-un fel de coc ușor de pieptănat.

– Dacă nu mă înșel, cred că se obișnuiește să accepți cererea în căsătorie a unui marchiz cu ceva mai multă grație.

– Asta a fost a doua oară când netrebnicul ăla mincinos m-a atras direct într-o capcană. Și ultima, țin să adaug. Pamela se aplecă pe taburetul jos, încruntându-se la propria reflexie din oglinda măsuței de toaletă. Începea să arate aproape la fel de febrilă și de nebună

ca ducele. Încă nu pot să-mi dau seama de ce ar fi făcut un asemenea lucru josnic!

– Ce lucru? Sophie oftă cu dor, așezând o buclă după urechea Pamelei și prinzând-o cu un pieptene în formă de scoică. Să declare dragostea pe care ți-o poartă într-o cameră plină cu oameni și să anunțe că tu ai acceptat să-i fii mireasă?

– Întocmai! Știam că este un nemernic înnăscut, dar niciodată nu m-am așteptat să se coboare la ceva atât de monstruos. Ai văzut cum se uita la mine nesuferita aceea de Lady Astrid? Ai fi zis că eram ceva ce se înfipsese în tocul cizmei lui! Și am crezut că ducele avea să sufere un atac de apoplexie și să cadă mort, atunci și acolo! Cu siguranță consideră că am ajuns la concluzia că recompensa nu este destul de bună pentru mine. Că am pus ochii chiar pe ducat!

Sophie se aplecă peste umărul Pamelei, strângând la piept peria argintată.

– Poate că a vorbit din inimă. Poate că s-a îndrăgostit *nebunește* de tine și nu suportă gândul de a mai trăi fie și o singură oră din viața lui fără să te aibă pe tine alături.

Cumva, cuvintele șăgalnice ale surorii ei o loviră mai puternic decât trădarea lui Connor. Pentru că, preț de o clipă efemeră, când Connor o privise adânc în ochi și îi dezmierdase blând mâna cu buzele, propria ei inimă îndrăznise să dea naștere unei asemenea idei ridicole.

Apoi însă zărise acea scânteiere vicleană în ochii lui și își amintise că ea nu era mama ei. Nici măcar Sophie, că tot venise vorba. Ea nu avea să fie niciodată genul de femeie care să trezească o asemenea pasiune unui bărbat. Vorbele serioase ale lui Connor fuseseră menite să îi ia în râs pe toți cei din încăpere, inclusiv pe ea.

Se așeză din nou dreaptă pe acel taburet.

– Te pot asigura că acel Connor Kincaid nu se iubește decât pe el și ceea ce are de câștigat din mica noastră alianță profană.

– Ei bine, dacă tu nu vrei să te măriți cu el, o voi face eu! Sau cel puțin aș face-o, dacă ar ști că exist. Sophie oftă. Nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de indiferent la farmecele mele. Ai putea să pui rămășag că inima lui aparține deja altcuiva.

– Poate că așa este, răspunse Pamela ușor, amintindu-și de medalionul din aur pe care el îl protejase cu atâta grijă și pe care îl purta

încă aproape de inima lui. Au! strigă ea când Sophie îi strânse altă buclă în coc. Își frecă scalpul, care o ustura, uitându-se la sora ei în oglindă. Nu pot să cred că mama te-a lăsat să îi aranjezi părul atâția ani! E o minune că nu a sfârșit cheală!

– *Maman* nu se foia nici pe departe atât de mult, nici nu avea un asemenea păr imposibil! replică Sophie, înfigând o agrafă în scalpul delicat al Pamelei. Și nu ar trebui să te plângi. La urma urmei, tu vei avea parte de o cină în toată regula, în timp ce eu voi fi lăsată să lâncezesc pe aici, de una singură.

Deși Sophie făcea să pară că se aflau în cea mai murdară dintre temnițe, apartamentul lor elegant, cu salonul confortabil, cu garderoba și dormitorul alăturat, era mult mai spațios decât oricare alt loc în care trăiseră vreodată împreună cu mama lor. În realitate, Pamela era cea care o invidia pe Sophie. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se târască în patul cu baldachin, minunat pictat, și să își tragă peste cap așternuturile somptuoase.

– Dacă nu încetezi să te vaiți, spuse ea, te cobor în rang și te numesc spălătoreasă de vase, și n-ai decât să te duci să rozi un os de găină în bucătărie!

Cum sora ei nu râse la acea glumă, Pamela oftă și se răsuci pe taburet, ca să o privească în față.

– Îmi pare tare rău pentru toate astea, dragă! Dacă aș fi știut că aveam să stăm pe aici pentru mai mult timp decât pentru ceaiul de după-amiază, le-aș fi spus că ești sora mea, nu servitoarea. Sunt convinsă că nu îți va fi ușor să joci acest rol, dar măcar voi ști că ești în siguranță, și nu la mila vreunui nobil cu ochi alunecoși. Îți promit că voi dezvălui adevărata ta identitate imediat ce... Șovăi, hotărâtă încă să îi ascundă lui Sophie adevărul despre soarta crudă a mamei lor. Imediat ce va fi prudent.

Cu toate că păru oarecum îmblânzită de compasiunea Pamelei, nările lui Sophie fremătară totuși într-un pufnet rănit.

– Ai fi putut măcar să ai decența să le spui că sunt o servitoare *franțuzoaică*.

Pamela se răsuci la loc pe taburet, zâmbindu-i larg lui Sophie în oglindă.

– Știi, sunt unele doamne care își bat servitoarele în mod regulat cu peria de păr, ca să-și îmbunătățească starea de spirit.

Sophie scutură din cap, pufnetul ei deloc elegant spunându-i Pamelei ce părere avea despre acea idee. Însă termină de aranjat părul Pamelei trăgând şi împungând foarte puţin, îndepărtându-se, în sfârşit, de taburet cu o mişcare exagerată a periei şi un „*Voila!*" triumfător.

Pamela îşi atinse părul cu o mână. Trebuia să recunoască faptul că sora ei făcuse minuni cu puţinele resurse pe care le avea la dispoziţie. Sophie împletise una dintre panglicile ei roz printre buclele grele înainte să le prindă într-un coc grecesc graţios, la ceafa Pamelei. Înfăţişarea acesteia ar fi putut să pară prea severă dacă nu ar fi existat ciorchinii de cârlionţi strălucitori pe care ea îi lăsase să încadreze chipul Pamelei.

Strângând marginea măsuţei de toaletă, Pamela inspiră adânc şi tremurător. Poate că tenul îi era prea palid, iar ochii, prea scânteietori, dar măcar părul îi stătea perfect.

Acum nu îi mai rămăsese nimic de făcut decât să coboare la parter şi să îşi înfrunte logodnicul trădător – şi poate pe mişelul care avea să încerce să îl ucidă.

Connor se învârtea de colo-colo prin extravagantul său apartament, neliniştit, aşteptând să fie chemat la cină. Deşi patul înalt, din mahon, cu baldachin şi patru pilaştri, ce domina iatacul, era mai mare decât unele dintre celulele de închisoare prin care trecuse de-a lungul anilor, încă se simţea de parcă pereţii se strângeau în jurul lui. Cel puţin de fiecare dată când legea îl aruncase în închisoare, ştiuse că avea şanse să scape. Îşi strecură o mână pe sub guler, frecându-şi cicatricile lăsate de laţul călăului.

Petrecuse prea mulţi ani cutreierând prin munţi şi pârloage, sălbatic şi liber. De-abia putea respira acolo, înăuntru.

Era vizuina perfectă pentru un gentleman. Pereţii din ghips fuseseră zugrăviţi într-o nuanţă caldă de roşu-vişiniu şi erau acoperiţi cu lambriuri verde-închis. Toată mobila era făurită din lemn scump de cireş, vopsit în culori calde, sau din mahon lucios, având aceeaşi culoare ca părul Pamelei. O pereche de scaune confortabile, îmbrăcate în piele crem, tronau în faţa căminului din marmură neagră.

Aerul era încărcat cu aromele masculine de lemn și de piele, și nu se zărea nici urmă de praf. Era aproape ca și cum apartamentul l-ar fi așteptat.

Nu pe el, se corectă posomorât. Pe fiul ducelui.

Când ducele îi atinsese obrazul și îl privise de parcă era răspunsul la toate rugăciunile pe care le înălțase vreodată, se așteptase să simtă un fior de victorie, nu un val copleșitor de milă și de vină. În acel moment ar fi dat orice să se afle înapoi în Ținutul Muntos al Scoției, galopând ca o furtună peste pârloage, pe calul lui, cu legea pe urme.

Odată, oamenii din clanul lui îl priviseră în același fel – de parcă ar fi avut puterea să le împlinească toate visurile de a reuni clanul Kincaid. Timp de aproape zece ani călăriseră alături de el, zădărnicind la fiecare pas planurile „hainelor roșii". Fuseseră mai apropiați decât frații, fiind uniți de corzile loialității mai puternic decât prin sânge. Însă până la urmă Connor își dăduse seama că nu îi conducea decât direct spre spânzurătoare. Așa că, în urmă cu cinci ani, într-o dimineață cețoasă din Ținutul Muntos al Scoției, încălecase pe calul lui și plecase, lăsându-și oamenii și visurile mult în spate.

Răsucindu-se pe călcâie, o porni spre fereastra ce dădea înspre grădini, disperat să își hrănească plămânii hămesiți cu o gură de aer proaspăt. Strânse cerceveaua ferestrei cu ambele mâini și trase, încercând să o ridice. Nu se clinti. Judecând după stratul gros de vopsea albă de pe rama ei, fereastra fusese vopsită recentă.

Blestemând muncitorii nepăsători, Connor se uită prin preajmă după ceva care l-ar fi putut ajuta să forțeze fereastra. Se îndreptă spre cămin și se întoarse cu un vătrai din fier. Era pe punctul de a slăbi strânsoarea vopselei pe cercevea, când vătraiul îi alunecă în mâinile transpirate. Vârful acestuia pătrunse cu un zgomot de geam spart prin unul dintre panelurile inferioare, împrăștiind cioburi zornăitoare pe aleea pietruită de dedesubt. O adiere înviorătoare din aerul nopții răcori camera. Connor blestemă, holbându-se consternat la distrugerea pe care o provocase.

– Zice-se că vătraiul treb'e folosit în foc, băiete, nu pe ferestre!

Connor se întoarse și îl văzu pe Brodie zâmbindu-i larg din cadrul ușii. Cu pantaloni până la genunchi, ciorapi albi și pantofi cu catarame, semăna mai mult cu un școlar mult prea înalt decât cu un valet.

Connor îndreptă vătraiul spre el.

– Mai furișează-te o dată așa în spatele meu și o să-l folosesc pe țeasta ta groasă!

Fără ca buna dispoziție să îi fie stricată de amenințare, Brodie traversă țanțoș încăperea și ajunse lângă pat, zăngănind din cataramele la fiecare pas. Își deschise haina și o adevărată comoară obținută din prădăciuni se revărsă pe pătură, inclusiv o pereche de sfeșnice din argint, un degetar delicat din aur, o colivie micuță, un vas pentru unt din porțelan și un ceas în filigran.

Connor clipi când văzu încărcătura impresionantă.

– Nu cred că majordomul ți-a cerut să aduci toate astea aici, sus, și să le lustruiești.

Brodie culese o lingură de argint din grămadă și își admiră reflexia în cupa strălucitoare.

– Nu fac altceva decât să-mi asigur viitoru'. Dacă ducele ăsta al tău decide mâine să ne dea afară de urechi, n-am nici o intenție să plec cu mâna goală. În plus, are atâtea lucrușoare d-astea drăguțe înșirate peste tot, că or să treacă luni în șir pân-o să observe că-i lipsește fie ș-un degetar.

Connor duse înapoi vătraiul lângă cămin, înainte ca Brodie să îl fure.

– Nu-mi place să îți atrag atenția asupra acestui lucru, dar, dacă este să devin stăpân al acestei case într-o bună zi, lucrurile alea pe care le furi sunt ale *mele*.

– În acest caz, o să le consider un mic avans la salariu.

– Nu-ți plătesc salariu.

– Atunci aș face bine să mă-ntorc după cutia aia argintată pentru țigări pe care-am văzut-o-n bibliotecă.

Brodie porni spre ușă, însă Connor îi tăie calea, obligându-l să se oprească brusc.

– Nu ar trebui să-mi lustruiești cizmele sau ceva de genul ăsta? întrebă el când Brodie se așeză comod pe pat, sprijinindu-se de tăblie și aprinzându-și un trabuc pe care, fără îndoială, îl șterpelise din stocul personal al ducelui.

– N-ai cizme încă. Cârpaciu' vine mâine-dimineață, la prima oră.

Trecându-și o mână prin păr, Connor se răsuci în loc și începu iar să se plimbe prin cameră.

– Așa mi s-a spus. Împreună cu croitorul, pânzarul, negustorul de mărunțișuri, pălărierul, vânzătorul de hârtie, bijutierul, maestrul de scrimă și un individ al cărui singur scop în viață pare să fie să mă ajute pe mine să-mi aleg cutia potrivită pentru scobitori. Se învârti pe călcâie și se uită amenințător la Brodie. *Nici măcar n-am nenorocitele alea de scobitori!*

Brodie pescui o scobitoare de argint din grămada lui de comori și i-o oferi.

– Nu știu de ce ești atât de mofturos, băiete! Ești aici de-abia de o după-amiază și deja ți-ai găsit mireasă. Cum crezi că mă face să mă simt asta?

Connor își încrucișă brațele la piept. Nu voia să mărturisească junghiul de panică pe care îl simțise în momentul în care Pamela se întorsese ca să plece din solariu. Nu voia ca Brodie să afle că în urechi îi răsunase zgomotul blestemat al ușilor de temniță ce se trânteau în urma lui.

– Știi foarte bine că nu am nici cea mai mică intenție să mă însor cu domnișoara Darby. Doar nu era să o las să plece de aici și noi să rămânem prizonieri în cușca asta aurită! Din câte știu, ar putea plănui să fugă cu recompensa și apoi să le trimită autorităților un bilet anonim prin care să le anunțe că sunt un impostor.

– Atunci, nu ai încredere în fetișcană?

Connor simți cum trăsăturile i se înăspreau.

– Bineînțeles că nu am încredere în ea! Este englezoaică, nu-i așa?

– Ei bine, asta-i o ușurare, nu-i așa? Întotdeauna am crezut c-o să te văd în știreang înainte să te văd legat de vreo fetișcană pentru tot restu' vieții. Brodie suflă un inel de fum, privindu-l pe Connor pe sub pleoapele grele, în timp ce fumul se înălța spre tavanul decorat. A fost puțintel cam ciudat, nu-i așa, când ducele a zis că ai ochii întocmai ca ai mamei tale? M-au cam trecut fiorii, zău că da!

Connor își înăbuși o altă înțepătură sâcâitoare de vină.

– Ochii cenușii sunt destul de obișnuiți. Părinții mei aveau amândoi ochi cenușii. În plus, Pamela a avut dreptate într-o privință. Oamenii tind să vadă exact ceea ce vor să vadă, în loc să recunoască adevărul de sub nasul lor.

*

Pamela se rătăci de trei ori în drumul spre sufragerie. Servitoarea care îi bătuse la ușă pentru a o anunța că masa era servită îi arătase direcția, apoi dispăruse pe o scară dosnică. Pamela descoperi repede că Warrick Park era un labirint de coridoare lungi, bifurcate, și de camere imense ce dădeau una în cealaltă fără să respecte vreun tipar anume, într-un mod cu totul imprevizibil.

Stomacul îi protestă zgomotos când coti din nou greșit. Nu mâncase nimic din acea dimineață și începuse să se teamă că vreun valet îngâmfat avea să îi găsească oasele, după câteva luni, la capătul unui coridor fără ieșire.

După ce traversă cu mare greutate o galerie cu portrete pe ai cărei pereți erau aliniate generații întregi de bărbați Warrick cu trăsături severe, care păreau să o privească de-a lungul nasurilor lor aristocratice, fu răsplătită, în sfârșit, pentru perseverența ei. Când se apropie de o ușă înaltă de stejar, un valet cu perucă o deschise îndatoritor, zăbovind numai cât să arunce o privire plictisită asupra întregii ei înfățișări.

Încetinindu-și pașii, își netezi fusta, dorindu-și dintr-odată să fi rămas rătăcită până când cina avea să se fi sfârșit. Deoarece purtase cea mai bună rochie a ei la întâlnirea cu ducele din acea după-amiază, nu avusese de ales decât să îmbrace cea de-a doua cea mai bună rochie a ei pentru cină.

Rochia albă din poplin, cu volane din dantelă galbenă, era mai potrivită pentru dimineață. Decolteul adânc, pătrat, al rochiei o făcea să se simtă și mai expusă. Temându-se că acel duce cu vederea ascuțită și soră-sa cu limbă și mai ascuțită ar fi recunoscut bijuteriile false când le-ar fi văzut, nu avusese încotro și își lăsase neîmpodobite atât gâtul, cât și linia cremoasă a sânilor. Măcar nimeni nu putea să-i vadă degetul ce ieșea din ciorapul drept zdrențuit, nici nu avea să știe că își îndesase picioarele lungi în singura pereche decentă de pantofi a lui Sophie.

Înălțându-și bărbia într-un unghi sfidător, trecu pe lângă valet și intră în sufragerie. Dacă îl făcea de rușine pe Connor în fața noii lui *familii*, numai el era de vină. De fapt, așa i-ar fi trebuit dacă ar fi ajuns de râsul întregii Londre din cauza ei!

Avu timp să-și facă numai o impresie fugară despre masa lungă, acoperită cu o pânză drapată, cu ducele așezat la un capăt și cu Lady

Astrid la celălalt, până când Connor se ridică pentru a o întâmpina, și statura lui impunătoare îi acoperi vederea. Încă purta cămașa furată, kiltul și pledul pe care le îmbrăcase în acea dimineață în hanul murdar unde își petrecuseră noaptea. O necăjea faptul că el putea călători cea mai mare parte a zilei, că putea suporta insulte și mojicii nenumărate, și totuși că era capabil să arate încă delicios de proaspăt.

Părul lui arămiu ca mierea de arțar era legat la ceafă cu o panglică de catifea, iar bărbia îi era perfect netedă, ceea ce însemna că se bărbierise deja a doua oară în acea zi. Poate că îi ceruse acest lucru unui valet, se gândi ea răutăcioasă, simțind deja lipsa ticălosului ursuz cu părul vâlvoi și barba nerasă de câteva zile.

– Bună seara, dragă! șopti el, prinzând-o de mână. Zâmbetul blând ce îi juca pe buze îi era trădat de sclipirea prudentă din privire. Speram să nu fii prea obosită după călătoria noastră și să ni te alături.

– Nu fi ridicol, *dovlecel*! răspunse Pamela, zâmbetul ei adorator și faldurile voluminoase ale feței de masă ascunzând faptul că îl călca pe picior cu tocul pantofului. Știi că orice moment în care suntem despărțiți este o adevărată tortură pentru mine!

Connor își ascunse grimasa de durere cu la fel de mult talent, aplecându-se și depunându-i pe obraz un sărut cast. Ea își întoarse fața în ultima clipă, sperând ca gura lui să se oprească în părul ei. Dar el îi anticipă mișcarea, potrivindu-și unghiul aplecării astfel încât îi atinse buzele cu colțul gurii, cu o tandrețe posesivă ce o făcu să își chircească degetele de la picioare.

Ducele își drese vocea cu un lătrat aspru.

– M-aș ridica dacă aș putea, fetițo! Dar fiindcă nu pot, tu ai putea foarte bine să iei loc.

Urmări din scaunul său cu rotile – cu pielea palidă, însă cu ochii nefiresc de strălucitori în lumina lumânărilor, cum Connor o conduse la un scaun de la jumătatea mesei, apoi se întoarse și ocupă locul din fața ei. Dată fiind mărimea mesei, era un adevărat noroc că încăperea avea acustică bună, își spuse Pamela. Dacă nu, ar fi trebuit să țipe cu toții unii la alții.

Lady Astrid își compuse un zâmbet șters.

– Amândoi ar trebui să fiți onorați. Au trecut luni întregi de când fratele meu nu s-a mai simțit destul de bine ca să ni se alăture la cină.

Pamela aruncă o privire uimită la șirurile lungi de scaune goale ce mărgineau ambele laturi ale mesei. Cum nu se mai afla nimeni acolo, nu putu decât să presupună că acel „ni" folosit de Astrid era echivalent cu pluralul regalității.

Simți o împunsătură de mâhnire. Chiar dacă nu era prea entuziasmată la gândul de a se găsi față în față cu ucigașul mamei ei, sperase să i se prezinte o listă mult mai promițătoare de suspecți. Cu siguranță Lady Astrid nu părea genul care să își murdărească mâinile curate precum crinii arzând pe cineva de viu.

Înainte să aibă timp să își continue acel gând înfiorător, își făcu apariția un cvartet de valeți, fiecare dintre ei ducând câte un castron din porțelan plin cu supă aburindă de eglefin.

De-abia terminaseră de servit, când Connor își înălță castronul și îi lipi marginea de buze. Fără a se sinchisi de privirile îngrozite ale valeților și a lui Lady Astrid, sorbi cu nesaț din fiertură, apoi oftă mulțumit.

Ducele lovi cu palmele în masă ca un copil mare, buzele curbându-i-se într-un zâmbet ofilit.

– Ia uite, Astrid! Are un apetit sănătos. Am admirat întotdeauna asta la un flăcău! Dumnezeu știe că eu aveam o mulțime de *apetituri* sănătoase când eram de vârsta lui!

Connor coborî încet castronul, dându-și seama dintr-odată că asupra lui erau ațintite toate privirile din cameră.

– Oh, sunt sigură că prezența lui va fi foarte solicitată la toate seratele și cinele festive, replică Lady Astrid, cu buzele subțiri strânse a dezgust.

Neputând suporta blamarea trufașă a femeii, nici valul de sânge ce începea să coloreze încet gâtul lui Connor, Pamela își ridică sfidător castronul și sorbi zgomotos din supă. Lăsând jos castronul, se uită radioasă la duce.

– Complimentele mele bucătarului, Excelență! Asta-i o fiertură delicioasă!

– Da, este, nu-i așa? aprobă ducele.

Întinse mâna după lingură, apoi o împinse cât colo cu un gest nerăbdător și își prinse castronul cu amândouă mâinile. Îi tremurau atât de tare, încât unul dintre valeți trebui să se grăbească să îl ajute să țină castronul, ca să nu își verse conținutul acestuia în poală. Nu se opri din băut până nu îl goli de tot.

Lady Astrid se holba la ei de parcă și-ar fi pierdut mințile cu toții. Însă când fratele ei își coborî castronul golit și o privi, își lăsă jos lingura cu un oftat învins și își ridică propriul castron. După una sau două sorbituri delicate, puse castronul deoparte și își șterse buzele cu șervețelul.

– Nu vreau să îmi stric pofta de mâncare. Cred că am înghițit suficient pentru o seară.

Judecând după expresia ei îndurerată, nu se referea numai la supă. Rămaseră într-o tăcere stânjenitoare cât timp valeții le luară castroanele și se întoarseră cu felul principal.

În timp ce unul dintre valeți le umplea paharele cu vin, un alt servitor înconjura masa cu o tavă din argint, așezând cu grijă pe fiecare farfurie câte o bucată dolofană de păstrăv la cuptor. Pamela își linse buzele, temându-se ca nu cumva aroma desfătătoare să îi facă stomacul să protesteze gălăgios.

Dacă se lua după sclipirea lacomă din ochii lui Connor, probabil că el era și mai lihnit de foame decât ea. Fruntea lui se încruntă când trecu cu privirea peste șirul amețitor de furculițe, cuțite și linguri grupate în jurul farfuriei sale. Până la urmă alese din grămadă cuțitul ce părea cel mai amenințător și se pregăti să înjunghie cu el bucata de pește.

Pamela își drese vocea cu delicatețe. Când el își ridică privirea, fata alese furculița cea mică aflată cel mai aproape de farfuria ei și o folosi pentru a-și duce la buze o bucățică din peștele suculent. Connor șovăi o clipă, apoi puse la loc cuțitul și îi urmă exemplul.

– Fiul meu mi-a povestit deja despre familia cumsecade care i-a purtat de grijă după ce... – ducele ezită, chipul înnegurându-i-se – ... și-a pierdut mama. Dar s-a gândit că poate ai vrea să ne explici cum ai dat de el.

Pamela se întrebă ce ar fi făcut Connor dacă ea ar fi strigat în gura mare: „Oh, îmi ataca trăsura, amenințând cu arma!"

În schimb, zâmbi fermecător și spuse:

– Ei bine, după cum probabil v-a spus deja, am urmat toate indiciile și nu am scăpat aproape nici o străduță căutându-l. Nu mi-a dat prin cap niciodată că aveam să îl găsesc studiind ca să devină cleric.

– Cleric? exclamară la unison ducele și sora lui, peste măsură de uimiți.

– Cleric? repetă Connor, înecându-se cu o bucățică de pește.

– Întocmai. Pamela își împreună mâinile sub bărbie, ca și cum ar fi înălțat o rugăciune pioasă. Până la urmă l-am găsit în abația din St. Andrew, studiind poruncile Domnului și trăind ca un călugăr.

Linia primejdioasă a maxilarului lui Connor o preveni că exact în acel moment se gândea să încalce unele dintre acele porunci, începând cu *„Să nu ucizi"*.

– Un călugăr, ei? Păi, cu siguranță nu a moștenit apucăturile alea de la taică-său. Ducele luă o înghițitură de vin, căzând pe gânduri. Nu am crezut niciodată că am putea avea un arhiepiscop în familie.

– Atunci speranțele nu vă vor fi năruite, Excelență, îl asigură Connor, deoarece am decis să îmi abandonez studiile ca să îmi pot îndrepta toată atenția spre învățarea datoriilor așteptate de la moștenitorul domniei voastre. Și ca să-i fiu pe plac dragei mele mirese, bineînțeles.

Închină paharul de vin în cinstea Pamelei, căutătura mocnită pe care i-o aruncă pe deasupra buzei netede a acestuia nelăsând loc de îndoială în privința a cât de *devotată* și de *plăcută* putea fi atenția lui.

Ea înclină din cap, sperând că flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor aveau să ascundă bujorii ce îi apăreau în obraji.

– Cât de curând sperați voi doi să vă cununați? întrebă ducele.

– În iunie, răspunse Connor chiar în momentul în care Pamela izbucni:

– La sfârșitul lui decembrie. Anul viitor.

Connor chicoti.

– Veți vedea că viitoarea mea mireasă are un simț al umorului cam ciudat. Cum perioada de curtare a fost atât de zorită, fetișcana crede că ar trebui să ne luăm răgazul necesar ca să ne cunoaștem mai bine înainte de a ne cununa.

– Mie mi se pare o idee foarte practică, remarcă Lady Astrid, fiind prima dată când dădea semn că ar fi de acord cu ceva.

– Ah, dar de când merg mână în mână simțul practic și pasiunea? Connor îi aruncă iarăși Pamelei una dintre acele priviri dogoritoare. Ea știe foarte bine că nu am nici cea mai mică intenție să aștept atâta timp ca să o fac a mea.

Nemaiputându-și ascunde roșeața, Pamela își încrucișă picioarele în dreptul gleznelor, dorindu-și să fi avut picioarele mai lungi ca să-l poată lovi pe el în fluierul piciorului.

– Ne putem baza pe prezența familiei tale la nuntă, domnișoară Darby? întrebă Lady Astrid.

– Mă tem că nu, milady. Sunt orfană, mărturisi ea, căutând pe chipul lui Astrid vreo urmă vizibilă de vină.

– Ce tragic! replică femeia, împingându-și pe gâtlej o bucățică delicată de pește cu o înghițitură de vin.

Pamela oftă și își termină vinul. La cum stăteau lucrurile, nu avea să reușească să îl demaște pe ucigașul mamei ei nici până în luna decembrie a anului viitor.

Însă la auzul unei agitații puternice în fața ușii sufrageriei, indiferența lui Lady Astrid se topi ca prin farmec. Se ridică pe jumătate de pe scaun, cu spinarea dreaptă ca o vergea, dar cu buzele tremurânde.

– Stai jos, Astrid! tună fratele ei. Servitorii se vor ocupa de tot. De-asta îi plătim atât de generos.

Înfrânată de privirea lui de gheață, Astrid se prăbuși la loc pe scaun, strângând marginea mesei cu mâinile ale căror degete se albiseră la încheieturi.

Cum zarva aprigă de voci bărbătești se întețea, Pamela îi aruncă lui Connor o privire speriată. Mâna lui se îndrepta deja în jos, sub masă, căutând probabil un pistol pe care nu îl mai purta. Ba mai rău încă, își zise ea cu un fior de groază, căutând un pistol pe care îl mai purta.

– Ia-ți labele de pe mine, Phillip! țipă cineva cu o voce ușor neclară. N-ai dreptul să mă ții departe de ei!

În acel moment ușa sufrageriei zbură în lături și un bărbat intră clătinându-se în încăpere. Își smulse brațul din strânsoarea valetului care se luptase să îl rețină.

Străinul se uită de jur împrejurul mesei, privirea lui disprețuitoare oprindu-se, în sfârșit, asupra lui Connor.

– Aşadar ceea ce se zvoneşte prin oraş este adevărat, nu-i aşa? După toţi anii ăştia, moştenitorul de mult pierdut al unchiului meu s-a întors până la urmă în sânul iubitor al familiei sale, ca să-şi pretindă succesiunea. Îşi îndoi un braţ şi îi făcu lui Connor o plecăciune nesigură, vorbindu-i pe un ton din care răzbătea batjocura. Am venit imediat ce am aflat veştile. Nici că aş putea fi mai încântat să te cunosc, *vărule Percy!*

Capitolul 12

Pamela tresări înspăimântată când Connor se ridică de pe scaun, cât era de înalt, ca să-l înfrunte pe străin. Nu uitase de ameninţarea lui cum că avea să împuşte pe oricine ar fi îndrăznit să îl numească Percy.

– Iertaţi-mă, Excelenţă! spuse valetul, mâinile înmănuşate tremurându-i când dădu cu ochii de duce şi îşi îndreptă haina şifonată. Faţa bietului servitor era stacojie, iar peruca îi stătea strâmb pe cap. Am făcut tot ceea ce mi-a stat în putinţă ca să-l descurajez!

Ducele îl concedie pe bărbat cu o scurtă fluturare a mâinii.

– Este în ordine, Phillip. Ştiu că nepotul meu poate fi cu adevărat imposibil uneori.

Nu era de mirare că Lady Astrid arăta atât de palidă şi nefericită. Acel intrus beat nu era un străin, ci fiul ei – „plodul" despre care vorbise ducele în timpul audienţei pe care le-o acordase. Plodul care ar fi moştenit titlul şi averea ducelui dacă nu ar fi existat scrisoarea mamei ei şi dacă nu s-ar fi petrecut întoarcerea neaşteptată a *vărului* lui.

Atât ochii, cât şi părul îi erau negri ca noaptea. Cârlionţii rebeli îi cădeau pe frunte într-o dezordine la modă. Cu toate că Pamela îl considera numai cu un an sau doi mai în vârstă decât Sophie, aerul lui de risipitor şi curbura cinică a buzelor îl făceau să pară mult mai bătrân. Purta haine ce ar fi putut stârni invidia oricărui burlac care se plimba în serile de sâmbătă pe Bond Street, dar fracului său impecabil îi lipsea un nasture, iar lavaliera îi atârna desfăcută în jurul

gâtului. Mirosul de coniac se simțea peste tot în jurul lui, ca aroma unui parfum franțuzesc.

Iată și pe cineva care părea capabil să ucidă, își zise Pamela, strângând din buze.

Era înalt, lat în umeri și zvelt ca o coardă, dar tot trebuia să își lase capul pe spate ca să îl privească în ochi pe Connor. Ceea ce și făcu, în egală măsură de îndrăzneț și insolent.

– Am auzit că ai trăit în Scoția toți anii ăștia. Și când te gândești că unchiul meu spunea mereu că scoțienii nu au produs nimic de valoare, în afară de un whisky bun și de ținte de antrenament pentru soldații noștri englezi!

Pamela trase aer în piept cu zgomot, știind foarte bine că scoțianul nu avea nevoie de un pistol ca să se apere. Pur și simplu l-ar fi putut adormi pe tânăr pentru o săptămână cu o singură lovitură dată cu pumnul lui imens.

– Iar mie mi s-a spus că englezii nu au produs în viața lor ceva de valoare. Connor îl măsură cu privirea pe bărbat din cap până-n picioare. Se pare că este adevărat.

Ochii negri ai bărbatului se îngustară într-o expresie straniu de asemănătoare cu a lui Connor.

– Fir-ar să fie, tu...

– Să te prezint fermecătorului tău văr, Crispin, fiule, interveni ducele sec, golindu-și paharul de vin. Noroc că te-ai întors înainte să îmi joace, bea și risipească în desfrâu întreaga avere!

– Archibald!

Tonul scandalizat al surorii lui părea să aibă prea puțin efect asupra ducelui. Acesta nu făcu decât să își ridice paharul de vin, ca un valet să îl poată umple iarăși.

– Nu este nevoie să te prefaci, Astrid! Nu este ca și cum flăcăul ar fi trăit suficient de mult ca să mă moștenească, oricum. Date fiind temperamentul lui încântător, înclinația spre trișat la jocul de cărți și spre cochetărie cu femei măritate, cineva îl va omorî înainte să îmi dau eu duhul. Poate că este unul dintre cei mai buni spadasini din toată Londra, dar asta nu îl va opri pe vreun soț gelos să îl împuște în spate.

Lady Astrid se făcu mică pe scaun, două pete de culoare aprinzându-i-se pe pomeți.

Crispin îi aruncă unchiului său o privire tristă, apoi își îndreptă atenția spre Pamela.

Înconjură masa cu un mers deloc ferm și se așeză într-un genunchi lângă scaunul ei. Îi duse mâna la buze, un zâmbet larg și însorit transformându-i trăsăturile șterse, care deveniră dintr-odată minunate.

– Și cine este această ființă captivantă?

– Această *ființă captivantă* este logodnica mea, spuse Connor, și ți-aș mulțumi dacă ți-ai ține mâinile departe de ea!

„Fetișcana îmi aparține."

Când cuvintele lui Connor din ruinele castelului îi reveniră în minte, Pamela simți același fior delicios dansându-i pe piele. Încă o dată, rostise minciuna cu o asemenea convingere încât era aproape tentată să îl creadă.

Privindu-l pe furiș pe Connor pe sub genele lui negre, păcătos de lungi, Crispin își coborî vocea până ajunse un murmur teatral, foarte ușor de auzit.

– Ia seama, milady! Probabil că va dori să obțină un moștenitor de la tine cât mai repede, astfel încât eu să continui să nu am nici o șansă la moștenire dacă i se va întâmpla vreun accident nefericit.

Trăgându-și ușor mâna din strânsoarea lui, Pamela îi zâmbi rece.

– Eu am auzit că toți cei obișnuiți să bea peste măsură ar trebui să aibă cea mai mare grijă. Ei sunt în primul rând cei cărora li se poate întâmpla să se rostogolească pe scări și să își rupă gâtul... sau să își uite țigările aprinse și ardă de vii în paturile lor.

Observă o anume scânteiere în ochii lui. De suferință și prudență. Și de un foarte mare pericol.

– Mă voi strădui să chibzuiesc la avertizarea dumitale, domnișoară...?

– Darby. Domnișoara Pamela Darby.

– Darby? Cunosc numele ăsta. Unde l-am mai auzit? Se încruntă, gânditor, apoi pocni din degete. Știu! La Teatrul Coroanei juca de ani buni o actriță cu numele de Marianne Darby.

– Marianne Darby a fost mama mea, îl anunță Pamela pe un ton rigid.

– Într-adevăr? Un zâmbet sincer îi lumină chipul. Dacă se juca cu ea, era el însuși un actor destul de bun. Avea un talent deosebit – era

absolut strălucitoare pe scenă. Desdemona ei a fost o revelație! Poate că nu te va surprinde să afli că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru actrițe și dansatoare de operă. Încântătoare ființe, fiecare în parte!

Connor înconjurase masa, dar Pamela nu deveni conștientă de acest lucru până când scoțianul nu îl apucă pe Crispin de cot și îl obligă să se ridice. Ea presupuse că tânărul ar fi trebuit să îi fie recunoscător pentru că nu îl ridicase de guler.

– Nu este prea târziu să mai prinzi o piesă în noaptea asta, spuse Connor. Cred că reprezentația ta aici s-a încheiat.

Dându-și seama cu înțelepciune că vărul lui nu era un valet de care să se descotorosească sau pe care să îl concedieze cu o fluturare arogantă a mâinii, Crispin oftă.

– Vărul meu are dreptate. Noaptea de-abia a început, și eu la fel. Ignorând privirea amenințătoare a lui Connor, se aplecă încă o dată deasupra mâinii Pamelei, de-abia atingându-i încheieturile degetelor cu buzele. Pe data viitoare, *chérie*!

Apoi plecă, lăsând-o să se întrebe dacă nu cumva tocmai stătuse față în față cu ucigașul mamei ei.

Pamela se trânti pe spate cu un oftat puternic, holbându-se la baldachinul de deasupra capului. Având în vedere că își petrecuse *ultima lună moțăind cu întrerupere pe locuri din diferite trăsuri*, ori împărțind cu Sophie saltele aspre, umplute cu paie, prin hanuri scoțiene murdare, patul somptuos, cu pilaștri, cu salteaua umplută cu pene și cu așternuturile scrobite din pânză de in ar fi trebuit să o poarte în lumea visurilor în câteva minute. Însă era atât de neliniștită, încât patul ar fi putut la fel de bine să fie acoperit cu ace.

Avea burta plină. Avea servitori nerăbdători să îi îndeplinească poruncile. Sophie sforăia încet în garderoba alăturată, salvată pentru moment de orice nobil lasciv care ar fi putut încerca să o transforme în prada lui. Pamela ar fi trebuit să doarmă, mulțumită ca un prunc nou-născut.

Dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea un carusel de fețe rotindu-se prin întuneric: expresia ducelui, de uimire neajutorată, când privise chipul lui Connor pentru prima oară; fața supărată, albă ca varul, a lui Lady Astrid când fiul ei intrase clătinându-se

în sufragerie; trăsăturile șterse, mohorâte, ale lui Crispin, transformate într-un rânjet când se uitase în sus la Connor.

Și felul arzător în care o privise Connor când făgăduise să își îndrepte întreaga atenție spre a-i fi pe plac miresei lui.

Înăbușindu-și un geamăt, împinse plapuma grea cu picioarele. Dat fiind răspunsul ei desfrânat la sărutul lui Connor, se temea că întreaga lui atenție nu era ceva la care s-ar fi putut împotrivi. Cel puțin nu fără să fi renunțat și la ultimul dintre principiile ei pângărite, și să fi dovedit că într-adevăr era fiica mamei ei.

Închise strâns ochii ca să nu mai zărească razele de lună ce pătrundeau prin fereastra cu cercevele, tânjind după mângâierea odihnitoare a somnului.

Chiar și când o amorțeală plăcută începu să îi cuprindă membrele, tot putea să vadă chipul lui Connor – ochii lui cenușii, încețoșați, linia ușor încovoiată a nasului, acea gropiță nesuferită, adânc cuibărită pe obrazul lui aspru. Când deschise brusc ochii, îi luă o clipă ca să își dea seama, năucită, că el se afla de fapt acolo, silueta conturându-i-se în lumina lunii – nu o stafie, ci bărbat în carne și oase.

Capitolul 13

Pamela deschise gura însă mâna lui Connor era deja acolo, caldă și fermă pe buzele ei moi, întredeschise, înăbușindu-i orice sunet pe care l-ar fi putut scoate.

Se aplecă până aproape de urechea ei, vocea lui catifelată și răgușită făcându-i pielea de găină pe brațe.

– Nu țipa, fetițo, sau ne vei aduce pe cap toată casa!

Dat fiind faptul că un bine-cunoscut tâlhar de drumul mare stătea pe marginea patului ei, acoperindu-i gura cu mâna, Pamelei i se năzări că să țipe ar fi fost cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Dar când el își retrase încet mâna, nu făcu decât să șoptească furioasă:

– Ce crezi că faci?

Gropița lui se ivi diabolic.

– Mă furișez în dormitorul logodnicei mele ca să-i fur un sărut de noapte-bună?

Era îmbrăcat așa cum fusese la prima lor întâlnire – numai în negru, confundându-se cu umbrele. Avea părul liber, șuvițele ondulate încadrându-i chipul. Încă mirosea a pin proaspăt și a fum de lemn. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă mai avea încă gust de whisky și de pericol.

Se ridică, sprijinindu-se în coate, scuturându-și părul de pe față.

– Cum ai intrat aici?

– Pe fereastră.

Urmă direcția privirii lui, rămânând cu gura deschisă de mirare. Fereastra, care fusese bine închisă cu numai câteva minute înainte, era acum deschisă, lăsând să intre în cameră adierea răcoroasă a nopții, precum și orice ticălos ori pungaș care se întâmpla să treacă pe acolo.

Închise gura și își întoarse privirea îngrijorată la chipul lui. Nu își putea permite să uite că era un hoț, așa cum nu își putea permite să uite că era un bărbat obișnuit să ia ceea ce își dorea, și la naiba cu consecințele!

– Ți-a trecut vreodată prin minte să folosești mijloace mai obișnuite – ca, de exemplu, *ușa?*

El se încruntă.

– Care ar mai fi provocarea? În plus, cu greu m-ar putea surprinde vreun valet sau vreo menajeră strecurându-mă în camera logodnicei mele, la miezul nopții. Trebuie să ne gândim la reputația ta.

– O, sunt sigură că deja i-ai făcut pe toți să se gândească la reputația mea! Reputația mea de stricată mică, vânătorească de bărbați, căutătoare de aur, care și-a pus în capul lacom să prindă în lat un duce. Amintindu-și că Sophie dormea în cealaltă cameră, își coborî vocea și continuă într-un murmur șuierat. Ce naiba te-a apucat să le spui că te-ai logodit cu fiica lefteră a unei actrițe?

– Ah, dar tu uiți, fetițo, că nu mai ești lefteră. Că recompensa îți va aduce o zestre destul de frumoasă.

– De parcă aș risipi-o doar pentru privilegiul de a mă mărita cu tine!

El îi cuprinse ușor obrazul în palmă, urmărind conturul plin al buzei ei inferioare cu vârful aspru al degetului lui mare.

– Le-aș fi putut spune că eram deja cununați. Atunci, ai fi împărțit patul cu mine începând din noaptea asta.

– O, era posibil să fi împărțit cu tine dormitorul, sir, dar niciodată patul!

Când Connor privi chipul ridicat al Pamelei, văzu că vorbele ei sfidătoare erau trădate de sclipirea de nesiguranță din ochii ei, de felul provocator în care buzele i se deschideau foarte puțin sub apăsarea convingătoare a degetului său mare. În acel moment, de-abia își putea aminti scuza fără valoare de a veni acolo, aproape putea să creadă că era cu adevărat un mire nerăbdător, arzând de dorința de a-și pune amprenta pe farmecele miresei lui. Nu ar fi existat bărbat pe lume care să-l condamne pentru acel lucru – nu când Pamela se supunea, răvășită și caldă, mâinii lui, cu ochii scăpărându-i scântei de ambră și cu părul despletit revărsându-i-se pe spate ca o mătase de culoarea mahonului.

Nu își dorea nimic altceva decât să o întindă pe spate pe salteaua moale, acoperind-o cu trupul lui tare. Să își îngroape fața în mătasea dulce-mirositoare a părului ei și să își umple mâinile cu dulceața sânilor ei pârguiți. Să îi ridice cămașa de noapte, să îi despartă coapsele albe ca laptele și să o ia ca un hoț în noapte. Să plece pe furiș când ea încă tânjea după atingerea lui, lăsând-o să se trezească dimineața și să se întrebe dacă nu cumva totul fusese doar un vis uluitor.

Însă Connor învățase cu multă vreme în urmă că, pentru orice ar fi furat acum, ar fi trebuit să plătească mai târziu. Și, cum privea adânc în ochii sfioși ai Pamelei, începu să se teamă că prețul unei nopți în brațele ei ar fi putut să fie mai mare decât ar fi fost dispusă să plătească inima lui.

Își coborî mâna fără tragere de inimă, spunându-și că trebuia să-și fi imaginat pâlpâirea de dezamăgire din privirea ei.

– Tu ești cea care m-a avertizat că și în Londra voi fi un bărbat vânat. Ce mod mai bun să mă feresc de toate acele femei tinere și dornice decât să le las să creadă că sunt deja luat? Apoi ne putem îndrepta toate strădaniile spre găsirea ucigașului mamei tale.

– Și când vom reuși? Ce se va întâmpla atunci?

El ridică din umeri.

– Îmi poți frânge inima. Poți cere anularea logodnei noastre și mă poți lăsa în urmă ca pe o carapace distrusă, în chip de bărbat nevrednic de oricare altă femeie.

Ea își plecă genele, râzând ușor.

– De parcă ar crede cineva vreodată că o femeie ca mine ar putea refuza un bărbat ca tine!

El îi ridică bărbia cu un singur deget.

– Ei bine, în cazul ăsta...

Apoi făcu ceea ce tânjea să facă din momentul în care se strecurase în camera ei. Din momentul în care sora ei îi întrerupsese pe acel drum rece și pietros din Scoția. Își trecu mâna prin buclele ei mătăsoase și îi atinse buzele cu ale lui.

Pamela se cutremură, ca și când un val de dorință, neașteptat și puternic, ar fi inundat-o. De această dată nu mai exista nici o Sophie care să o salveze de propria ei nesăbuință cu o lovitură de umbrelă, dată la momentul oportun. Nu existau decât ei doi și dulceața cotropitoare a gurii lui peste a ei.

Nu ar fi putut spune cum ajunsese întinsă pe spate, sub el. Acum stătea încă pe pat, sprijinită în coate, și în următorul moment avea brațele încolăcite în jurul gâtului lui, cu degetele încâlcite în mătasea aspră a părului său. Era o umbră care o acoperea, împiedicând lumina lunii să o scalde și cufundând-o în salteaua moale cu trupul lui lung și tare.

Gura lui o gustă pe a ei din nou și din nou, adâncind sărutul de fiecare dată, până când ea îi primi înăuntru limba caldă și catifelată. Avea un gust și mai plăcut decât își amintea – de fum, dulce și copleșitor. Gemu sub buzele lui, nemaiputându-se abține să nu îi traseze cu limba conturul dintelui ciobit.

Acea singură mișcare timidă îi provocă lui Connor un geamăt răgușit, profund.

– Of, fetițo, ce-ncerci să faci? Să mă înnebunești?

Când gura lui o acoperi din nou pe a ei, știu că reușise fără ca măcar să încerce. Sărutările lui nu mai erau blânde și provocatoare, ci aprige și înfometate, cerând un răspuns pe care ea era mai mult decât dornică să i-l ofere. Îi posedă gura ca un hoț înnăscut, furându-i răsuflarea, inima și voința de a i se împotrivi.

Nici măcar nu protestă când îi coborî cămașa de noapte de pe un umăr ca să își poată lipi buzele de aripa delicată a claviculei ei, să îi poată simți sângele ce pulsa sub pielea de pe gât, subțire ca borangicul. Dinții lui îi frământară lobul urechii, trimițându-i un fior de plăcere vinovată până între coapse.

Gura lui îi acoperi geamătul, întorcându-i-l cu o tandrețe atât de sălbatică, încât Pamela rămase fără vlagă, tânjind după el. Făcând și mai ușor pentru el să îi despartă coapsele cu genunchiul și să își potrivească greutatea corpului între ele. Apoi începu să se ridice și să coboare peste ea, sărutul imitându-i mișcarea cu fiecare avânt ritmic al limbii, până când acei fiori de plăcere începură să se transforme în ceva mult mai uluitor și cu mult mai periculos. Se auzi rostindu-i numele printre suspine, cu o voce care nici măcar nu semăna cu a ei.

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase între ei, fata se sperie când mâna lui pătrunse în corsajul cămășii de noapte și îi prinse sânul, simțindu-i pentru prima dată atingerea pe piele. El își umplu căușul palmei cu sânul ei generos și strânse cu blândețe, apoi își trecu vârful aspru al degetului mare peste mugurele întărit al sfârcului, stârnindu-i în pântece un vârtej proaspăt de dorință.

Rușinea începu să se lupte cu dorința Pamelei când fata își dădu seama că faldurile zdrențuite ale cămășii ei de noapte și pielea subțire de cerb a pantalonilor lui reprezentau tot ceea ce o despărțea de dezonoare. Oare mama ei s-ar fi predat odinioară unui asemenea bărbat magnific, fără să știe că nu ar fi fost numai primul, ci primul dintre mulți alții?

Spaima Pamelei începu să se transforme în groază. Mâna ei se strânse în jurul încheieturii lui Connor, însă ar fi putut la fel de bine să tragă de un trunchi de copac.

– Te rog, Connor, nu! Te rog, nu o face!

Connor era atât de îmbătat de dorință, încât dură o clipă să înțeleagă că mâna Pamelei încerca să îi tragă degetele de pe sânul ei catifelat, nu să le țină mai mult acolo. Că nu îl mai implora să continue, ci să se oprească.

Își ridică încet capul ca să se uite în jos la ea, amândoi devenind atât de tăcuți încât singurul sunet ce se auzea în cameră era respirația lor gâfâită.

Cu mâna încă strânsă în jurul cupei glorios de plină a sânului ei și cu mădularul pulsându-i de durere în cuibul coapselor ei, nu era deloc în dispoziția de a juca după reguli.

– Mi-ai promis toate femeile dornice pe care m-aș deranja să le curtez.

Ea trase cu greu aer în piept, tremurând.

– Asta faci? Mă curtezi, domnule Kincaid?

Cuvintele ei îl loviră mai rău ca o lamă ascuțită. Cu doar câteva secunde mai înainte îi rostise gemând numele de botez, de parcă el ar fi avut puterea să îi satisfacă toate dorințele.

– Dacă ții neapărat să afli, *domnișoară Darby*, nu obișnuiesc să curtez femeile.

Ei îi scăpă un hohot de râs ușor, care lui îi sfâșie inima.

– Ba bine că nu! Probabil că te curtează ele pe tine.

– Nu asta am vrut să spun. Obișnuiesc să plătesc pentru ele.

Ochii Pamelei se deschiseră larg, gura ei frumoasă și mult sărutată formând un „O!" nerostit.

Cu toate că se strădui sincer, era încă mult prea stârnit ca să-și ascundă tonul tăios.

– Ce vrei de la mine, fetițo? Flori? Vorbe dulci? Promisiuni pe care nu voi putea să le îndeplinesc?

I-ar fi oferit toate acele lucruri, ba încă și mai mult, dacă l-ar fi lăsat să îi tragă cămașa de noapte peste cap, ca să rămână goală sub el. Ca să poată intra înăuntrul ei. La dracu', în momentul ăla i-ar fi promis chiar și ducatul dacă ar fi fost al lui ca să-l poată dărui!

Când vorbi, în sfârșit, cuvintele ei se auziră numai puțin mai tare decât o șoaptă.

– Vreau să pleci.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Pamela își dori să le fi putut retrage, își dori să nu fi fost nevoită să vadă masca de gheață ce acoperi chipul bărbatului, devenit astfel la fel de frumos și de necruțător ca atunci când îl zărise pentru prima oară, în lumina lunii.

Se ridică de deasupra ei și coborî din pat într-o clipă, lăsând-o să tremure în aerul răcoros al nopții. Ea se ridică în capul oaselor și își îndepărtă de pe față părul ciufulit, dorindu-și cu disperare să prindă curaj și să îl cheme înapoi.

El se întoarse în cadrul ferestrei, o umbră scăldată în razele lunii.

– Dacă aș fi fost adevăratul marchiz, aș fi putut să îți poruncesc să mă lași să rămân?

Pamela își strânse un genunchi la piept, găsind că era un înlocuitor jalnic pentru căldura trupului lui.

– Dacă ai fi fost adevăratul marchiz, nu ai fi vrut să rămâi. Nu ai fi avut nevoie de o femeie ca mine.

Deși ar fi zis că era imposibil, vocea lui deveni și mai profundă.

– O, am nevoie de tine!

Apoi plecă, lăsând-o să se prăbușească pe saltea, cu buzele arzând încă după sărutul lui, cu trupul tânjind încă după atingerea lui.

Capitolul 14

În dimineața următoare, când se trezi, dispoziția furtunoasă a lui Connor se îmbunătăți foarte puțin la auzul unui cântec vesel ce răsuna din garderoba alăturată.

„Era odat' o fetișcană frumușea,/ Cu părul roșu ca vișina./ Avea ochii albaștri, ca apa lacului vara,/ Buzele dulci ca fragile./ Să-mi fie mireasă de ea m-am rugat, / Am stat și în genunchi./ Ea și-a ridicat fustele, pantalonașii să cadă și-a lăsat/ Și m-a făcut de râs ca la bâlci."

Connor se ridică mormăind, dând păturile la o parte. Razele aurii ale soarelui pătrundeau prin șirul de ferestre cu cercevele de pe peretele opus, rănindu-i ochii obosiți. O adiere de dimineață, aromată cu mirosul îmbătător al merilor în floare, intra în cameră prin panelul spart al ferestrei.

Se sucise și răsucise în pat jumătate de noapte după vizita din dormitorul Pamelei, trupul tânjindu-i de nevoia neostoită pe care o avea de ea. Nu știa ce anume îl făcea să pară mai prost – faptul că se strecurase în dormitorul ei ca hoțul de rând care era, sau faptul că se lăsase convins de ea să plece pe furiș, cu mâna goală?

Când ațipise, în sfârșit, somnul agitat îi fusese bântuit de viziuni cu Pamela întinzând mâinile spre el, cu ochii încețoșați de dor,

cu buzele umede și umflate de la săruturile lui. Acele vise ispititoare fuseseră repede înlocuite de coșmaruri neguroase, în care mâinile ei căutau cu disperare să îl îndepărteze. În care el nu îi lua în seamă privirea îngrozită și rugămințile răgușite, și își satisfăcea plăcerile cu brutalitate, în toate modurile imaginabile, fără să se gândească nici măcar o dată și la plăcerea ei.

Până la urmă, când se iviseră zorii, căzuse într-un somn la fel de adânc și de lipsit de vise ca moartea. Ceea ce făcea să i se pară de două ori mai dificil să se trezească în asemenea sunete voioase.

Se rostogoli din pat, întinzându-se și căscând ca un motan uriaș. Își îmbrăcă pantalonii și intră în garderobă, unde îl găsi pe Brodie bălăcindu-se într-o cadă lungă de aramă. Fuioare de aburi se ridicau din apă în timp ce Brodie se străduia să se spele pe spate cu o perie cu coadă lungă, fredonând încă în barbă.

Connor își drese vocea.

Brodie se răsuci și se uită la el, fără să aibă bunul-simț de a părea vinovat.

– O dimineață bună și ție, flăcăule! Sper să nu te superi dar, ca valet al tău, mi-am luat libertatea să sun pentru baia ta.

– Baia *mea*? repetă Connor cu subînțeles.

Brodie lăsă peria în apă și folosi o minge de săpun ca să se spele la subrațul păros, făcând spumă din belșug, peste măsură de fericit.

– Păi, da, și-o să fii bine-venit, de-ndat' ce termin!

Când Brodie își cufundă capul în apă ca să-și clătească săpunul din plete, Connor ochi stratul de spumă de la suprafață și îi trecu prin cap să îl țină pe valet dedesubt până când bulele aveau să dispară. Dar nu reuși să își dea seama unde ar fi putut ascunde leșul.

Se uita gânditor la locul de sub pervaz, încercând să îi aprecieze lărgimea și lungimea, când Brodie își făcu iarăși apariția, scuturându-și picăturile de apă din ochi ca un prepelicar ud.

Connor adulmecă, recunoscând aroma suculentă de slănină pe care i se păruse că o simte de la început. Stomacul lui protestă. Seara trecută, la cină, descoperise că unui bărbat îi era aproape imposibil să își umple burta când era obligat să folosească o furculiță foarte mică la fiecare îmbucătură.

Nu îi luă mult să zărească tava de pe patul lui Brodie – o tavă plină cu farfurii din porțelan goale. Privind fără să-i vină a crede la firimiturile împrăștiate, oftă.

– Văd că ți-ai luat și libertatea să suni pentru micul meu dejun.

– Păi, da, și trebuie să-ți zic că a fost foarte gustos! Cu toate că felia de slănină a fost puțin cam arsă. M-am gândit să am azi o mică discuție cu bucătăreasa. Brodie ridică din sprâncenele arămii înspre el. Am auzit că nu-i măritată și că s-ar putea să-și caute un soț.

– Eu am auzit că are nouăzeci și șase de kile și că poate suci capul unei găini cu mâinile goale.

Zâmbetul larg al lui Brodie se transformă într-o adevărată ocheadă.

– Întotdeauna mi-au plăcut fetișcanele cu brațe puternice.

Connor își încleștă pumnii și apoi îi descleștă, împotrivindu-se pornirii de a-i arăta forța impresionantă a brațelor sale și de a și le încolăci în jurul gâtului prietenului său, ca să-i stoarcă și ultima suflare din el.

Connor nu avu timp să își ferească privirea, că Brodie se ridică din cadă. Vederea trupului său păros, din care picura apa, etalat în toată gloria lui nudă, îi strică lui Connor pofta de mâncare de-a binelea. Șarpele tatuat pe brațul masiv al lui Brodie părea să îi facă semn cu ochiul.

– Ai putea să-mi dai prosopu' ăla, flăcăiaș?

– Oh, ba bine că nu! răspunse Connor, înșfăcând prosopul din pânză așezat pe spătarul unui scaun din apropiere și aruncându-l direct în capul lui Brodie. Mai pot să fac ceva pentru tine, dacă tot sunt aici? Să-ți lustruiesc cizmele? Să-ți scrobesc cămașa? Să te pieptăn la ceafă?

Brodie își trase prosopul de pe cap și îl trecu peste firele creț de păr ce îi împodobeau pieptul solid.

– Păi, acum, că tot ai adus vorba de asta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor ca să-mi tai unghiile de la picioare, înainte să-l trimită aici pe croitoru' ăla al tău. Bietu' om așteaptă deja de mai bine de-o oră, da' unghia asta mi s-a tot frecat de bombeu de...

Connor nu avea să afle niciodată de cât timp acea unghie afurisită îl necăjea pe Brodie pentru că exact în acel moment îl apucă de braț și îl scoase din cadă. Îl târî prin dormitor, în timp ce Brodie stropea,

blestema și uda peste tot. Connor deschise ușa cu o smucitură, îl împinse pe coridor, apoi îi trânti ușa în fața roșcovană.

Când Connor se sprijini de ușă, baricadând-o cu trupul lui, auzi țipătul ascuțit al unei servitoare și zgomotul puternic a ceva spart, urmate de vorbele joviale ale lui Brodie.

– Măi să fie, salutare, fetițo! Ți-ar plăcea să-mi vezi șarpele dansând?

Connor clătină din cap, sperând, pentru binele bietei servitoare, că Brodie se referea la șarpele tatuat de pe brațul lui.

– Ei, haide, nu o rupe la fugă așa, fetițo! Cred că o să am nevoie de un prosop mai mare!

Connor descoperi curând că unul dintre avantajele faptului de a fi marchiz era acela că i se permitea – ba poate chiar era încurajat, să îi lase pe oameni să aștepte. Sună pentru o baie proaspătă și pentru micul dejun înainte să îi ceară unui valet să îl trimită la el pe croitor.

Descoperi, de asemenea, că baia și micul dejun furate de către cel mai nerușinat și incompetent valet din toată Anglia reprezentau cea mai puțin gravă dintre jignirile pe care avea să fie nevoit să le îndure în acea zi. Croitorul își petrecu ceasuri întregi înghiontindu-l și înțepându-l, și arătându-i metru după metru de materiale, toate părând să fie exact la fel pentru el. În timp ce bărbatul flecărea fără întrerupere despre avantajele țesăturii de nanchin galben-pai față de lâna merinos – nume precum Byron și Beau Brummel revărsându-i-se de pe limba ascuțită, asistentul lui se urca peste Connor înarmat cu un centimetru, gângurind admirativ la adresa lățimii umerilor și a circumferinței brațelor sale.

Când asistentul îngenunche la picioarele lui Connor și îi lipi centimetrul de coapse, dându-și ochii peste cap aproape extaziat, Connor hotărî că, pentru acea zi, se săturase să fie împuns cu ace și pipăit de către străini.

Apucându-i atât pe croitor, cât și pe asistentul lui, de gulerele nemaipomenit de scrobite, îi împinse spre ușă.

– Dar, milord, protestă croitorul dezamăgit, având brațele subțiri încărcate cu metri de materiale, cum vom putea continua? Nu ne-am

hotărât încă nici dacă vom folosi țesăturile extrafine sau pe cele din lână!

– Surprindeți-mă! i-o trânti Connor. Sau, și mai bine, le voi cumpăra pe toate. Doar trimiteți nota de plată du... tatălui meu.

Plăcerea invadă fața lungă a croitorului.

– O, da, milord! Va fi o mare onoare pentru mine să...

Connor le trânti ușa în nas amândurora, punând capăt plecăciunilor lor lingușitoare la jumătate.

Stătea încă sprijinit de ușă, savurând o clipă prețioasă de liniște, când vocea vioaie a unui valet îl informă că sosise pălărierul.

Se dovedi că acel croitor fusese numai primul dintr-o listă lungă de negustori din Londra nerăbdători să își folosească marfa pentru a-l transforma într-un gentleman elegant, demn de titlul său. Connor se văzu nevoit să se uite la atât de multe reîncarnări diferite ale pălăriei de castor, încât decise că ar fi fost poate mai ușor să poarte pe cap chiar castorul. Pălărierul fu urmat de un pânzar cu un stoc ametitor de batiste, ciorapi și bastoane cu mânere de fildeș, un vânzător de hârtie cu teancuri întregi de pergament costisitor, și un bijutier cu un set strălucitor de inele cu pietre scumpe și tabachere din argint.

Când un alt valet veni să îl anunțe pe Connor că maestrul de scrimă îl aștepta în sala de bal, era mai mult decât pregătit să străpungă pe cineva cu sabia, de preferat pe el însuși.

Scuzându-se nerăbdător față de tânărul uluit care fusese numit să îl ajute să își aleagă cutia perfectă pentru scobitori, se grăbi să coboare scările, gândindu-se că un mic antrenament cu săbiile era tot ceea ce avea nevoie ca să își domolească temperamentul.

– Pe toți dracii, omule, doar nu te aștepți să lupt cu chestia aia, nu?

Când acel urlet familiar ajunse la urechile Pamelei, fata înlemni în mijlocul coridorului pustiu, înălțându-și capul ca să asculte.

– Cu aia aș putea să îmi cârpesc ciorapii, nu este bună de nimic altceva! Desigur, doar dacă nu cumva dorești să ți-o înfig pe arogantul ăla de...

Cum acea amenințare fu întâmpinată de o revărsare violentă de ocări într-o franceză fluentă, Pamela își ridică tivul rochiei și porni

în goană, luându-se după larma provocată de niște voci înfuriate. Nu trebui să își ridice prea mult tivul, de vreme ce era deja cu zece centimetri mai scurt. După ce își epuizase propria colecție de veșminte potrivite, nu îi mai rămăsese de ales decât să rechiziționeze rochia de dimineață preferată a lui Sophie – un act ce o lăsase pe sora ei plângând înduioșător cu capul în pernă, bombănind remarci deloc amabile despre cusături întinse și cârnați umflați.

Remarci care păreau să se potrivească perfect cu corsajul rochiei, ce îi strivea coastele Pamelei și îi transforma fiecare pas într-un adevărat chin. Când împinse ușile înalte, duble, de la capătul coridorului, de-abia mai respira și se afla primejdios de aproape de un leșin – stare agravată de priveliștea ce o întâmpină.

Connor stătea în mijlocul sălii de bal cavernoase, înfruntând un francez zvelt și uscat, care ținea în mână o spadă lungă și subțire, și care avea o strălucire ucigașă în ochi. Bărbatul turna încă un torent de vorbe în franceză, din fericire cele mai multe dintre ele fiind de neînțeles pentru urechile neantrenate ale Pamelei.

Poate că nu era înarmat, dar și așa Connor îl depășea în înălțime cu cincisprezece centimetri pe francezul înverșunat. Era îmbrăcat pe cât de simplu se putea îmbrăca un tâlhar de drumul mare care se prefăcea a fi un gentleman – cu pantaloni negri și cămașă albă din batist, cu mâneci lungi și manșete largi. Nu purta vestă și lavaliera îi era prinsă cu un nod simplu la baza gâtului. O panglică neagră de satin îi ținea părul sclipitor strâns la ceafă.

Ar fi trebuit să fie ilegal ca un bărbat să arate atât de bine fără ca măcar să încerce, se gândi Pamela, mușcându-și buza cu uimire. Sau cel puțin imoral.

Îndârjitul maestru de scrimă o zări primul. Își întinse brațele într-o chemare dramatică, capetele cerate ale mustății sale lungi și negre tremurându-i de indignare.

– Auziți cuvintele acestui barbar, don'șoară? Îndrăznește să insulte mărimea spadei mele!

Când flutură spre ea lama lungă, subțire, a delicatei florete, Pamela trebui să își înăbușe un hohot de râs. Nu îi era foarte greu să și-l imagineze pe Connor cârpindu-și ciorapii cu ea.

– *Aia* nu este o spadă!

Încruntându-se la amândoi, Connor se îndreptă cu paşi mari spre perete şi îşi alese una dintre săbiile masive, cu tăiş lat, aşezate lângă o armură completă. Porni înapoi spre maestrul de scrimă, ţinând lama enormă cu o singură mână.

– *Asta* este o spadă!

– Ha! lătră francezul, respingând arma cu o fluturare a mâinii. Numai dacă nu ai talent! Dacă nu ai graţie! Dacă nu ai onoare! Lama aceea nu este bună decât ca să-ţi sape mormântul după ce ţi-a străpuns inima lasă o floretă franţuzească.

– Oh, chiar aşa? Connor făcu un pas în faţă, gestul ameninţător ştergându-i rânjetul de pe faţă francezului. Atunci, poate că ai vrea să-ţi măsori lama cu a mea şi vom vedea al cui mormânt vom săpa până la apus!

Cum maestrul de scrimă îşi coborî spada şi începu să se retragă, mergând cu spatele, înspăimântat, Pamela păşi cu îndrăzneală între cei doi bărbaţi.

Îşi aşeză palma pe pieptul lui Connor, privindu-l rugător.

– Haide, dragule, ştii că leşin numai când se pomeneşte despre sânge, darămite să îl mai şi văd! Chiar nu este nevoie să adopţi o asemenea atitudine. Sunt sigură că toată lumea, inclusiv *monsieur*... Îi aruncă maestrului de scrimă o privire întrebătoare.

– Chevalier, se prezentă francezul, ridicându-şi brusc capul şi fremătând îmbufnat din nări.

– Sunt sigură că toată lumea, inclusiv *monsieur* Chevalier, ar fi de acord că lama ta este superioară. Se apropie mai mult de Connor, coborându-şi tonul vocii până când ajunse un murmur conspirativ. Şi *mult* mai mare!

Connor se uită în jos la Pamela, încruntătura transformându-i-se încet într-o expresie mult mai primejdioasă. Cel puţin pentru ea.

Îi acoperi cu palma mâna mică, unindu-le astfel încât ea să îi poată simţi fiecare bătaie puternică a inimii prin materialul subţire al cămăşii.

– Dacă eşti atât de convinsă că lama mea este *superioară*, fetiţo, atunci de ce nu-mi oferi şansa să o dovedesc?

În acel moment maestrul de scrimă fu dat uitării. Ei doi s-ar fi putut afla singuri în sala de bal, captivaţi în propriul lor dans.

Un dans pe care el îl începuse noaptea trecută, dar pe care ea nu avusese curajul să îl termine.

Ea trase adânc aer în piept, cutremurându-se, sorbindu-i cu nesaț parfumul, ce cuprindea acum și mirosul ispititor de mirt al săpunului de baie.

– După cum tocmai ne-a amintit *monsieur* Chevalier, o singură lovitură neatentă poate distruge chiar și cea mai hotărâtă inimă.

– Dar cât de lașă este inima care nici măcar nu ar risca o asemenea lovitură?

Înainte ca Pamela să poată răspunde provocării fățișe din privirea lui Connor, temperamentalul maestru de scrimă scoase un „Pfff!" dezgustat și își vârî spada în teaca prinsă de centură.

– Este evident că talentul meu se irosește aici. Vă rog să îi transmiteți ducelui regretele mele! Îi aruncă lui Connor un ultim rânjet. Și condoleanțele mele!

Înșfăcându-și restul echipamentului, se îndreptă ca o vijelie spre ferestrele în stil francez dispuse pe peretele vestic al sălii de bal, ce fuseseră deschise pentru a permite soarelui de după-amiază și mirosmelor îmbătătoare de primăvară să inunde încăperea. Numai atunci își dădu seama Pamela că nu fuseseră singuri cu adevărat nici o clipă. Avuseseră un spectator încă de la început.

Crispin stătea sprijinit de peretele dintre două ferestre, balansându-și alene floreta grațioasă în mână. Când maestrul de scrimă trecu pe lângă el și se făcu nevăzut în grădină, el își plecă fruntea și îi dărui lui Connor un zâmbet larg și viclean.

– Salut, vere! Se pare că ți-ai pierdut partenerul de scrimă. Te deranjează dacă îi iau locul?

Capitolul 15

Groaza se strecură în inima Pamelei când Crispin se apropie, alunecând ușor pe parchetul podelei. Lama floretei lui, grațioasă și mortală, lucea în razele soarelui ce pătrundeau prin ferestrele în stil francez.

Se întoarse spre Connor, șoptindu-i pe un ton jos și grav:

– Nu trebuie să faci asta.

– Și de ce nu? răspunse Connor cu o sclipire mult prea familiară în ochii îngustați în timp ce îl urmărea pe Crispin apropiindu-se. Credeam că deja am stabilit că lama mea poate face față oricărei provocări.

– Știi foarte bine de ce nu. Dacă el este cel care a ucis-o pe mama, nici că i-ai putea oferi o șansă mai bună să termine cu tine. L-ai auzit pe duce azi-noapte, la cină. L-a numit unul dintre cei mai buni spadasini din Londra.

– Eu nu sunt din Londra, îi aminti Connor.

Ea își înfipse degetele în partea din față a cămășii lui. Încă vreo câțiva pași și Crispin i-ar fi auzit murmurul frenetic.

– Nu i-ai văzut privirea azi-noapte, când îl luam peste picior. Nu trebuie să faci asta! Te rog, Connor, te implor!

Connor privi adânc în ochii rugători ai Pamelei, dorindu-și să fi putut auzi exact aceleași cuvinte rostite de buzele ei dulci când o ținea în brațe, noaptea trecută. Atunci ar fi putut să îi dea tot ceea ce și-ar fi dorit... ba și mai mult.

Neluând în seamă o înțepătură de regret, îi descleștă cu blândețe degetele de pe pieptarul cămășii lui și o îndepărtă de el.

– Nu te teme, fetițo, spuse el, ridicând vocea ca să poată fi auzit clar. Promit să îl iau cu binișorul pe flăcău, de dragul tău!

Crispin scoase un hohot de râs răgușit.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta! Pentru că nu am nici cea mai mică intenție să te iau cu binișorul, nici măcar de dragul doamnei. Își îndreptă zâmbetul trufaș spre Pamela. Dacă nu doriți să ne vedeți cum ne facem de râs pentru a vă impresiona, v-aș sfătui să plecați. Trebuie să existe vreo partitură pe care ar trebui să o mai exersați la pian, ori vreo broderie care trebuie cusută.

– O, nu aș pierde așa ceva pentru nimic în lume! răspunse Pamela pe un ton atât de rece, încât Connor nu ar fi fost surprins să vadă țurțuri formându-se pe candelabru. Vă pot asigura că voi rămâne aici, să fiu martoră la *fiecare* parare și atac.

Crispin îi aruncă lui Connor o privire amuzată.

– Nu mă surprinde. Experiența m-a învățat că, dintre cele două sexe, femeia este de obicei reprezentantul cel mai însetat de sânge. Nu că s-ar vărsa ceva sânge astăzi, desigur, se grăbi el să adauge.

Se îndreptă spre scrinul înalt din lemn de cireș aflat de cealaltă parte a armurii ca să își aleagă un *fleuret*, bulbul folosit de scrimeri pentru a-și acoperi vârful mortal al spadelor. Când se întoarse, delicatul *fleuret* era deja așezat în vârful lamei sale.

– Vei vedea că nu sunt atât de mofturos ca *monsieur* Chevalier. Ești liber să alegi ce armă poftești. Aruncă o căutătură batjocoritoare imensei săbii late din mâna lui Connor. Chiar dacă te pune în dezavantaj.

Connor răspunse:

– Aș spune că dezavantajul este al tău, dat fiind că eu nu am cum să îmi acopăr vârful sabiei.

Crispin îi oferi un alt rânjet nerușinat.

– Ah, dar mai întâi va trebui să te apropii suficient de mult de mine ca să-l poți folosi! Expresia îi deveni gânditoare. Trebuie să fie ceva ce putem face ca să transformăm acest concurs într-unul și mai interesant – un premiu, poate?

– La ce fel de premiu te-ai gândit?

Crispin îi aruncă Pamelei o privire provocatoare.

– Cum mă îndoiesc sincer că ai fi destul de nesăbuit încât să pui la bătaie ducatul, ce spui de un sărut din partea doamnei tale?

Pamela suspină adânc, scandalizată de îndrăzneala lui. Își încrucișă brațele la piept și bătu din picior, așteptând ca scoțianul să îl anunțe pe ticălos că săruturile ei nu erau niște favoruri ieftine, care să fie acordate ca premiu câștigătorului unui concurs stupid.

– Un sărut să fie, consimți Connor.

Pamela deschise gura, apoi o închise repede. Când cei doi bărbați își ridicară armele și începură să se învârtească unul în jurul altuia, prudenți, ea se îndepărtă de ei, mergând cu spatele, până când umerii îi atinseră peretele. Încercarea lui Crispin de a o concedia nu făcuse decât să îi sporească suspiciunile. Deși nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o ia la goană din sala de bal, acoperindu-și ochii cu palmele, nu avea nici cea mai mică intenție să îl lase pe Connor la mila lui.

Când venea vorba despre mărime și forță, Connor avea toate avantajele, însă Crispin era rapid și avea un joc bun de picioare, anticipând fiecare mișcare a lui Connor cu eleganța și ținuta unui dansator.

Pamelei nu îi luă mult să își dea seama că și Connor avea un surprinzător joc de picioare. Se deplasa cu grația felină a unui prădător – tot numai mușchi, șiretenie și putere. Când Crispin fanda, el sărea în lături, folosind lama lată a sabiei ca să pareze toate loviturile acestuia.

Crispin dansa în jurul lui, având mare grijă să stea departe de atingerea sa periculoasă între atacuri. Amândoi știau că o lovitură sănătoasă a sabiei lui Connor putea reteza lama delicată a floretei în două.

– Ești un adversar mult mai priceput decât am crezut, vărule Percy!

– Chiar mi-aș dori să nu îmi mai spui așa, răspunse Connor, folosindu-și latul sabiei ca să dea o lovitură sălbatică, ce făcu oțelul fin lucrat al floretei să cânte în mâna lui Crispin.

– Și cum ai prefera să îți spun? Crispin își dezveli dinții încleștați într-un zâmbet. Bart? Reggie? Cecil?

– În Scoția mi se spunea Connor. Dar cum voi ajunge duce, ceea ce tu nu vei ajunge niciodată, ai putea să încerci să mi te adresezi, pur și simplu, cu „milord".

Pamela icni când, în urma unei singure lovituri bine executate, apăru prima picătură de sânge. Zâmbetul lui Crispin dispăru. Ochii întunecați îi scânteiară pe chipul palid când se lansă într-un nou atac, dublându-și ferocitatea loviturilor.

– Și eu cum să îți spun? întrebă Connor. *Vere*?

Retrăgându-se spre ușile în stil francez, para cu lejeritate toate loviturile lui Crispin, zâmbetul leneș de pe chipul lui lărgindu-se tot mai mult.

Când buza superioară a lui Crispin se curbă într-un mârâit, Pamela realiză cum Connor îl momea intenționat, căutând să îl determine să facă o greșeală, poate chiar să dezvăluie rolul pe care îl jucase la moartea mamei ei. Fata își închise strâns ochii, rugându-se ca acea greșeală să nu fie fatală pentru nici unul dintre bărbați.

Ochii i se deschiseră brusc la zgomotul ascuțit al oțelului lovind oțel. Strângând mânerul cu apărătoare al spadei în mâna cu încheieturile degetelor albite de efort, Crispin pornise într-o escapadă năvalnică, nelăsându-i de ales lui Connor decât să își continue

retragerea. Pamela tresări când Crispin se repezi înainte, spada lui trecând foarte aproape de urechea lui Connor.

Mișcarea bruscă îl făcu pe Crispin să se împiedice. Își recăpătă repede echilibrul, dar începu să gâfâie mai tare. Sudoarea îi păta spatele vestei.

Bărbații se tatonară din nou unul pe celălalt, schimbându-și poziția. Pamela își dădu seama că scoțianul nu se retrăsese deloc, ci pur și simplu trăsese de timp pentru ca adversarul să își epuizeze puterile. Acum își folosea avantajul, balansându-și lama sabiei grandioase în nenumărate arcuri implacabile, împingându-l pe Crispin dincolo de ferestrele în stil francez deschise, în grădină.

Pamela își ridică fustele și îi urmă, cu inima bătându-i frenetic gata să-i sară din piept.

Când cei doi bărbați părăsiră aleea pietruită și se opriră pe un tăpșan acoperit cu iarbă deasă, mărginit de o pereche de sălcii plângătoare, Pamela îi zări pe duce și pe Lady Astrid servind ceaiul pe o terasă înaltă din fața salonului.

Lady Astrid încremeni în timp ce îi turna fratelui ei o altă ceașcă de ceai. Oare în ochii ei strălucea teama sau entuziasmul? se întrebă Pamela, presimțirea ei de rău augur strângându-i inima.

Nu avea cum să se înșele asupra scânteii de bucurie din ochii ducelui. Își puse ceașca deoparte și bătu din palmele firave, aplecându-se în scaunul cu rotile.

– Măi să fie, uită-te la asta, Astrid! Nu mi-ai spus că ai făcut aranjamente pentru o distracție de după-amiază! Ce măreț!

Deși valeții postați la un capăt și la celălalt al terasei nu îndrăzneau să își relaxeze ținutele rigide, ochii le urmăreau cu lăcomie concursul ce se desfășura pe tăpșanul de dedesubt. Mormăiturile de epuizare și zăngănitul asurzitor al oțelului lovit de oțel acopereau clipocitul liniștit al unei fântâni de marmură.

Pamela se apropie cât de mult îndrăzni și se lipi cu spatele de trunchiul unui măr înflorit, cu nervii zguduiți din cauza suspansului de neîndurat.

Acum, că avea spectatori, Crispin părea să își fi recăpătat atât încrederea în sine, cât și jocul de picioare. Își continuă atacul, spada părându-i un vârtej oțelit în mâna capabilă. Însă Connor continuă să

îi respingă fiecare fandare, până la urmă dându-i o lovitură cu care fu cât pe ce să îi smulgă lui Crispin floreta din mână.

Ceva sări pe alee, până aproape de Pamela. Ea se aplecă să ridice acel lucru și descoperi că era capătul *fleuret* din vârful spadei lui Crispin. Acel *fleuret* pe care și-l potrivise în vârful lamei cât timp încă stătea cu spatele la ei.

I se tăie răsuflarea. Fără *fleuret*, vârful mortal al floretei era expus. Dacă lui Connor i s-ar fi întâmplat atunci vreun *accident* nefericit, nici o instanță din lume nu l-ar fi putut condamna pe Crispin. Nu ar fi avut cum să dovedească faptul că încercase să îi facă rău intenționat adversarului său, aplicând în mod necorespunzător acel *fleuret*.

Nici măcar nu ar fi trebuit să îi străpungă inima lui Connor. L-ar fi ucis la fel de repede și dacă i-ar fi înțepat unul dintre plămâni.

Când imaginația ei plăsmui o viziune groaznică a lui Connor întins pe iarbă, chinuindu-se să respire în timp ce sângele îi păta cămașa albă ca zăpada, scurgându-i viața din el, Pamela se simți de parcă o spadă invizibilă i-ar fi străpuns propria inimă.

Se aruncă înainte, strigând numele lui Connor.

El se uită în direcția ei, o încruntătură de uimire umbrindu-i fruntea, iar ea înțelese că să-i distragă atenția fusese o greșeală cumplită. Timpul păru să își încetinească trecerea până când Pamela reuși să vadă fiecare petală albă și delicată a florilor de măr căzând de pe ramurile de deasupra capului ei, sclipirea de satisfacție crudă din privirea lui Lady Astrid, concentrarea aprigă de pe chipul tern al lui Crispin când își duse înapoi spada pentru lovitura fatală.

Fără să mai stea pe gânduri, se năpusti între cei doi bărbați. Crispin se opri în ultima clipă, înfrânându-și atacul. Vârful ascuțit al floretei biciui antebrațul Pamelei, sfâșiind atât materialul rochiei, cât și carnea.

Apoi brațele puternice ale lui Connor o prinseră, nelăsând-o să se prăbușească, ci numai să cadă în genunchi.

– Nesăbuită mică! Connor se lăsă să cadă în genunchi, împreună cu ea, vorbindu-i pe un ton răgușit. Ce-ncerci să faci? Să fii omorâtă?

Mâinile nu îi mai erau la fel de ferme cum fuseseră pe plăseaua sabiei, ci tremurau de emoție ridicându-i mâneca și dezvelind rana însângerată de pe brațul ei.

Ea îi dărui un mic zâmbet curajos.

– Mâneca a avut cel mai mult de suferit. Nu este nimic – doar o zgârietură. Cu toate că Sophie o să-mi ia capul pentru că i-am distrus rochia, adăugă Pamela în barbă.

Crispin se uita în jos la ei, cu o expresie de completă uluială pe chip. Clătină din cap.

– Îmi pare atât de rău!... Nu am vrut să...

– O, chiar așa? îl întrerupse Pamela cu răceală, privindu-l pieziș. Dar ce anume ai vrut?

Ea întinse mâna, deschizând ușor degetele încleștate și arătând acel *fleuret*. Acel *fleuret* ce era cu totul inutil dacă nu era așezat în vârful spadei cu cea mai mare grijă.

Atât privirea lui Crispin, cât și a lui Connor, zburară spre vârful floretei din mâna celui dintâi. Vârful letal părea să scânteieze în lumina soarelui.

Pamela simți cum se întăreau toți mușchii de pe trupul lui Connor. În ciuda acelei tensiuni, mâinile lui rămaseră uimitor de blânde când o luară din poala lui și o așezară pe un covor de flori de măr din apropiere.

Întinse mâna după sabia lui și se ridică să-l înfrunte pe Crispin, cu o expresie hotărâtă.

Crispin începu să se ferească din calea lui, mergând cu spatele, clătinând din cap neajutorat.

– Jur că a fost doar un accident! Nu am vrut să o rănesc! Sigur îți poți da seama de asta!

Connor îl urmă pas cu pas, fără să își încetinească ritmul.

Lady Astrid sări în picioare, cu bruma de culoare pierită de pe chip.

– Archibald! Fă ceva! Trebuie să-i oprești!

Însă ducele nu făcu altceva decât să își ridice din nou ceașca și să ia o înghițitură delicată de ceai, cu ochii întunecați strălucind de fascinație în timp ce admira tot ceea ce se petrecea. Cei doi valeți se grăbiră să se uite peste balustrada terasei, nemaiputând să își continue șarada de indiferență.

Când Connor își duse sabia înapoi, Crispin își ridică arma ca să pareze lovitura implacabilă, dar nu făcu nimic altceva pentru a se apăra.

Lovitura lui Connor, dată cu amândouă mâinile, reteză lama subțire în două. Mânerul cu apărătoare al floretei căzu din mâna lui Crispin, lăsându-l neînarmat și la mila lui Connor.

Connor nu se opri din mers. Chiar când Crispin începu să se împiedice, aproape alunecând pe iarba umedă, Connor își ridică sabia imensă pentru a doua oară.

– O, Doamne! șopti Pamela. O să-i zboare capul de pe umeri!

Deși toate instinctele o îndemnau să își ascundă fața, nu își putea lua ochii de la Connor. Ochii lui ardeau mocnit pe un chip la fel de frumos și de neîndurător ca efigia unui înger al răzbunării coborât din Ceruri ca să împartă mânia Domnului.

Crispin făcu ochii mari când Connor balansă sabia. În ultima clipă, scoțianul întoarse lama cu latul și îl pocni zdravăn pe Crispin într-o parte a capului.

Crispin se prăvăli ca o piatră, urlând un blestem. Lady Astrid se așeză la loc pe scaun, ducându-și un șervețel la buzele din care se scursese tot sângele.

Trecură câteva minute bune până când Crispin nu mai resimți efectul inițial al loviturii și se ridică în capul oaselor. Se uită buimac la Connor, ținându-se de urechea stângă.

Connor îi întinse mâna, însă el i-o plesni.

– *Monsieur* Chevalier avea dreptate, mârâi el. Nu vei fi niciodată altceva decât un barbar!

– Iar tu nu vei fi niciodată altceva decât nepotul unui duce și un bețiv bun de nimic, care trișează atât la dueluri, cât și la cărți.

– Bravo, flăcăi! Aplauzele seci ale ducelui răsunară prin grădină. Ce fler dramatic, ce melodramă delicioasă! Nu m-am mai distrat atât de bine de când doamna Siddons a jucat rolul Portiei în *Negustătorul din Veneția!* Făcu un gest de concediere cu mâinile. Dacă aș fi în locul vostru, mi-aș face plecăciunile și aș părăsi scena chiar acum. Întotdeauna trebuie să-ți lași spectatorii care te adoră cu dorința de a vedea mai mult.

Aruncându-i unchiului său o privire încărcată de dezgust, Crispin se ridică în picioare și o porni clătinându-se înapoi pe alee.

Sprijinindu-și sabia de un copac, Connor se întoarse lângă Pamela. Îngenunche alături de ea, asigurându-se că zgârietura superficială de pe brațul ei nu mai sângera.

– De ce-ai face ceva atât de cutezător, fetițo? Nu tu ai fost cea care mi-a spus că o singură lovitură neatentă poate distruge chiar și cea mai hotărâtă inimă?

– Ba da, dar cât de lașă este inima care nici măcar nu ar risca o asemenea lovitură? îl cită ea drept răspuns. Aruncând o privire îngrijorată spre terasă, își coborî vocea și îi vorbi în șoaptă. În plus, unde aș mai fi găsit un alt impostor dacă te înjunghia Crispin? Știi că nu poți avea încredere în actori.

Connor îi smulse *fleuretul* din mână, cercetându-l cu ochii mijiți.

– Se pare că nici în nepotul ducelui.

– Pentru o clipă, am crezut că aveai să îi tai capul, mărturisi ea.

– Pentru o clipă, așa am crezut și eu. Dar știam că nu aș mai fi putut să îmi primesc premiul dacă mă duceau cu căruța la Newgate și mă spânzurau.

– Premiul tău?

– Păi, da... Ai uitat, fetițo? Îi datorezi un sărut câștigătorului concursului.

Se aplecă mai mult spre ea, privirea lui cenușie oprindu-se pe buzele Pamelei. Un moment ametitor, fata se gândi că avea să își ia premiul chiar acolo, în grădină, în fața ducelui, a lui Lady Astrid, a valeților care se holbau la ei și a lui Dumnezeu.

Dar el nu făcu decât să îi culeagă din păr o floare de măr, cu degete îndemânatice, și apoi o ajută cu blândețe să se ridice în picioare.

Crispin se gârbovi pe o scară dosnică, hotărât să ajungă în raiul din camera lui fără ca alți servitori să mai fie martori la rușinea pe care o suportase. Știa că acei doi valeți neobrăzați din grădină nu aveau să piardă timpul și că aveau să povestească tuturor celor din apartamentele servitorilor despre ceea ce văzuseră cu ochii lor. Până la căderea nopții, urma să afle toată Londra cum nepotul ducelui de Warrick fusese învins într-un concurs de scrimă de către un barbar scoțian înarmat cu o sabie antică. Atunci, unchiul lui nu ar mai fi fost singurul care ar fi râs de el.

Se târî în sus pe scări, prinzându-și falca dureroasă între două degete, ca să se asigure că nu era ruptă. Urechile îi zbârnâiau încă și din ceafă începuse să îl împungă o durere de cap cruntă.

În ultimii ani se înfruntase cu nenumărați bărbați în dueluri, atât cu spadele, cât și cu pistoalele, dar niciodată înainte nu își mai văzuse moartea cu ochii. Cumva, mila vărului său i se păruse și mai cumplită decât furia lui. Dacă ar fi fost spintecat acolo, pe tăpșan, cel puțin unchiul lui nu i-ar mai fi putut refuza un loc în cavoul familiei. Fostele lui iubite ar fi plâns sfâșietor în batiste, iar prietenii săi s-ar fi strâns în infernul lor preferat de jocuri de noroc, ca să închine în cinstea aplecării lui nemaipomenite spre băutură, a talentului său la masa de faro și a dispoziției sale vesele.

Poate că, odată ce ar fi dispărut, mama lui ar fi înțeles cât de mult își dorise să o apere după moartea tatălui său, iar unchiul lui și-ar fi dat seama cât de mult se străduise să fie ca un fiu pentru el. Și cât de mult îl duruse să îl privească îmbrățișând un străin. Crispin pufni, ironia propriei nesăbuințe părându-i-se la fel de amară ca gustul metalic al sângelui pe care îl simțea în gură.

Trecu de colțul pe care îl făceau scările la cel de-al doilea etaj și se izbi de cineva care se grăbea să coboare. Se loviră cap în cap, apoi căzură amândoi în fund, o grămadă de așternuturi șifonate împrăștiindu-se în jurul lor.

Crispin își strânse fruntea cu mâinile, schimbarea bruscă a poziției stârnindu-i un cor diavolesc de clopote între urechi.

– La dracu'! blestemă el când o bonetă mototolită se iți în dreptul ochilor lui încețoșați.

– De ce nu te uiți pe unde mergi, prost neîndemânatic? se burzului o voce feminină melodioasă. Ești orb?

Ținându-se încă de cap, Crispin se încruntă. Nu i se mai vorbise niciodată într-o asemenea manieră insolentă de către un servitor.

Însă când vederea i se limpezi și zări ochii fetei, albaștri ca peruzeaua, și buzele bosumflate, pline, ca de Cupidon, se simți de parcă nu numai că orbise dintr-odată, dar și că surzise și amuțise de-a binelea.

Năsucul ei obraznic și buclele aurii ce i se revărsau de sub bonetă îl făcură să tresară, de parcă ar fi recunoscut-o.

– Te cunosc?

– Cred că nu. Sunt s-s-servitoarea Pamelei. Sunt camerista ei. Slujnica ei. Da, asta sunt. Slujnica ei.

– Pamela? Dură o clipă până când își recuperă facultățile mintale zdruncinate. A, da, logodnica vărului meu, fermecătoarea domnișoară Darby! Și cu toate astea, i te adresezi cu numele de botez. Spune-mi, stăpâna ta încurajează o asemenea familiaritate?

– Dar a ta?

La replica ei nerușinată, Crispin descoperi repede că îl durea să zâmbească. Dar tot nu se putu abține.

– Stăpâna mea încurajează tot felul de familiarități. De-aia îmi este stăpână.

Buzele fetei se curbară într-un zâmbet șters, șovăielnic.

– Sângerezi, îl anunță ea.

– Serios?

Ridică mâna spre obraz, dar mâna ei ajunsese deja acolo, ștergându-i pometele cu colțul unui cearșaf. Atingerea îi era mult mai blândă decât vocea.

El îi primi cu bucurie ajutorul, simțindu-se recunoscător pentru ocazia care i se oferise de a-i observa mai bine linia albă a obrazului și curba ispititoare a genelor de culoarea mierii, într-o ipostază atât de intimă. Se încruntă, uimirea sporindu-i.

– Ești sigură că nu ne-am mai întâlnit? Nu-mi stă în fire să uit un chip atât de încântător ca al tău.

– Sunt sigură că sunt mai multe chipurile încântătoare pe care le-ai uitat, decât cele de care îți amintești.

Îi aruncă o privire provocatoare pe sub acele gene, cu buzele întredeschise aproape lipite de ale lui.

El se aplecă spre fată, simțind o împunsătură de regret când ea se retrase repede. Începu să strângă așternuturile împrăștiate pe jos cu mișcări din nou bruște și hotărâte. El se ridică cu mare greutate ca să o ajute, îngrămădindu-i cearșafurile atât de sus pe brațele delicate, încât biata fată abia putea să mai vadă peste ele.

– Mulțumesc pentru că te-ai comportat ca un gentleman! spuse ea afectat.

El chicoti.

– Am fost acuzat de multe alte lucruri la viața mea, dar foarte rar de asta!

Făcu un pas în spate, permițându-i să treacă pe lângă el pe scara îngustă. O privi plecând, amuzat de felul mândru în care își ținea

capul și de legănarea delicioasă a posteriorului ei mic și rotund. Nu mai fusese atât de tentat să cocheteze cu o servitoare de la a cincisprezecea sa vară, când își pierduse inocența cu o cameristă tânără și plinuță care se strecura în dormitorul lui în fiecare noapte, după ce se stingeau lumânările.

– Așteaptă! strigă el când fata ajunse la baza scărilor. Ai un nume?

– Da, răspunse ea fără să își încetinească pașii. Bineînțeles că am!

Apoi dispăru, lăsându-l să se încovoaie pe lângă perete și să se întrebe de ce sunetele din urechile lui îi semănau deodată cu dangătele clopotelor de catedrală.

În acea noapte Pamela se suci și se răsuci iarăși în așternuturi, de parcă salteaua confortabilului ei pat cu baldachin ar fi fost umplută cu pietre în loc de pene. Era încă bântuită de groaza sinceră pe care o zărise în ochii lui Crispin când căzuse însângerată la picioarele lui. Poate că fusese pur și simplu uimit pentru că planul lui de a-l ucide pe Connor îi ieșise prost. Dar dacă pierderea *fleuretului* din vârful floretei sale *fusese* într-adevăr un accident? Dacă nu se aflau mai aproape de a-l găsi pe ucigașul mamei ei decât cu o zi în urmă?

Se rostogoli pe spate, privind la bolta baldachinului. Cu cât îl demascau mai repede pe ucigașul mamei ei, cu atât mai repede ea și Connor puteau pune capăt parodiei lor de logodnă. Ea ar fi fost liberă să rupă logodna și să dispară împreună cu sora ei și cu recompensa, iar el ar fi fost liber să curteze o mireasă mai potrivită – pe fiica răsfățată a vreunui conte ori poate pe nepoata trufașă a vreunui marchiz.

Se întoarse pe o parte, tresărind din cauza usturimii pe care i-o cauză zgârietura de pe antebraț. Fereastra cu cercevea era bine închisă, niște raze palide de lună fiind singurele intruse în acea noapte neliniștită.

Camera i se păru deodată insuportabil de aglomerată. Pamela se dezveli, împingând păturile cu picioarele. După ce zăcu astfel alte câteva minute interminabile, se rostogoli din pat, se duse la fereastră și trase cercevelaua. O adiere răcoroasă de noapte pătrunse în cameră, dezmierdându-i fruntea înfierbântată. Se aplecă pe fereastră și scrută umbrele de dedesubt, însă nu zări nici urmă de mișcare.

Oftând, se întoarse în pat. Împreunându-și mâinile sub obraz, se întinse și privi pe fereastra deschisă. Poate că, în cel mai tainic ungher al inimii ei, sperase că în acea noapte Connor ar fi putut veni să își primească premiul. Dacă ar fi adormit acum, s-ar fi trezit și i-ar fi văzut umbra veghind-o, scăldată în lumina lunii? Și, dacă s-ar fi întâmplat astfel, ar fi avut puterea să îl trimită de acolo sau și-ar fi deschis brațele să îl primească în patul ei?

Suspinând, Pamela se ridică iarăși din pat. Își înșfăcă halatul vechi de pe spătarul unui scaun din apropiere și și-l trase peste cămașa de noapte. Dacă aveau să-l prindă în capcană pe ucigașul mamei ei, atunci ea și Connor aveau multe de discutat, nu-i așa? Și era aproape imposibil să facă acest lucru sub privirile scrutătoare ale ducelui, ale bănuitoarei sale surori și ale armatei lor de servitori curioși.

Întredeschise ușa și se uită într-o parte și în cealaltă pe coridorul pustiu. Poate că era timpul să îi arate lui Connor Kincaid că nu era singurul care se putea strecura în dormitorul cuiva, la miezul nopții.

Când Pamela se furișă în camera lui Connor, trebui să se lupte cu pornirea de a fluiera ușor, admirativ. Dormitorul era atât de vast, încât îi făcea propriul apartament amplu să pară un apartament pentru servitori. Trase adânc aer în piept, savurând aromele masculine de piele și lemn scump.

Când începu să traverseze podeaua strălucitoare din lemn de cireș, își dădu seama că luna cea șăgalnică o urmase din camera ei. Se ițea de după una dintre ferestrele înalte, cu cercevele, de pe peretele opus, scăldând patul într-o lumină argintie.

Patul impunător, cu baldachin, cu pilaștrii răsuciți și cu tăbliile migălos sculptate, trona în mijlocul camerei. Însă nu patul masiv, spectaculos, îi aprinse imaginația, ci bărbatul care dormea întins pe spate, cu membrele lungi înfășurate printre așternuturile răvășite.

Pamela se strecură mai aproape, înghițindu-și nodul din gât, agitată.

Prea târziu îi trecu prin minte că scoțianul nu părea deloc genul care să poarte o cămașă de noapte lungă și o scufie. În schimb, stătea întins pe spate, cu numai o fâșie de cearșaf drapată neglijent peste șolduri.

I se uscă gura. Dacă ar fi avut vreun pic de tărie morală, ar fi bătut într-o retragere zorită direct în propriul ei dormitor, în propriul pat

singuratic. Dar curiozitatea îi învinsese deja prudența, împingând-o să se apropie la distanță de un braț de silueta adormită a lui Connor.

Cu pletele revărsate pe pernă și cu razele de lună scăldându-i trăsăturile aspre, nu mai semăna cu un gentleman, ci cu o ființă mitologică din păduri – mai mult satir decât bărbat. Nu îi veni greu să și-l imagineze urmărind o fecioară înspăimântată, care țipa și îl implora să aibă milă de ea, în timp ce, în secret, aștepta cu nerăbdare plăcerea interzisă pe care numai atingerea lui ar fi putut să i-o dăruiască.

Se apropie și mai mult de pat, degetele ei trădătoare arzând de dorința de a i se împleti printre cârlionții mătăsoși ce umbreau pieptul bărbatului. Razele lunii dezmierdau acele întinderi vaste, amintindu-i că, până la urmă, nu dormea complet dezbrăcat. Purta încă medalionul din aur pe care ea îl zărise la ruinele castelului MacFarlane. Și îl purta încă deasupra inimii.

Connor se mișcă în somn, atrăgându-i Pamelei privirea spre mușchii sculpturali de pe abdomen, spre coapsele puternice. Când se mișcă din nou, făcând fâșia de cearșaf să alunece periculos de mult, ea își îndreptă repede privirea rușinată spre chipul lui.

Genele lui dese și lungi i se odihneau strălucitoare pe pomeții înalți. Trebuia să viseze, fiindcă un zâmbet strengăresc îi adânci gropița din obrazul drept.

Pamela clătină din cap, un zâmbet strâmb curbându-i și ei buzele. Încă nu se putea împotrivi acelei gropițe. Se dovedise a fi pierzania ei încă de prima dată când o văzuse schițată în acel anunț.

Întinzându-și degetele tremurătoare, îl atinse blând pe obraz.

Auzi un foșnet. Acum stătea lângă Connor, în următorul minut se afla sub el, cu ambele încheieturi prinse deasupra capului de o mână puternică de-a lui, și cu gura pistolului său armat lipită sub bărbie.

Capitolul 16

Vocea Pamelei răsună din întuneric, încordată și șuierată.

– Dacă apeși pe trăgaciul ăla, bănuiesc că de pe țeavă nu o să țâșnească un buchet de flori.

Preț de o clipă năucitoare, Connor crezu că visa încă. Cum altfel să-și fi explicat parfumul îmbătător de liliac și prezența Pamelei, caldă și moale, sub el, în patul lui? Dar dacă visa încă, atunci ea de ce nu era la fel de goală ca și el? De ce un strat ros de bumbac despărțea moliciunea îmbietoare a sânilor ei plini de pieptul lui dezgolit? De ce mădularul lui întărit îi împingea coapsa, în loc să fie adânc îngropat în ea? Și de ce gura pistolului său era lipită de carnea fragedă de sub bărbia ei?

Îi simți gâtul grațios mișcându-se când fata înghiți.

– Dacă așa le întâmpini pe toate femeile care vin în patul tău, domnule Kincaid, înțeleg de ce s-ar putea să fii nevoit să plătești pentru plăcerile tale.

El dezarmă cu grijă arma pe care o stăpânea, dar nu reuși să facă nimic în privința celei care îi apăsa ei coapsa. Nici nu își slăbi strânsoarea cu care îi ținea încheieturile delicate.

– Și tu ai dormi cu un pistol încărcat sub pernă, fetițo, dacă o persoană din casa asta ar încerca să te ucidă.

– Te pot asigura că nu m-am furișat aici ca să te sufoc cu o pernă. Deși trebuie să mărturisesc că ideea este ispititoare.

El se uită în jos la ea, împotrivindu-se tentației de a-i astupa mica gură delicioasă cu un sărut. Dar având-o sub el, aflată complet la mila forței lui superioare, nu putea avea încredere în el însuși că s-ar fi putut mulțumi cu un simplu sărut – indiferent cât de plăcut ar fi fost.

Blestemându-se în gând pentru că era un prost, Connor îi eliberă încheieturile și se rostogoli de pe ea, acoperindu-și șoldurile cu cearșaful în același timp. Din nefericire, nu reuși decât să construiască un cort destul de înalt. La naiba, în acel moment nici măcar plapuma nu ar fi fost de folos!

Își strecură pistolul la loc sub pernă, apoi se târî repede cu spatele și se sprijini de unul dintre pilaștrii de la picioarele patului. Presupuse că, cu cât punea mai multă distanță între ei, cu atât mai repede avea să i se răcorească sângele înfierbântat.

Pamela se ridică în capul oaselor și își frecă încheieturile, aruncându-i o privire încărcată de reproș.

– Trebuie să-ți spun că ospitalitatea ta cam lasă de dorit.

– Cum ai intrat? vru el să afle. Te-ai urcat pe fereastră?

– Nu. Am intrat pe ușă.

El se încruntă.

– Să-l ia naiba pe inutilul ăla de valet al meu! Brodie trebuia să încuie ușa după ce intra. Trebuie să fie încă pe afară, făcându-i ochi dulci bucătăresei.

Pamela făcu ochii mari.

– Femeia aia bondoacă, fără gât și cu labe în loc de mâini?

– Chiar ea. În după-amiaza asta l-a dat afară din bucătărie cu un satâr, când s-a oferit să îi arate tatuajul lui, însă el insistă că femeia nu a făcut decât să se joace cu sentimentele lui și că într-o zi va face din ea o nevastă de toată frumusețea.

Pamela clătină din cap cu tristețe.

– Poate ar fi cazul să ne facem mai multe griji ca nu cumva bucătăreasa să te confunde pe tine cu Brodie și să te omoare cu satârul în somn, decât să ne gândim că Lady Astrid îți va otrăvi ceaiul, ori că vărul Crispin te va împinge pe scări.

Când Connor își aminti groaza paralizantă pe care o simțise când vârful floretei lui Crispin se îndreptase spre Pamela, se schimbă la față.

– Oh, cred că pot să am grijă de tânărul jupân Crispin! Tot ce trebuie să faci este să mă lași să îl trântesc la pământ și să îl snopesc în bătaie până când mărturisește.

– Mă tem că s-ar putea să îți placă asta puțin cam prea mult. Chiar dacă se dovedește că este nevinovat.

Connor pufni.

– Bărbații ca el nu sunt niciodată nevinovați.

– Spui asta pentru că este englez, sau pentru că îți amintește de tine la vârsta lui?

– Când eram de vârsta lui, călăream încă împreună cu membrii clanului meu, încercând să îndeplinesc visul tatălui meu de a reuni clanul Kincaid.

– De ce ai renunțat la visul acela? întrebă ea încet.

– Pentru că până la urmă mi-am dat seama că nu eram eroii care ne imaginam noi că suntem. Că devenisem asemenea celor pe care-i disprețuiam – răufăcători de rând, care îi prădau pe cei mai slabi.

Pamela își arcui o sprânceană.

– Așa că ai decis să îți urmezi vocația mult mai virtuoasă de tâlhar de drumul mare?

– Un tâlhar de drumul mare nu trebuie să se mintă singur ca să creadă că toate strădaniile lui sunt pentru vreo cauză nobilă, când singura cauză care merită efortul este aceea de a-și umple propria pungă. Nu trebuie să facă pe eroul și să își petreacă jumătate din viață pretinzând că își poate salva oamenii și clanul, când nu se poate salva nici pe el însuși.

Pamela ar fi trebuit să se teamă de sclipirea nemiloasă din ochii lui Connor, dar se trezi trăgându-se mai aproape de el, în loc să fugă. Știa deja că nu avea unde să se ascundă ca să scape de privirea lui pătrunzătoare.

– De ce ai venit aici în noaptea asta, Pamela? tună el pe un ton jos și răgușit. Ce vrei?

Nimeni nu îi mai pusese acea întrebare vreodată. Nici mama ei. Nici Sophie. Fusese prea ocupată să se îngrijească de dorințele și de nevoile lor ca să se mai gândească la ale ei, tocmai de aceea nu avea încă un răspuns pentru el. Cel puțin nu unul pe care l-ar fi putut exprima prin cuvinte. Nu putu să facă decât să îi întoarcă privirea și să se roage ca ochii ei să nu oglindească ceea ce ascundea în inimă.

El întinse mâna și îi mângâie ușor buzele cu degetul mare.

– Speram că ai venit ca să-mi oferi premiul.

Atingerea lui smulse un zâmbet de pe buzele ei.

– Dacă vărul Crispin ar fi câștigat concursul de scrimă, aveai de gând să îl lași să mă sărute?

– Dacă aș fi crezut că vărul Crispin avea vreo nenorocită de șansă să câștige, nu aș fi fost de acord cu rămășagul. Pentru că, dacă te-ar fi sărutat, îi spuse Connor solemn, nu aș fi avut de ales decât să-i tai capul.

Iarăși fusese prezentă acea notă profundă de posesivitate ce o făcea să se simtă de parcă i-ar fi aparținut. De parcă avea să îi aparțină lui pentru totdeauna.

Ea oftă prelung.

– Ei bine, tu ai câștigat, așa că presupun că nu am de ales decât să onorez rămășagul.

Se aplecă spre el și își închise strâns ochii, așteptând cu nerăbdare dezmierdarea îmbietoare a buzelor lui peste ale ei.

– Oh, nu, nu așa, fetițo!

Ochii ei se deschiseră brusc și îl văzură sprijinindu-se de tăblia patului, cu mâinile încrucișate sub cap și cu un zâmbet leneș înflorindu-i pe buze.

– Sărutul este premiul *meu*. *Tu* trebuie să mi-l oferi *mie*.

– O!

Pamela nu avea habar de ce se simțea dintr-odată atât de ridicol de timidă. O sărutase deja de multe ori, iar ea îi răspunsese la săruturi cu o înspăimântătoare lipsă de reținere. Dar, cumva, nu era același lucru cu a începe un sărut.

Judecând după zâmbetul lui larg, probabil că se aștepta ca ea să îi dea un sărut feciorelnic pe obraz. Țuguindu-și buzele ca un boboc strâns de trandafir, îl atinse ușor ca un fulg în colțul gurii. Dar apoi acel boboc de trandafir înflori, gura ei deschizându-se caldă și primitoare peste buzele lui netede și neclintite.

Connor trase aer în piept șuierător, dar se forță să rămână nemișcat, permițându-i Pamelei să îl guste după pofta inimii. Un sărut se topi curând în altul. Și în altul. Până când geamătul lui aspru o încurajă să îi traseze linia buzelor cu vârful limbii ei mici și îndrăznețe, să îi pătrundă în gură cu o foame tandră pe care el tânjea să i-o ostoiască.

Își împleti mâinile în părul ei, îndepărtându-i gura de a lui. Buzele ei erau încă deschise, ochii îi erau încețoșați de dorință.

– Plănuiai să îl săruți pe Crispin cu un asemenea entuziasm neînfrânat? vru el să știe, respirând greu și precipitat.

– Tu ești cel care a fost de acord cu rămășagul. Dacă ar fi câștigat el, aveam de gând să te fac pe *tine* să îl săruți.

El clătină din cap.

– Am știut întotdeauna că nu se poate avea încredere în englezi.

– Atunci, să nu ai încredere în mine! șopti ea, ridicând o mână spre obrazul lui. Doar sărută-mă!

Pamela nu trebui să îl roage de două ori. Connor îi acoperi gura cu a lui, cu o ferocitate născută din disperare, folosindu-și dulceața limbii calde și aspre ca să facă dragoste cu ea. Pentru eternitatea unei răsuflări, ea nu putu decât să se agațe de el, să primească tot ceea ce îi oferea el și să își dorească mai mult.

Se părea că el era mai mult decât dornic să îi îndeplinească dorințele nerostite. În timp ce continua să îi pună stăpânire pe gură

cu săruturi lungi și pasionale, îi cuprinse fesele în palmele mari și calde și o ridică deasupra lui. Halatul i se deschise și cămașa de noapte i se ridică atunci când genunchii îi alunecară de o parte și de alta a șoldurilor lui puternice, făcând-o să încalece umflătura tare de carne de sub cearșaf. Când el se arcui, apăsându-i cu mădularul mugurele fraged dintre coapse, capul Pamelei se lăsă pe spate și un geamăt de plăcere pură îi scăpă din gâtlej.

Geamătul i se transformă într-un scâncet când el îi schimbă poziția, îndemnând-o să se întoarcă, astfel încât ajunse să stea între picioarele lui întinse, cu spatele la pieptul lui. El îi cuprinse talia cu brațele, mâinile lui arse de soare ridicându-i ușor cămașa de noapte până la mijloc, expunându-i pantalonașii peticiți la sărutul argintiu al luminii lunii și la atingerea lui.

Întâlnirea lor din Ținutul Muntos al Scoției îi dăduse lui un avantaj nedrept. Știa că nu trebuia decât să tragă de pantalonașii ei și tivurile zdrențuite ar fi cedat. Când făcu întocmai, Pamela icni a protest.

– O să-ți cumpăr alții, jură el, șoptindu-i răgușit în ureche. Sau, mai bine, ai putea înceta să îi mai porți. Atunci aș putea să te ating oricând aș vrea. Oriunde s-ar întâmpla să fim. Nu poți să-mi spui că asta nu ar face mesele alea lungi, oribile, cu ducele și vipera de soră-sa, mai ușor de suportat!

Un scurt fior răutăcios o cutremură pe Pamela când și-l închipui pe Connor strecurându-și mâna pe sub fața de masă și pe sub fustele ei, ca să o atingă acolo, fără ca vreunul dintre comeseni să bănuiască vreodată ceva.

Mâinile lui erau crăpate și bătătorite de la orele întregi petrecute în șa, ceea ce le făcea blândețea și mai imposibil de refuzat. Degetele lui mari îi despărțiră cârlionții, apoi petalele delicate, atingând-o în acel loc sălbatic și tainic cu atât de mare grijă, încât Pamela aproape începu să plângă.

Când el o lovi ușor și apoi o mângâie, ea se înfioră de dorință, un suspin de plăcere pură scăpându-i printre buzele tremurătoare.

– Ssssst, fetițo! murmură în urechea ei, dorința îngroșându-i cadențele melodioase ale glasului. Nu vreau decât să te ating. Nu o să-ți fac rău. Jur!

Cum i-ar fi putut spune că deja îi făcea rău? Că îi tăia câte o bucățică din inima fragilă cu fiecare atingere abilă a degetelor lui, cu fiecare lovitură ușoară a degetului mare peste micul mugure ce pulsa de dorință cuibărit în hățișul cârlionților ei mătăsoși? Când îi înconjură talia cu un braț, prinzând-o într-o menghină de plăcere, îi simți dorința nestăvilită pe care o avea pentru ea ridicându-se tare spre valea dintre fesele ei.

Aruncă o privire furișă în jos, captivată fără să vrea de minunile interzise pe care degetele lui le făureau în lumina lunii. Era ceva în egală măsură de înspăimântător și de erotic să stea în brațele lui, dezbrăcată până dincolo de mijloc. Când îi văzu degetul mijlociu pătrunzând în peștera întunecată și urcând până aproape de miezul ființei ei, în timp ce degetul mare își continua ritmul înnebunitor, trupul ei trădător îi dezvălui cel mai ascuns secret – că îl dorea la fel de mult cum o dorea el pe ea.

Connor gemu, aproape dezlănțuit din cauza lacrimilor dense de nectar pe care trupul Pamelei le vărsa pentru el. Nu își dorea nimic mai mult decât să îi accepte invitația nerostită. Să arunce cât colo cearșaful ce le despărțea trupurile goale și să o îndemne să se așeze în genunchi, aplecată, ca să poată primi mai bine ceea ce tânjea să îi dăruiască. Voia să se scalde în spuma desfătătoare ce izvora dintre coapsele ei, apoi să pătrundă atât de adânc în ea, încât fata să nu mai poată ști unde se sfârșea trupul ei și unde începea al lui.

Dar ea nu era vreo străină pe care o plătise ca să se culce cu el. Ea era Pamela. Curajoasa, frumoasa Pamela, care era destul de îndrăzneață și de nesăbuită ca să înfrunte cu un pistol de jucărie un tâlhar de drumul mare înarmat, să se arunce în fața spadei lui Crispin și să își asume cel mai mare risc venind în patul lui la miezul nopții, cu picioarele goale și părul despletit.

Când își adânci degetul în peștera ei, minunându-se de cât de strâmtă și de fierbinte era, Pamela se arcui în mâna lui. El își dori să fi fost gura lui, să fi putut gusta din dulceața ei de mosc, să îi fi putut mușca acel mugure mic și umflat, și să își fi putut folosi limba ca pe un bici ca să o ducă dincolo de limitele extazului. Dar, pentru moment, trebui să se mulțumească să o prindă ferm de bărbie și să îi întoarcă fața într-o parte, ca gúrile lor să se contopească într-un sărut înfocat și înfometat.

Când degetul lui Connor începu un du-te-vino amețitor în peștera ei, pătrunzând mai adânc cu fiecare avânt, Pamela se crispă în palma lui. Era insistent, dar răbdător în același timp, iar ea era îngrozită că avea să o lase să se zvârcolească la marginea extazului până când avea să moară de nerăbdare.

– Nu-i nici o grabă, iubito, murmură el în colțul gurii ei. Am toată noaptea ca să te fac să vii la mine.

Însă nu avu nevoie de toată noaptea. Nu trebui decât să adauge un al doilea deget celui dintâi și să lovească mai iute cu degetul mare, și extazul o cuprinse în valuri cutremurătoare. Deschise gura să îi strige numele, dar mâna lui era acolo, înăbușindu-i țipătul ascuțit înainte să trezească toată casa.

Când Connor simți mătasea înfierbântată a trupului Pamelei strângându-i degetele, se arcui spre posteriorul ei, strângând din dinți ca să-și potolească un spasm de dorință sălbatică. Era pe punctul de a-și pierde controlul și de a-și revărsa sămânța fără ca măcar să fie înăuntrul ei, ceva ce nu mai făcuse de când era un flăcău de șaisprezece ani.

Nu îl ajută deloc să iasă din încurcătură faptul că ea i se întoarse în poală și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Când își lipi obrazul neted de al lui, acoperit de barbă de o zi, nu ar fi fost surprins să audă îngerii cântând. În schimb, auzi:

„Era odat' o bucătăreasă frumușea / Cu picioare groase ca trunchiurile de copaci./ O singură dată-ntre coapse de m-ar strânge ea/ Aș ajunge-n genunchi."

– Oh, la dracu'! blestemă Connor când glasul înăbușit se auzi prin ușă. Își ascunse fața în gâtul Pamelei, cu vocea atât de răgușită de dorință încât de-abia și-o mai recunoscu. Dacă Brodie intră acum pe ușa aia, pe Dumnezeul meu că o să-l împușc!

Pamela îi împinse umerii cu mâini blânde, dar ferme.

– Ar trebui să plec.

– Oh, nu, nu ar trebui! Dacă rămâi, promit că nu o să-l împușc. Gura lui alunecă de-a lungul gâtului Pamelei, savurând dulceața sărată a pielii ei umede de sudoare. Doar o să-l pocnesc în cap cu ceva foarte greu. Poate cu un vătrai din fier sau cu ceasul de pe polița

căminului. Îi putem ascunde leșul sub locul de la pervaz. O să treacă multe zile până o să-l găsească. Bucătăreasa ne va mulțumi.

Ea îi prinse obrajii în palme, obligându-l să ridice capul și să îi susțină privirea strălucitoare.

– Nu vreau ca el să mă găsească în dormitorul tău.

– Te-ai putea ascunde aici, dedesubt.

Oferindu-i un surâs plin de speranță, Connor se întinse să ridice cearșaful ce îi acoperea șoldurile.

Pamela îl apucă de încheietură, privirea ei coborâtă timid și înghițitura admirativă ușurându-i lui Connor înțepătura de dezamăgire.

– Chiar nu cred că aș avea loc.

Connor oftă. Brodie fluiera acum, sunetul vesel apropiindu-se cu fiecare pas. Înăbușindu-și un blestem, Connor își înfășură cearșaful în jurul taliei, o ridică pe Pamela în brațe și porni cu pași mari spre una dintre ferestre.

Pamela se agăță de gâtul lui, făcând ochii mari de spaimă.

– Ce-ai de gând să faci? Să mă arunci pe fereastră?

– Ai încredere în mine? o întrebă el, susținându-i greutatea cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă trăgea de cerceveaua ferestrei.

– Nu!

Răspunsul lui la declarația ei vehementă fu să o sărute – prelung, adânc și puternic, până când Pamela rămase la fel de ametită și de fără vlagă ca în momentele de după ce degetele lui pricepute o aruncaseră peste marginea abisului de plăcere. Înainte să își poată limpezi mintea suficient cât să se împotrivească, Connor o prinsese de încheieturi cu mâinile lui puternice și o cobora încet pe fereastră.

Preț de o clipă îngrozitoare, nu simți nimic sub picioarele care i se învârteau prin aer. Apoi degetele de la picioare i se atinseră de ceva solid și realiză că el o coborâse pe marginea lată a unei cornișe ce ieșea în afară deasupra ferestrei de sub camera lui. De acolo putea sări cu ușurință într-un sicomor din apropiere – într-un loc unde crengile formau un leagăn larg.

– De acolo poți să cobori în grădină, îi strigă el ușor. Ramurile sunt apropiate una de alta, ca o scară.

Agățându-se de încheieturile lui de parcă viața ei ar fi atârnat de ele, Pamela aruncă o privire neîncrezătoare spre pământul îndepărtat.

– Și dacă mi-aș petrece noaptea aici, sus?

– Atunci s-ar putea să ai niște explicații de dat grădinarilor, mâine-dimineață. Îi aruncă o privire poznașă. Mai ales fiindcă nu porți pantalonași!

Ea își lipi genunchii, deoarece uitase de acel amănunt neînsemnat, dar important. Încruntându-se la el, își trase încheieturile din strânsoarea lui, sări de pe cornișă în copac și începu să coboare spre pământ, pipăind fiecare creangă pe care punea piciorul cu o grijă agonizantă.

Când Brodie întredeschise ușa și se strecură în cameră, Connor stătea încă lângă fereastră.

– Ești încă treaz, flăcăule? Eu credeam că ai adormit deja de mult.

– Dormeam, răspunse Connor, un zâmbet înflorindu-i pe buze în timp ce o urmărea pe Pamela fugind cât o țineau picioarele peste iarba acoperită de rouă, ca o zână din poveștile pe care le asculta în copilărie. Dar m-a trezit un vis...

Neluându-i în seamă pe cei doi valeți care stăteau cu gurile căscate la capetele bufetului din lemn de cireș, Connor adăugă trei ouă fierte, patru felii de slănină prăjită, suculentă și o grămadă impresionantă de pește afumat peste porțiile ce deja îi umpleau până la refuz farfuria. Șovăi, uitându-se pe rând la fiecare tavă din argint, apoi își încununa farfuria cu două rulouri aburinde și cu o bucată de prăjitură cu prune suficient de mare cât să înece un cal.

Micul dejun era singura masă la care i se permitea să își umple farfuria și avea intenția să profite din plin de acest lucru. De asemenea, erau mai multe feluri de mâncare pe care le putea lua cu degetele, în loc să trebuiască să își taie bucăți micuțe cu vreuna dintre acele furculițe ridicole. Începea să înțeleagă de ce Esau îi cedase dreptul său din naștere lui Iacob pentru un blid cu tocană. Se simțea atât de lihnit de foame de când ajunseseră la Warrick Park, încât ar fi renunțat bucuros la averea și titlul ducelui pentru un castron plin cu supă scoțiană, ori pentru o porție aburindă de cartofi și napi fierți, cu unt.

După ce schimbă o privire amuzată cu tovarășul lui servitor, unul dintre valeți îndrăzni să i se adreseze direct.

– Milord, ne întrebam ce se mănâncă la micul dejun în Scoția.

– Copii, răspunse Connor fără să zâmbească. Copii englezi dolofani, suculenți. Oh, și tocană din inimi de oaie, bineînțeles.

Lăsându-i cu niște expresii îngrozite pe chip, își duse farfuria la masa ovală de sub ferestrele unde ducele și Lady Astrid își mâncau propriile porții.

Când se așeză pe scaun, aruncă o privire furișă spre ceasul de pe polița căminului, apoi spre ușă, știind foarte bine că făcea acel lucru la fiecare trei minute de când intrase în salonul însorit pentru dimineață, unde se servea micul dejun.

Ar fi trebuit să știe că vigilența lui nu avea să scape privirii ascuțite a ducelui.

– Ești cam nerăbdător să pui ochii pe fermecătoarea ta logodnică în dimineața asta, nu-i așa? Nu fi atât de nerăbdător, fiule! După ce vă veți cununa, o poți ține în pat dimineața cât timp vei dori.

Lady Astrid își ridică privirea de la ruloul pe care îl acoperea cu unt.

– Serios, Archibald! Nu este nevoie să fim vulgari, nu-i așa?

– Dimpotrivă, Astrid. Dacă un bărbat dorește să-și mulțumească tânăra mireasă, de asta este nevoie. Flutură din furculiță spre Connor. Îți recomand o vulgaritate viguroasă, fiule, cel puțin o dată pe zi și de două ori duminica.

Connor se șterse pe buze cu șervețelul pentru a-și ascunde zâmbetul. Erau ocazii când îl găsea pe bătrân aproape suportabil.

– Voi avea mare grijă să vă urmez sfatul, Excelență.

Dacă Pamela avea să fie cu adevărat mireasa lui, i-ar fi făcut o adevărată plăcere să urmeze acel sfat. Numai că el ar fi preferat să fie de cel puțin două ori pe zi și de trei ori duminica. Judecând după răspunsul ei nerăbdător la atingerea lui, nu credea că Pamela ar fi avut ceva de obiectat.

– Ah, da, fratele meu este o fântână de înțelepciune în ceea ce privește toate chestiunile matrimoniale! Astrid își întoarse privirea acidă spre Connor. Păcat că nu o poți întreba pe mama ta despre asta, nu-i așa?

Ducele pufni.

– Și ce știi tu despre cum să-i faci pe plac partenerului? Bietul tău Sheldon și-a dat foc în propriul pat doar ca să scape de cicălelile tale.

Connor își simții perii fini de pe ceafă ridicându-i-se. Luă o înghițitură nepăsătoare din ciocolată, păstrându-și cu grijă expresia binevoitoare ca să-și ascundă interesul sincer pentru schimbul lor de replici.

– *Bietul* meu Sheldon a fost un bețiv nenorocit! Dacă mi-ar fi luat în seamă cicăleala, nu ar fi băut coniacul ca pe apă, nici nu ar fi fumat în pat țigările alea scârboase ale lui. Tata știa că era un nemernic fără speranță când m-a obligat să mă mărit cu el. Pur și simplu nu a dat doi... Astrid înlemni, înăbușindu-și orice cuvânt nedemn de o lady pe care fusese gata să îl rostească.

Își înclină fruntea, pielea din jurul gurii devenindu-i strânsă și albă. Connor simți o împunsătură de milă reținută. Poate că părul îi devenea argintiu și bărbia i se lăsa, însă o urmă de frumusețe pângărită se mai observa încă pe chipul ei, ca o fantasmă a fetei care fusese cândva.

Ducele îi concedie răbufnirea cu un țâțâit disprețuitor și își îndreptă iar atenția spre Connor.

– Am făcut aranjamentele necesare ca tu și domnișoara Darby să participați la o serată mâine-seară, la reședința din oraș a lordului Newton. Croitorul m-a asigurat că el și asistenții lui vor lucra fără oprire și că vor putea să îți livreze primul set de haine mâine-dimineață. Mă tem că nu vă voi putea însoți. Vreau să îmi păstrez toate forțele pentru balul pe care îl voi găzdui săptămâna viitoare, ca să celebrez reîntoarcerea ta oficială în societate.

Connor se încruntă.

– Un bal? Cred că nu va fi nevoie să dansez, nu-i așa?

Ochii ducelui se aprinseră de amuzament.

– Se obișnuiește să faci un ocol sau două pe ringul de dans, cu doamna inimii tale în brațe.

Doamna inimii lui. Connor aruncă o altă privire spre ceas și descoperi că era aproape ora zece. Încruntătura i se adânci.

Poate că Pamela zăbovea, pur și simplu, în pat, epuizată după vizita pe care o făcuse în dormitorul lui la miezul nopții. Și în patul lui. Privirea i se mută de la ceas la ușă. În timpul călătoriei lor prin Scoția, aflase că era o persoană care se trezea devreme și bine-dispusă dimineața, nerăbdătoare să trăiască fiecare nouă zi și aventurile pe care aceasta le-ar fi adus.

Dacă nu zăbovea în pat, ci se ascundea în dormitorul ei, prea necăjită ca să dea cu ochii de el? Nu putea suporta gândul că se putea să o fi rușinat cu atingerea lui. Că se putea să fi ajuns deja să regrete plăcerea pe care i-o dăruise el.

Sări în picioare, aruncând o ultimă privire plină de jind farfuriei lui mult prea pline.

– Unde te duci? interveni Lady Astrid când el se îndreptă spre ușă. Doar nu o vei târî pe biata domnișoară Darby afară din dormitorul ei! Așa ceva nu s-ar cuveni!

El se întoarse brusc pe călcâie și o porni înapoi spre masă. Alese un rulou cald, apoi își văzu de drum, lăsându-l pe duce chicotind, iar pe Lady Astrid deschizând și închizând gura ca un pește pe uscat.

Când Connor ajunse la ușa dormitorului Pamelei, ruloul dispăruse de mult, însă presimțirile lui sumbre – nu. Își lipi urechea de ușă, cu inima pe jumătate strânsă de teamă că avea să fie întâmpinat de sunetele sfâșietoare ale suspinelor Pamelei.

Dar nu îl întâmpină decât liniștea. Ridică pumnul ca să bată la ușă, apoi îl coborî. De data aceasta nu avea nici cea mai mică intenție să îi dea Pamelei ocazia să îl refuze.

Ridicându-și bărbia într-un unghi hotărât, deschise ușa cu îndrăzneală.

Pamela se uita în jos la grămezile de tafta și muselină împrăștiate pe patul nefăcut, dar când ușa se lovi de perete, se răsuci pe călcâie să îl înfrunte.

Lui Connor i se opri inima. Era mai rău decât se temuse. Ochii ei frumoși erau umflați, aproape nu i se mai puteau deschide, nasul îi era roz și strălucitor, iar obrajii îi erau încă pătați cu lacrimi proaspete. Părul îi era cumplit de încurcat – îi stătea jumătate în sus și jumătate în jos, cu piepteni și agrafe ițindu-se de peste tot. Și ceea ce era mai rău, îl privea de parcă *el* ar fi fost cel care îi ucisese biata mamă.

Deși își simțea picioarele ca de plumb, nu se putu împiedica să se îndrepte spre ea.

– Nu-i nevoie de asta, fetițo, și nu am să accept așa ceva! spuse el încet. Nu-ți poți petrece restul vieții plângând în camera ta doar pentru că ai petrecut câteva clipe furate în a mea.

Connor auzi un icnet de mirare. Prea târziu o zări pe Sophie stând lângă măsuța de toaletă, cu gura deschisă și cu privirea uimită ațintită asupra Pamelei de parcă nu își mai văzuse sora niciodată înainte.

Se opri la câțiva pași de Pamela, tânjind să reducă distanța dintre ei fie și numai ca să o poată atinge pentru ultima oară.

– N-ai de ce să te rușinezi, fetițo! Eu sunt cel care a profitat de tine și de inocența ta. După cum bine știi, nu sunt un bărbat de onoare. Dar îți pot promite că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, ești încă fecioară. Nu vei dezonora patul soțului tău. Deși se strădui din toate puterile, nu reuși să își îndepărteze nota de amărăciune din voce. Nici măcar nu va trebui să afle vreodat' că ai lăsat un scoțian murdar și hoț, din Ținutul Muntos, să-și pună mâinile pe tine.

Connor nu își dăduse seama că Pamela strângea în mână o perie de păr până când aceasta nu zbură pe lângă capul lui, izbindu-se de ușa din spatele său cu o bufnitură surdă.

– Nu plâng pentru că mi-e rușine, scoțian greu de cap! Se uită la el, ridicând vocea și tânguindu-se. Plâng pentru că nu am cu ce să mă îmbrac!

Capitolul 17

– Dar ceea ce porți acum ce are? o întrebă Connor prevăzător, pregătit să se aplece dacă Pamela ar mai fi aruncat în el cu vreun obiect neașteptat – o jartieră din dantelă sau poate cu taburetul de lângă măsuța de toaletă.

O văzuse înfrângând un regiment întreg de soldați englezi înarmată doar cu un zâmbet. Nu se gândise niciodată că avea să o vadă tremurând în pragul isteriei, lângă un morman șifonat de tafta.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Ești și orb, pe lângă faptul că ești surd? Eu nu am avut decât două veșminte potrivite, și le-am purtat pe amândouă în prima zi a șederii noastre aici. Deja am fost nevoită să împrumut rochiile lui Sophie.

Sophie pufni și își dădu ochii peste cap.

– Să mi le împrumuți? Mai degrabă să mi le distrugi! Mi-a înapoiat rochia preferată cu mâneca sfâșiată toată, până la panglici! Și asta nici nu se compară cu stricăciunile pe care le-a cauzat cu piciorul ei enorm celei mai drăguțe perechi de pantofi pe care o am.

Nebăgând în seamă bosumflarea surorii ei, Pamela flutură din mână spre grămada de veșminte de pe pat.

– I-am încercat toate rochiile, și fiecare îmi vine și mai rău decât celelalte.

– Eu am fost întotdeauna mai înclinat să remarc femeia care poartă veșmântul, nu veșmântul propriu-zis, recunoscu Connor. Dacă vrei să știi, cei mai mulți bărbați ar prefera să se descotorosească de veșminte.

– Ei bine, s-ar putea să trebuiască să fac întocmai.

Prinzându-și fusta cu ambii pumni încleștați, Pamela ridică tivul dantelat al rochiei trandafirii pe care o proba în acel moment, descoperindu-și ispititor gleznele subțiri și picioarele goale, care lui i se părură incredibil de delicate, mai ales comparativ cu ale lui.

– Pentru că asta este cu cel puțin doisprezece centimetri prea scurtă!

– Într-adevăr, murmură el, temându-se să spună mai multe.

– Și uită-te doar la corsetul ăsta! Este un dezastru! Lăsă fusta și își cuprinse sânii cu palmele, ridicându-i. Fie și numai o dată dacă voi trage aer în piept mai tare, pieptul îmi va sări din el, ca să-l vadă toată lumea!

De vreme ce îl invitase să se uite, Connor își ațintì privirea asupra sânilor generoși ce amenințau să se reverse peste marginea corsetului adânc. Încă își amintea cât de calzi și de moi se simțiseră în mâinile lui.

– Și asta ar fi ceva rău? întrebă el, nevoit să-și muște interiorul obrazului ca să nu zâmbească.

– Bineînțeles că da! Mai ales fiindcă Sophie tocmai mi-a spus că i-a auzit pe servitorii din bucătărie vorbind despre faptul că am fost invitați la prima noastră serată, mâine-seară. Nu pot să găsesc nici măcar o rochie pe care să o port la micul dejun! Cum să mă îmbrac pentru o serată?

– Eu nici măcar nu sunt sigur de ce înseamnă o serată, mărturisi Connor.

– Este un cuvânt francez delicios de sofisticat pentru bal, îl dumiri Sophie cu un mic zâmbet îngâmfat.

– Nu suntem în Franța, i-o întoarse Connor. De ce nu îl numesc, pur și simplu, bal?

Pamela se așeză cu o bufnitură la picioarele patului, cu umerii mândri lăsați în semn de înfrângere.

– Și așa va izbucni un scandal destul de mare când toată lumea va descoperi că viitorul duce de Warrick i-a jurat dragoste eternă fiicei unei actrițe, care s-a născut în așternuturi nepotrivite. Dacă îmi fac apariția în rochiile astea care nu mi se potrivesc și nu mai sunt la modă, nimeni nu va crede că te-ai fi putut îndrăgosti de mine. Nu când vor vedea cu ochii lor cât de simplă sunt cu adevărat. Își plecă fruntea, vorbind din ce în ce mai încet, până când vocea de-abia i se mai auzi. Le voi părea ridicolă și te voi face și pe tine să pari ridicol.

Lui Connor îi pieri amuzamentul când începu să înțeleagă, încet, cuvintele Pamelei. Nu îi era rușine de el. Se temea că avea să îl facă de rușine. Pe el, Connor Kincaid. Un scoțian murdar și hoț din Ținutul Muntos, cu urme de streang pe gât și pe al cărui cap fusese deja fixat prețul.

Tânjea să o atingă, dar îl cuprinse spaima de a nu-i răni și mai mult mândria deja sfărâmată.

Împreunându-și mâinile la spate ca să și le țină departe de ea, se întoarse și i se adresă lui Sophie.

– Ai grijă de sora ta! Adu-i o cârpă udată cu apă rece ca să și-o pună pe ochi și sună ca să ceri micul dejun. Se întoarse spre ușă, apoi se răsuci în loc. Comandă și o baie fierbinte pentru ea... cu niște flori sau frunze dintr-acelea pe care le pun în apă ca să miroasă frumos.

Sophie rămase cu gura căscată, fiind mai mult decât insultată să fie tratată drept servitoarea care pretindea că este.

– Păi, da, milord, răspunse ea, făcându-i o reverență în derâdere. Mai dorește și altceva Domnia Sa?

El îi aruncă o privire Pamelei, care se uita la el la fel de uimită.

– Nu. Crede-mă că de restul mă voi ocupa eu!

Connor străbătea coridoarele lungi de la Warrick Park de parcă ar fi fost deja stăpânul domeniului. Când trecu de un colț fără a-și încetini pașii, două servitoare tinere, care ștergeau lambriurile de praf, schimbară priviri speriate și se ferira repede din calea lui.

Se întoarse în salonul de dimineață și îl găsi pustiu. Un singur valet strângea tăvile de pe bufet. Când Connor își drese vocea, bărbatul sări de parcă ar fi fost împușcat. Platoul din argint pe care îl ținea în mână îi alunecă printre degete și căzu cu zgomot pe podea, împrăștiind rămășițele de ouă fierte peste tot pe neprețuitul covor Aubusson.

Connor nu avea timp de pierdut pe scuze sau politeturi.

– Unde îl pot găsi pe duce?

– Pe tatăl domniei tale, milord? Servitorul privi pe furiș ceasul de pe polița căminului. Dimineața, la această oră, de obicei îl găsiți în galeria cu portrete.

Connor o pornise deja înapoi pe coridor când își dădu seama că nu avea habar unde era galeria cu portrete.

Se opri la baza scărilor grandioase din holul de la intrare, trecându-și o mână prin păr, supărat. În sălbăticia Ținutului Muntos al Scoției putea să își dea seama exact de locul unde se afla luându-se numai după poziția soarelui pe cer și după grosimea mușchiului de pe trunchiurile copacilor, însă se părea că în acel labirint blestemat de casă nu se putea orienta.

Era pe punctul de a se întoarce în salonul de dimineață pentru a cere indicații, când un scârțâit ritmic se auzi de undeva de sus, de pe scări. Connor mai auzise acel sunet înainte, de fiecare dată când un valet năpăstuit împingea scaunul cu rotile al contelui în vreo cameră, în timp ce stăpânul lui îl dojenea întruna pentru că mergea prea repede sau pentru că nu se grăbea deloc.

Connor urcă scările sărind peste câte două trepte o dată, luând-o la stânga când ajunse la etajul al doilea. Pașii lui mari îl purtară îndată într-o galerie lungă și spațioasă, mărginită într-o parte de un balcon ce dădea în sala de bal întunecată de dedesubt, și de un perete pe care erau aliniate portrete clasice, de toate formele și mărimile, în cealaltă parte. Lămpile pâlpâitoare de pe perete nu reușeau să împrăștie cu totul umbrele.

Scaunul cu rotile al ducelui fusese redus la tăcere și un valet tocmai se făcea nevăzut printr-o ușă de la capătul opus al galeriei, după ce primise încuviințarea stăpânului său. Ducele rămăsese singur, cuibărit în scaunul lui, cu un șal înfășurat pe umeri și cu o pătură drapată peste picioarele nefolositoare.

Se uita în sus pe perete, atât de concentrat, de parcă ar fi fost singurul suflet din acea casă.

Connor fu nevoit să își înăbușe în inimă încă unul dintre acele valuri tulburătoare de vină. Acel bărbat era dușmanul lui, își reaminti el. Dacă era singur, vina era numai a lui, pentru că îi îndepărtase de lângă el pe toți cei care îl iubiseră vreodată.

Connor își încetini pașii. Pentru prima dată de când ajunsese la Warrick Park, se simțea într-adevăr ca intrusul care era. Traversând acea galerie ce părea fără de sfârșit, cu pași ușori ca de hoț, strămoșii Warrick, în veșmintele lor bogate și din ramele lor aurite, păreau să îl privească de sus, de-a lungul nasurilor, luându-l în râs pentru că îndrăznea să pretindă că era unul de-al lor.

Curiozitatea îl copleșea pe măsură ce se apropia de scaunul ducelui. Nu își putea închipui ce frumusețe captivase în așa măsură atenția ascuțită a bărbatului. Curiozitatea i se transformă în mirare când înțelese că ducele nu se uita la un portret, ci la un spațiu larg, gol, de pe perete, între două portrete. Judecând după urmele pale de pe tapetul aurit ce înconjurau un pătrat perfect, acel spațiu nu fusese întotdeauna gol.

Connor ar fi pus rămășag că bărbatul nici măcar nu îi simțise prezența, și tocmai de aceea tresări când ducele spuse ușor:

– Toată lumea crede că am poruncit să îi fie îndepărtate portretele pentru că o disprețuiam deoarece mă părăsise. Dar adevărul era că pur și simplu nu suportam să mă uit la ele. Nu suportam să mi se amintească în fiecare nenorocită zi a vieții mele că fusesem atât de prost încât să o pierd. Clătină din cap. I-am spus lucruri atât de cumplite! Am amenințat-o atât de îngrozitor! Încercam să o înspăimânt ca să nu mă părăsească, însă nu am reușit decât să o îndepărtez de mine. Ceea ce ar fi trebuit să fac – ceea ce eram prea tânăr, prea mândru și prea nesăbuit ca să fac, era să cad în genunchi și să o implor să mă ierte.

Oftă, devorând încă acel perete gol cu privirea pierdută.

– Vin aici în fiecare zi și privesc locul unde era așezat portretul ei, și încă o pot vedea. Acele bucle lungi, strălucitoare, pe care mă lăsa să i le pieptăn înainte de culcare. Ochii ei surâzători. Acea gropiță înnebunitoare ce nu apărea decât când mă tachina.

Connor își ridică privirea spre perete la fel de fascinat, aproape putând să o vadă pe femeia pe care o descria ducele.

Ducele își roti scaunul ca să îl privească în față.

– Presupun că mă consideri ridicol. Ea mi-ar râde în față dacă m-ar putea vedea acum. Niciodată nu a avut răbdare cu mândria mea. Sau cu slăbiciunile mele.

– După ce te-a părăsit, de ce nu ai divorțat de ea sau de ce nu ai declarat-o moartă, ca să te poți recăsători și plămădi un alt moștenitor? întrebă Connor împins de o sinceră curiozitate.

– Fiindcă știam că nu ar fi avut rost. Ea ar fi fost pentru totdeauna soția inimii mele. Știi că nu m-am mai culcat cu nici o femeie după ce m-a părăsit? Toți anii ăia i-am fost credincios unei fantome. Îi scăpă un hohot trist. Și asta i-ar face plăcere, să știi! Mi-ar spune că am primit exact ceea ce meritam pentru că am încălcat jurămintele de la cununie – și pentru că i-am sfâșiat inima. Își lăsă capul pe spate pentru a-l privi pe Connor în ochi, cu o expresie sfidătoare. Cât de mult trebuie să mă urăști!

– Nu te urăsc, îi răspunse Connor, ușurat că putea să tragă un fir de adevăr din propriul ghem de minciuni.

Sclipirea șireată se întorsese în privirea ducelui.

– Ah, dar mă compătimești, ceea ce este și mai enervant pentru un bătrân bolnav care a fost cândva la fel de încrezător și de robust ca tine. Presupun că ar trebui să vă fiu recunoscător ție și domnișoarei tale Darby. Până când nu v-ați întors să îmi spuneți ce s-a ales de mama ta, mai puteam încă să pretind că într-o bună zi ea mi-ar fi trecut din nou pragul – la fel de tânără și de frumoasă ca în ziua în care m-a părăsit. Dar acum, când știu că a pierit de tot și pentru totdeauna, am încă un motiv foarte bun să primesc moartea cu brațele deschise. Deși, dată fiind starea neagră a sufletului meu, adăugă el sec, există puține șanse să ne mai întâlnim vreodată, chiar și de cealaltă parte a acelui mare vid.

– Dacă ai avea ocazia, întrebă Connor ușor, iertarea cui ai cere-o? Lui Dumnezeu? Sau ei?

– Cum nu cred că voi primi milă din partea nici unuia dintre ei, poate că ar trebui să mă mulțumesc să o cer pe a ta.

Connor se așeză într-un genunchi în fața scaunului, astfel încât să fie la același nivel cu ducele, la fel cum făcuse în prima zi când

ajunsese la Warrick Park. Își lăsă o mână peste genunchiul osos al bărbatului, dispus să îl implore dacă ar fi fost nevoie.

– Nu de remușcările sau de regretele tale am nevoie astăzi, Excelență, ci de cu totul altceva.

Ducele își așeză mâna peste a lui Connor, strângându-l surprinzător de puternic.

– Orice, fiule! Absolut orice.

În acea după-amiază, când o bătaie timidă răsună în ușa dormitorului ei, Pamela deschise brusc și văzu două servitoare tinere, chicotind și dând din mâini ca o pereche de pui de porumbel.

– Ziua bună, don'șoară! ciripi cea mai plinuță, cu obrajii îmbujorați și cu buclele de culoarea morcovului ieșindu-i de sub bonetă. Am venit să vă luăm. Lordul Eddywhistle vă solicită prezența în sala de bal.

– Lordul Eddywhistle? repetă Pamela, uluită pentru o clipă. În ciuda faptului că se bucurase de un mic dejun copios și de o baie lungă și fierbinte, avea mintea încă puțin încețoșată din cauza potopului ei jenant de lacrimi. Oh! Vrei să spui marchizul!

– Păi, da, domnișoară, marchizul. Servitoarea cea înaltă și mlădie își aruncă părul împletit, galben ca paiul, peste umăr. Și zău că nu prea a fost o cerere, ci mai mult o poruncă.

– Sau o comandă, interveni îndatoritoare tovarășa ei dolofană. Cred că vorbele sale exacte au fost – își coborî vocea ca să imite cât mai bine felul în care Connor pronunța „r"-ul: „Dacă fetișcana stă pe gânduri, amintiți-i că o să fiu duce într-o bună zi și că vorbele mele vor fi literă de lege!"

Pamela aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr, la sora ei. Sophie stătuse întinsă pe burtă, pe pat, devorând ultima ediție din *La Belle Assemblée*, pe care o șterpelise din dormitorul lui Lady Astrid, dar urmărea acum cu avid interes tot ceea ce se petrecea lângă ușă.

– Chiar a spus că vorbele lui vor fi literă de lege, nu-i așa? Asta-i ciudat, mormăi Pamela. Nu credeam că îi pasă prea mult de lege. Scrută fețele tinere și nerăbdătoare ale servitoarelor. Îi puteți spune lordului Eddywhistle că voi coborî de îndată ce voi găsi ceva potrivit cu care să mă îmbrac. Ceea ce s-ar putea întâmpla săptămâna viitoare, adăugă ea în barbă.

Servitoarele schimbară niște priviri mâhnite.

– O, nu, domnișoară, spuse cea zveltă. Nu va fi necesar. A spus că nu trebuie să purtați decât halatul.

– Poftim? Vrea să port numai halatul, la parter, în miezul zilei?

– Păi, da, domnișoară. Fruntea servitoarei mai scunde și mai îndesate se încruntă cu hotărâre. Instrucțiunile Domniei Sale au fost foarte clare în această privință. Ba chiar foarte clare.

Pamela clătină din cap, întrebându-se ce îl apucase pe Connor să ceară ceva atât de straniu. După ce chibzui o clipă, își îndreptă umerii și mai făcu un nod în cordonul halatului ei ros. Își trecu degetele printre buclele libere, strânse în vârful capului, și le simți încă puțin umede după baie.

– Atunci, bănuiesc că ar trebui să mergem. Cu siguranță nu am vrea să îl facem pe viitorul nostru lord și stăpân să ne aștepte, nu-i așa?

Când ieși din cameră, însoțită de escorta ei uimită, Sophie coborî din pat și le urmă.

Pamela intră cu pași apăsați în sala de bal, cu Sophie după ea. Se înfuriase din ce în ce mai mult cu fiecare pas și era hotărâtă să îl învețe minte pe Connor Kincaid pentru că îndrăznise să o cheme în acel mod atât de trufaș.

Dar când păși pragul și văzu ce o aștepta, își pierdu mințile, rămânând fără nici un gând coerent în cap.

Sala de bal fusese transformată. Dacă nu ar fi văzut candelabrele strălucitoare din cristal și șirul de ferestre în stil francez deschise pe peretele opus, nu ar fi recunoscut-o niciodată drept încăperea ce găzduise duelul petrecut cu o zi în urmă.

Aproape fiecare centimetru de spațiu era ocupat cu suluri de materiale, într-o gamă amețitoare de texturi și culori. Manechine de croitorie erau împrăștiate prin toată încăperea, cu formele voluptuoase acoperite de metri întregi de mătase și satin. Până și armura străveche ce stătea de pază pe peretele opus fusese împrumutată ca să poarte o capă de nurcă și o bonetă foarte drăguță, încoronată de un mănunchi înalt de pene de struț.

– Vai mie! exclamă Sophie, strecurându-se pe lângă Pamela. Privi modelele în acuarelă ce fuseseră expuse pe șevalete aurite prin toată sala, clătinându-se pe picioare de parcă ar fi fost pe punctul de a leșina. Sunt gata să pun rămășag că le-au adus prin contrabandă

direct de la Paris! Nu sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut vreodată?

O mare de chipuri nerăbdătoare o întâmpină pe Pamela, însă ea nu avea ochi decât pentru unul dintre ele. Încremeni pe loc până când Connor veni lângă ea, croindu-și drum printre toți ceilalți.

– Ce ai făcut? vru ea să știe, părând aproape la fel de emoționată și de sfârșită ca Sophie.

El ridică din umerii lați, ca și cum să formeze o adevărată armată de croitorese și de pânzari era ceva ce un tâlhar de drumul mare făcea în fiecare zi.

– I-am chemat ca să înceapă să lucreze la trusoul tău.

– Măcar știi ce înseamnă cuvântul ăla?

– Este un cuvânt francez pentru...

– Taci, Sophie! răbufniră Pamela și Connor într-un singur glas.

Bosumflarea rănită a lui Sophie se schimbă repede într-un oftat de încântare când un șir de pantofi eleganți din mătase, într-o varietate de mărimi și un curcubeu de culori, îi surprinseră privirea. Cataramele lor din pietre prețioase sclipeau în razele soarelui.

– Cea mai grea parte a fost să îi conving pe toți să își închidă magazinele pentru două zile și să lucreze fără oprire, recunoscu Connor, dar am învățat repede cât de convingătoare pot fi un titlu și promisiunea unei recompense generoase.

Pamela știa deja exact cât de convingător putea fi el, chiar și fără un titlu ori promisiunea unei recompense. Judecând după fericirea pe care o trăise datorită degetelor lui experimentate nu mai departe de noaptea anterioară, probabil că ar fi putut să convingă o femeie să facă aproape orice ar fi vrut el să facă, indiferent cât de nemaipomenit de rușinos sau de desfrânat ar fi fost ceea ce își dorea.

– Nu pot face asta, spuse ea, făcând grăbită un pas în spate.

– Și de ce nu? El își îngustă privirea și își încleștă maxilarul proaspăt bărbierit într-o expresie pe care ea ajunsese să o cunoască prea bine. Nu îndrăzni să mă refuzi! Chiar tu ai spus-o, fetițo! Nu pot permite ca mireasa mea să se facă de râs – ori să mă facă de râs pe mine, în fața întregii Londre!

Mireasa lui.

Preț de o clipă năucitoare, i se păru mult prea ușor să se imagineze la brațul lui, purtând una dintre rochiile elegante desenate în acuarelă, uitându-se în sus la el cu ochii plini de adorație. I se păru mult prea ușor să uite că ei nu jucau decât niște roluri și că partea

ei în mica lor farsă avea să se încheie cu mult înainte ca greaua cortină să se ridice pentru cel de-al doilea act.

Privi o mostră de crep strălucitor, verde ca marea, cu dorință fățișă, reamintindu-și că până și cel mai neînsemnat dintre roluri avea nevoie de un costum.

– Prea bine, milord, răspunse ea încet. Mă voi strădui să nu vă dezonorez bunul nume.

Zâmbind larg în semn de aprobare, Connor le făcu semn spiridușilor lui nerăbdători.

Îl încercă o mică înțepătură de milă când aceștia se grăbiră să se apropie, năpustindu-se asupra Pamelei cu un vălătuc de ace și pene, centimetri și dantelă de Bruxelles, vorbind toți deodată în engleză, franceză și puțină italiană amestecată. Ea îi aruncă o privire speriată înainte să fie înghițită cu totul.

Știind că își terminase treaba acolo, o porni spre ușă și o găsi pe Sophie stând singură, cu chipul frumos schimonosit și aproape verde de invidie.

Urmărindu-i privirea jinduitoare spre varietatea ametitoare de pantofi, Connor se aplecă și șopti:

– De ce nu-ți alegi una sau două perechi drăguțe pentru tine, și să te prefaci că sunt pentru stăpâna ta? Cum ți-a stricat cea mai bună pereche cu *picioarele ei enorme*, sunt sigur că nu se va supăra.

Fața lui Sophie se înseninâ și, preț de o clipă, Connor se temu că avea să uite cu totul de rolul ei de servitoare și să-și arunce brațele grațioase în jurul gâtului său. Însă fata se opri exact la timp. Plecându-și ochii, îi făcu o reverență respectuoasă.

– Păi, da, milord. Cum doriți, milord.

Connor o privi îndreptându-se în goană spre șirul de pantofi, dorindu-și ca sora ei să fi fost la fel de ușor de sedus cu un fald de tafta sau cu o cataramă strălucitoare.

Capitolul 18

Pamela se simțea ca o pasăre în zbor coborând pe scările maiestuoase. Pantofii albi din satin îi cuprindeau blând picioarele, fără să o strângă. La fiecare pas, tivul rochiei de seară se unduia peste

cataramele strălucitoare din perle ce îi împodobeau. Rochia era croită din crep verde ca marea, avea o fustă plisată, ce părea să valseze la fiecare mișcare grațioasă a șoldurilor ei, și un corsaj rotund, tivit cu dantelă aurie, ce îi scotea în evidență curbura albă a sânilor fără primejdia de a-i dezgoli la orice răsuflare mai adâncă.

Se gândea că trebuia să fie de două ori mai recunoscătoare pentru acel lucru când îl zări pe Connor așteptând-o la baza scărilor. Trase aer în piept emoționată, inima trădând-o și începând să bată mai puternic.

Se părea că, în timp ce noua ei croitoreasă franțuzoaică însăila câteva rochii pe care să le poarte până când restul trusoului avea să fie terminat, pe Connor îl vizitase croitorul lui.

Transformarea lui din tâlhar de drumul mare în gentleman era acum desăvârșită. Purta pantalonii eleganți din piele de căprioară, vesta aurie cu dungi și fracul negru de parcă s-ar fi născut cu ele. Cum pantalonii strâmți se opreau chiar sub genunchi, o pereche de ciorapi simpli, de mătase, îi acoperea gambele puternice. Purta pantofi negri, lustruiți, și o lavalieră albă ca zăpada, cu un singur nod simplu, ce îi urmărea linia severă, arsă de soare, a maxilarului.

Straniu, nu părea mai puțin periculos decât prima dată când se întâlniseră. În loc să îi îndulcească trăsăturile aspre, capcanele civilizației nu făceau decât să i le adâncească.

Pamela răsuflă ușurată când observă că nu cedase capriciilor schimbătoare ale modei și nu își tăiase părul. Îl purta încă strâns la ceafă. Degetele începură să o ardă de dorința năvalnică de a-i desface panglica de catifea și de a se cufunda printre șuvițele dese.

Când se apropie de baza scărilor, trecându-și ușor degetele înmănușate de-a lungul balustradei din mahon, el îi făcu o plecăciune grațioasă.

– Domnișoară Darby.

– Milord, răspunse ea afectat, făcându-i o reverență la fel de grațioasă după ce coborî și ultima treaptă.

El își îndreptă ținuta, cu ochii scânteindu-i de încântare. Când se aplecă pentru a-i șopti la ureche, răsuflarea lui caldă îi dezmierdă buclele ridicate în coc, trimițându-i un fior de plăcere pe șira spinării.

– Sper că ai reușit, în sfârșit, să-ți înlocuiești toți pantalonașii ăia zdrențuiți.

– O, noii mei pantaloni vor fi gata abia săptămâna viitoare. Așa că am decis să nu port deloc, îl anunță ea zâmbindu-i dulce.

El rămase cu gura deschisă dar, înainte să îi poată răspunde, un scârțâit ascuțit îi preveni că un valet împingea scaunul cu rotile al ducelui pe podeaua din marmură în direcția lor.

– Am venit doar să vă conduc, spuse ducele. Astrid este aproape gata. Va veni în câteva minute.

Când Pamela și Connor făcură un schimb de priviri rezervate, ducele își frecă mâinile una de alta, cu ochii strălucindu-i de o emoție ce putea la fel de bine să fie răutate sau bucurie.

– S-ar putea să fiu prea slăbit ca să mă aventurez eu însumi în lume, dar doar nu ați crezut că aveam să vă trimit singuri, fără o însoțitoare, nu-i așa? Încă nu m-am apropiat de mormânt atât de mult încât să nu-mi amintesc cum este să fii tânăr și îndrăgostit cu disperare.

Pamela își culese o scamă invizibilă de pe mănușile de mătase ivorie, lungi până la coate, arzând dintr-odată de nerăbdare să evite privirile celor doi bărbați.

– Așadar, este adevărat ce se spune despre ea? Că mama ei a fost o dansatoare de operă?

– Eu am auzit că a fost *actriță*.

– Ei bine, eu am auzit că mama ei a fost o mică și obișnuită... Un murmur de neînțeles fu urmat de o rafală de râsete femeiești răutăcioase. Asta am aflat direct de la soția lordului Biffledown. Se pare că soțul ei a avut câteva *afaceri* cu femeia aia.

– La ce ne putem aștepta? interveni o voce nouă, atât de acră încât se putea simți mirosul de oțet în aer. La urma urmei, a trăit printre scoțienii ăia sălbatici toți anii ăștia. Probabil crede că orice femeie care poartă pantofi și se îmbăiază o dată pe lună, fie că are nevoie, fie că nu, este o lady.

Una dintre voci coborî până ajunse o șoaptă vicleană.

– Am auzit că scoțienii sunt blestemați să aibă pofte carnale de nesăturat. Poate i-a fost teamă că o adevărată lady nu l-ar fi putut satisface.

– Dacă tot ceea ce trâncănește croitorul lui prin oraș despre *măsurile* pe care i le-a luat este adevărat, nu m-ar deranja să încerc.

Acea afirmație comică fu întâmpinată de hohote de râs scandalizat și de fluturări din evantaie.

Connor își înclină capul spre Pamela și șopti:

– Cred că a venit rândul nostru.

Stăteau în foaierul impunătoarei case din oraș a lordului Newton, de pe strada Wimpole, așteptând ca majordomul cu fața roșie să îi anunțe. Pamela avea privirea ațintită direct în față, obrajii îi ardeau de umilință și își îndreptase spinarea cu mândrie. Nu fusese absolut deloc surprinsă când Lady Astrid îi părăsise la ușa principală, trăgând un picior de iepure din săculeț și pretinzând că trebuia să își pudreze nasul.

Connor îi oferi brațul. Ea își strecură mâna acoperită de mănușă pe sub el.

Când majordomul îmbrăcat în livrea păși dincolo de intrarea boltită ce ducea în salon, o tăcere încordată se lăsă peste invitați.

– Marchizul de Eddywhistle și domnișoara Pamela Darby, anunță acesta cu o voce spartă, ca a unui băiat care trecea prin primele chinuri ale bărbăției.

Pamela simți o ușoară împunsătură de satisfacție când cercul de femei care se strânseseră lângă intrare se împrăștiară zorite în diferite direcții, ca o grămadă de șobolani cu ochii măriți de groază după ce tocmai văzuseră un șoim dând târcoale pe deasupra lor.

În salonul spațios era o adevărată aglomerație de oaspeți. Mirosul înțepător al lumânărilor de ceară aprinse în lămpile de pe pereți, amestecat cu aroma grea a florilor proaspăt tăiate ce împodobeau mesele și cu o mare varietate de parfumuri, făcea irespirabil aerul din încăperea prea încălzită și prea populată. Pamela se simțea recunoscătoare pentru că noua ei rochie îi permitea să tragă aer în piept. Dacă ar fi purtat una dintre rochiile lui Sophie, probabil că ar fi căzut leșinată până atunci.

Când înaintară mai mult în salon, acceptând cupe cu șampanie franțuzească de contrabandă de pe tava unui valet, sporovăiala nepăsătoare își reluă cursul, dar privirile curioase deveniră mai intense. Chiar femeile care îl numiseră pe Connor scoțian sălbatic cu numai câteva minute în urmă se uitau acum admirativ la el. Dacă nu ar fi fost ea la brațul lui, Pamela bănuia că până la sfârșitul nopții ar fi putut găsi numeroase femei dornice pe care să le curteze.

Își înălță bărbia, întorcându-le privirile lacome cu o căutătură rece. Atunci zări o figură familiară lângă cămin.

– O, nu! exclamă ea, sorbindu-și șampania dintr-o singură înghițitură.

– Ce este?

– Este vicontele Pemberly. Bărbatul despre care ți-am povestit. Cel care încerca să o oblige pe Sophie să-i devină amantă.

Întețindu-și strânsoarea pe brațul lui Connor, încercă să îl conducă într-o altă direcție.

– Nu te grăbi așa, fetițo! zise el, sclipirea șireată din ochi trădându-i tonul jovial. Mi-am dorit să-l cunosc pe om din momentul în care mi-ai povestit despre el.

– Te-ai oferit să îl ucizi în locul meu, îi aminti ea.

Zâmbetul lui se lărgi mai mult.

– Întocmai.

Lăsându-și paharul de șampanie pe jumătate gol pe tava unui valet, Connor porni iute spre cămin, nedându-i de ales decât să îl însoțească ori să fie târâtă pe podea, în urma lui. Dat fiind faptul că soția vicontelui stătea agățată de brațul lui, Pemberly nu păru mai fericit să o vadă decât era ea că îl vedea.

– Măi să fie, domnișoară Darby! făcu el, dezvelindu-și dinții albi într-o încercare de zâmbet. Ce bine îmi pare să te revăd! Tocmai am aflat veștile despre uimitoarea ta schimbare de noroc.

– Și cum anume v-ați cunoscut tu și logodnica marchizului? întrebă soția lui cu o politețe de gheață.

Chipul frumos al vicontelui se înroși.

– Ei, dragă, știi că am fost întotdeauna un devotat protector al artelor – mai ales al teatrului. Am fost un mare admirator al talentatei mame a domnișoarei Darby.

– Și al fermecătoarei ei surori mai mici, din câte am auzit, spuse Connor, câștigând pentru nobil o privire și mai înghețată din partea soției lui.

Dintr-odată, Pemberly păru să înghită cu mare greutate. Trase de lavalieră, încercând să îi slăbească nodul.

– Și ce mai face draga, micuța de Sophie?

Pamela aruncă o privire în urmă, mulțumită că Lady Astrid încă nu își făcuse intrarea. Nu îi putea spune vicontelui că își lăsase sora

îmbufnată, privind pe fereastră, pentru că ea fusese nevoită să meargă la un bal îmbrăcată cu lucrurile ei cele noi și frumoase, în timp ce Sophie trebuia să rămână acasă și să facă patul.

Înainte să poată răspunde, Connor se apropie mai mult de viconte, acea mișcare accentuând discrepanța dintre înălțimile lor.

– Draga, micuța de Sophie se află sub protecția mea acum. Dacă vreun bărbat încearcă să îi facă avansuri nepotrivite fetișcanei, propriul lui noroc va suferi o uimitoare – și poate fatală schimbare.

Vicontele tresări când soția lui își înfipse unghiile în brațul său.

– Vino, Sherman! spuse ea pe un ton șfichiuitor ca un bici. Vreau să mă duc acasă imediat. Avem *multe* de discutat.

Connor îi privi plecând, un zâmbet leneș înflorindu-i pe buze.

– O să aibă o moarte lentă. Și mult mai dureroasă decât orice i-aș fi pregătit eu.

Pamela râse și clătină din cap, aproape compătimindu-l pe bietul viconte.

– Amintește-mi să nu-mi fac niciodată un dușman din tine!

Connor îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor, privindu-i cu atenție chipul.

– Dar te-ai gândi să-ți faci un iubit din mine?

La început, Pamela crezu că o tachina, însă orice urmă de amuzament dispăruse din ochii lui. Tot ceea ce putea să vadă în adâncurile lor cenușii era reflexia ei încețoșată. Când Connor se aplecă spre ea, ochii i se închiseră, iar gura i se uscă de dor, așteptând deja să simtă gustul buzelor lui, mângâierea catifelată a limbii lui pe a ei.

– Nțț, nțț! făcu cineva direct în urechea Pamelei. Tocmai de asta unchiul a trimis-o pe mămica să vă supravegheze pe voi doi. Va fi destul de dezamăgit să afle că ea s-a prefăcut a suferi de o migrenă și că lâncezește în garderoba lui Lady Newton, cu o cârpă umedă pe frunte.

Cei doi se despărțiră brusc și îl văzură pe Crispin sprijinindu-se alene de polița căminului. Ochii îi scânteiau de o bucurie răutăcioasă, ce îi aminti Pamelei de duce.

Îl pironi cu privirea.

– Unchiul tău te-a trimis și pe tine să ne supraveghezi, sau ne aflăm aici ca să facem pe dădacele pentru tine?

– Nici una, nici alta. De fapt, speram ca dragul meu văr aici de față să pună capăt unei discuții în locul meu.

– Ce fel de discuție? întrebă Connor prevăzător.

– Una care ar putea duce cu ușurință la vărsare de sânge, dacă nu i se pune capăt repede și pentru totdeauna.

Apucând-o pe Pamela de mână, Crispin o trase spre un grup de oaspeți adunați lângă rafturile înalte, pline cu cărți, din capătul opus al salonului, nelăsându-i lui Connor altceva de făcut decât să îi urmeze.

– Byron împotriva lui Burns, anunță Crispin pentru grupul de tineri extaziați strânși în jurul său. Cine a fost binecuvântat cu cea mai elocventă limbă? Cu cea mai convingătoare pană? Un libertin încă în viață sau un scoțian mort? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să v-o pun în această noapte.

– Eu votez pentru orice poet care o poate vrăji pe Emily a mea să mă lase să arunc o privire la gleznele ei, strigă un tânăr pistruiat, atrăgându-și hohote de râs din partea prietenilor lui și un ghiont în braț din partea acelei Emily îmbujorate.

În timp ce râsetele se stingeau, Crispin alese de pe raft un volum subțire, legat în piele.

– Voi începe experimentul din această seară citindu-vă din *Când noi doi ne-am despărțit* a lordului Byron.

Răsfoi paginile până când găsi ceea ce căuta, își drese vocea și începu să recite:

„În taină ne întâlnim,/ În tăcere sufăr,/ Ca inima-mi să poată ierta,/ Ca sufletu-mi să înșele..."

De pe locul pe care îl ocupa lângă Connor pe canapea, Pamela trebui să admită că vărul Crispin ar fi făcut o figură strălucită pe scenă. Părea să se înalțe și să devină mai încrezător când nu era obligat să împartă luminile rampei. Câțiva dintre ceilalți oaspeți își întrerupseseră conversațiile și se îndreptau spre micul lor grup, atrași de timbrul bogat al vocii lui.

„De-ar fi să te întâlnesc/ După mulți ani,/ Cum ar trebui să te întâmpin?/ Cu tăcere și lacrimi."

O rundă de aplauze entuziaste marcă sfârșitul lecturii lui Crispin. El făcu o plecăciune, apoi îndesă cartea la locul ei pe raft.

– După cum cei mai mulți dintre voi știu deja, vărul meu de mult pierdut, aici de față, și-a petrecut cei mai mulți ani din viață trăind printre reprezentanții acelei rase viguroase și inimoase de oameni cunoscuți sub numele de scoțieni. Când privirea calculată a lui Crispin se pironi asupra lui Connor, Pamela simți un fior rău-prevestitor. De vreme ce nu există plăcere mai mare decât să asculți un poem recitat în limba originară, cine ar putea fi mai potrivit decât dragul meu văr ca să aducă la viață cuvintele lui Robert Burns – cel mai faimos scoțian dintre toți?!

Când Crispin alese de pe raft un volum legat în piele și îl aruncă înspre Connor, Pamela simți cum îi îngheța sângele în vene. Căutase să îl scutească de rușinea rochiilor ei demodate, dar nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să îndure o umilință mult mai mare din partea mâinilor trădătoare ale vărului său. Avusese toate intențiile să îl învețe să citească înainte să observe cineva lipsa lui de educație, dar cu siguranță nu avuseseră nici o șansă să studieze de când ajunseseră la Warrick Park.

Smulse cartea din aer, înainte ca scoțianul să o poată prinde. Aruncându-i pumnale din priviri lui Crispin, spuse:

– Sunt sigură că marchizul are lucruri mai bune de făcut cu timpul lui decât să joace asemenea jocuri ridicole!

Connor îi luă cu blândețe cartea din mâini.

– Este în regulă, dragă. Un scoțian primește cu bucurie orice șansă de a lumina un englez când vine vorba despre poeziile de dragoste.

Cuvintele lui fură întâmpinate de ocheade amuzate și chicoteli nervoase. Se așternu tăcerea când se ridică să ia locul lui Crispin lângă rafturile cu cărți, prezența lui impunătoare solicitând atenția tuturor celor din salon.

– Pot să îmi aleg versurile?

Crispin întinse o mână grațioasă.

– Fii invitatul meu!

Pamela își ținu răsuflarea cât timp Connor răsfoi cartea de câteva ori până când, în sfârșit, ținu o pagină cu degetul. Fără nici o introducere, citi:

„De tine, Eliza, trebuie să mă despart,/ Și de țărmul meu natal./ Soarta crudă între noi a aruncat/ Răgetul unui ocean nesfârșit."[1]

[1] Robert Burns, *Rămas-bun, Eliza!*, 1786 (n.tr.)

Cuvintele sunau la fel de simplu și de profund ca atunci când poetul le așternuse pe hârtie, însă felul evocator în care Connor pronunța „r"-ul transforma până și cea mai simplă silabă în muzică. Se uită la ea, nemaifăcând nici o încercare să își ascundă pasiunea ce îi ardea mocnit în privire. Spre deosebire de Crispin, recita pentru un public format dintr-o singură persoană. Pamela simți cum, fără să vrea, în ochi începeau să i se strângă lacrimi pe măsură ce el continua să citească:

„Dar nici un ocean nesfârșit, oricât ar mugi/ Între mine și iubita mea,/ Niciodată, niciodată nu va putea să îmi despartă/ Inima și sufletul de ea."

Când ecoul acelor ultime cuvinte se stinse, întregul salon se dezlănțui în niște aplauze furtunoase. După numărul de batiste ce apărură dintr-odată, Pamela nu era singura care fusese mișcată până la lacrimi. Ba chiar tânărul pistruiat fu răsplătit de către Emily a lui cu un sărut tandru pe obraz.

Atât Crispin, cât și Byron fură dați uitării când un cor de voci nerăbdătoare se ridică implorându-l pe Connor să mai citească un poem de-al lui Burns.

– Ajunge pentru seara asta, flăcăi și doamne, le spuse el, dar promit să mă întorc după nuntă și să vă recit într-un fel cu totul vibrant poemul *O, da, nevastă-mea m-a nenorocit!*

Bărbații, râzând în hohote, se strânseră în jurul lui Connor ca să-l bată pe spate și să îl felicite. Pamela privi cum Crispin, cu chipul împietrit, se făcea nevăzut în mulțime și se hotărî să facă la fel. Când cavalerul lui Emily o convinse pe fată să se strecoare în spatele pianului și să îi atingă clapele, începând să cânte un frumos concert de Bach, Pamela se ridică și se strecură printre invitați, încercând să scape de sporovăiala veselă și de ochii curioși.

Nu ajunsese prea departe când auzi pașii apăsați ai lui Connor în urma ei. O prinse de mână și o întoarse în loc, ca să o înfrunte.

Ea își smuci mâna dintr-a lui, coborându-și vocea într-o șoaptă aspră când văzu că diferite capete se întorceau spre ei.

– De ce nu mi-ai spus că știi să citești?

El ridică din umeri.

– Nu m-ai întrebat niciodată. Tatăl meu a fost un gentleman. El a fost cel care m-a învățat.

Pamela simți că îi amorțeau buzele din cauza surprizei.

– Tatăl tău a fost un gentleman? Eu am presupus că părinții tăi au fost...

– Țărani? interveni el îndatoritor când ea își pierdu vocea.

Ea simți cum o roșeață vinovată i se urca pe gât.

– Fermieri. Crescători de oi. Poate mici cultivatori de pământ?

Vocea lui Connor nu mai era expresivă, ci egală și lipsită de emoție.

– Tatăl meu era scoțian, însă a fost născut și crescut în Anglia. Tatăl *lui* a fost cel care ne-a vândut clanul la Culloden.

– Pentru treizeci de bucăți de argint englezesc, rosti ea blând, amintindu-și acele cuvinte acuzatoare din curtea castelului MacFarlane.

– Și pentru un titlu de conte, mărturisi el.

Urechile Pamelei începură să țiuie.

– Presupun că ai uitat să pomenești și de titlul de conte.

Chipul lui Connor se înnegură.

– Acel titlu a fost cumpărat cu sângele membrilor clanului meu. Tatăl meu a respins tot ceea ce ținea de el când s-a întors în Ținutul Muntos, ca să încerce să reunească tot clanul Kincaid sub stindardul căpeteniei lor de drept. A renunțat atât la avere, cât și la privilegii, ca să trăiască într-o căsuță umilă și să se însoare cu o fetișcană săracă lipită, care l-a adorat până la ultima suflare. Aruncă o privire peste umăr, la mulțimea voioasă care mai zăbovea încă pe lângă rafturile cu cărți. Chiar dacă nu aș fi știut să citesc, aș fi putut recita poemul acela din memorie. Robbie Burns era poetul preferat al tatălui meu. Nu-ți pot spune de câte ori l-am auzit recitându-i aceleași versuri mamei mele, când stăteam noaptea în jurul vetrei.

Pamela clătină din cap neajutorată, simțindu-se și mai prost.

– Și eu de unde era să știu asta?

– Nu aveai de unde să știi pentru că ai presupus că părinții mei au fost niște ticăloși ignoranți, needucați. Asta presupun întotdeauna englezii despre scoțieni.

Ea își ridică bărbia, rănită de nedreptatea acelei acuzații.

– De parcă ai fi făcut ceva ca să îmi schimbi părerea! Când ne-am întâlnit pentru prima oară, aveai un pistol încărcat îndreptat spre inima mea. Tot tatăl tău te-a învățat să faci și asta?

– Nu. „Hainele roșii" care l-au spânzurat au făcut-o.

Rămaseră acolo, prăpastia dintre ei căscându-se până când deveni mai adâncă și mai întinsă decât orice ocean nesfârșit pe care l-ar fi putut descrie Burns. Pamela simți că vorbele, indiferent cât de elocvente și de convingătoare, nu mai erau suficiente ca să creeze o punte între ei.

Făcu un pas spre el.

– Ce anume vrei, Connor? întrebă ea cu blândețe. Vrei să mă pedepsești? Vrei să mă faci să plătesc pentru păcatele lor?

Înainte ca el să îi poată răspunde, majordomul apăru iarăși la intrare. Cu coada ochiului, Pamela zări un cuplu care i se alăturase.

Majordomul își drese vocea cu strășnicie, ca să se asigure că dobândise atenția tuturor, apoi intonă:

– Sir Simon și Catriona Wescott.

Bărbatul cu părul auriu care se oprise sub arcadă era mai zvelt decât Connor, dar îi era aproape egal în înălțime și în lățimea umerilor. Fusese binecuvântat cu acel fel de grație înnăscută și frumusețe masculină năucitoare, ce subjuga privirile tuturor femeilor din încăpere.

În ciuda evantaielor și a genelor fluturate, precum și a corului de suspine triste ce îi întâmpinară sosirea, era dureros de evident că nu avea ochi decât pentru femeia de la brațul lui.

Din păcate, când Pamela se uită la Connor, descoperi, spre surprinderea ei, că și el avea ochi numai pentru soția lui Simon Wescott.

Capitolul 19

Pamelei i se strânse inima. Connor o privea pe femeia din prag de parcă ar fi văzut o fantomă. O fantomă frumoasă, cu chipul luminos, cu bucle arămii aranjate într-un coc înalt și pistrui ca niște boabe de scorțișoară risipite pe nas și pe obraji. Când soțul ei se aplecă și îi șopti ceva la ureche, ea îl strânse de braț și râse zglobiu, adorația ce i se citea în priviri făcându-i ochii cenușii să strălucească.

Connor își duse o mână la piept, însă Pamela nu avea cum să știe dacă își atingea medalionul pe care îl purta întotdeauna pe sub cămașă, ori inima care probabil i se zbătea cu putere sub acesta.

Când cavalerul și doamna lui începură să traverseze încăperea, făcând schimb de zâmbete și politeți cu toți cei pe lângă care treceau, Pamela își dădu seama că ea și Connor le stăteau chiar în drum. Connor nu se clinti, iar Pamela simți că propriile picioare îi prinseseră rădăcini în podea.

Își ținu răsuflarea când femeia se apropie, așteptând ca aceasta să îl vadă pe Connor, așteptând să observe în ochii ei scânteia de recunoaștere ce i-ar fi spulberat toate speranțele tainice pe care și le ascunsese în inimă.

Cuplul îi privi în treacăt, bărbatul murmurând un salut, în timp ce femeia înclină din cap și le zâmbi fiecăruia dintre ei. Pamela reuși să schițeze un zâmbet politicos drept răspuns, dar expresia lui Connor nu se schimbă deloc. Pur și simplu o privi trecând pe lângă el, cu chipul atât de nemișcat de parcă ar fi fost sculptat în piatră.

De-abia când cei doi soți ajunseră lângă cămin, femeia îi aruncă lui Connor o privire misterioasă, peste umăr.

– Hai să plecăm dracului de aici, zise el, apucând-o pe Pamela de mână și pornind spre ușă.

Dată fiind preocuparea lui pentru frumoasa străină, Pamela presupuse că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare și numai fiindcă își amintise că se afla și ea acolo.

– Cum rămâne cu Lady Astrid? întrebă ea, obligată să meargă foarte repede pentru a ține pasul cu el.

– Va găsi o cale să se întoarcă acasă, răspunse el, așteptând cu nerăbdare ca valetul să îi aducă Pamelei șalul de cașmir și manșonul din puf de lebădă. Poate are Lady Newton vreo mătură pe care s-o împrumute.

Connor nu rosti un cuvânt cât timp așteptară ca vizitiul să aducă trăsura la scară. Tăcerea lui de gheață continuă și cât dură lungul drum de întoarcere la Warrick Park. Pamela se ghemui în colțul ei din trăsură, devenind din ce în ce mai nefericită cu fiecare leghe ce trecea. Când trăsura intră pe aleea cea lungă și curbată și opri în fața casei, începuse să se întrebe dacă el avea să mai vorbească vreodată.

Connor deschise brusc ușa și coborî din trăsură în clipa în care aceasta se opri, neluându-l în seamă pe valetul buimăcit care aștepta să îi ajute. Pamela mai că se aștepta să o lase, pur și simplu, acolo,

uitată și singură, dar el se întoarse și îi cuprinse talia cu mâinile lui puternice, trăgând-o din trăsură și lăsând-o pe pământ la fel ca în după-amiaza când ajunseseră pentru prima dată la Warrick Park.

Își ridică privirea spre ferestrele luminate ale casei când trăsura porni trosnind spre grajduri.

– N-aș suporta să fiu închis într-o cușcă în noaptea asta.

Întorcându-se pe călcâie, începu să coboare dealul, îndreptându-se spre șirul de sălcii plângătoare și luptându-se cu lavaliera în timp ce mergea. Pamela șovăi o clipă, apoi îl urmă. Simțea cum roua de seară îi uda tălpile subțiri ale pantofilor cu fiecare pas. Chiar dacă pașii lui Connor erau la fel de siguri și de hotărâți ca pe munte, începu să îl prindă din urmă când se apropiară de poalele dealului, împiedicându-se de poalele fustei și sfâșiind țesătura delicată.

Connor trecu direct pe lângă coloanele grațioase ale templului doric din spatele sălciilor, respingând orice urmă de civilizație acolo, pe pământ și în noapte. Nu se opri până când nu ajunse la malul lacului. Punându-și mâinile în șolduri, rămase acolo, privind oglinda apei luminată de razele lunii.

Pamela îl urmă până pe malul apei, strângându-se în brațe ca să nu mai tremure de frig. Își lăsase șalul de cașmir în trăsură, împreună cu încântătorul ei manșon nou din puf de lebădă.

Când nu mai putu îndura tăcerea lui Connor, spuse încet:

– Ea este aceea, nu-i așa? Cea care ți-a dăruit medalionul pe care îl porți deasupra inimii.

Connor se uită la ea, uimirea sclipindu-i în privire ca argintul viu.

– Medalionul a fost al mamei mele. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dăruit.

Pamela se apropie de el, neîndrăznind încă să spere.

– Nu înțeleg. Am văzut cum ai privit-o. De parcă tânjeai să o atingi doar ca să te convingi că era reală.

El se întoarse să privească luciul apei, cu ochii la fel de încețoșați ca aura argintie a lunii ce lumina partea de răsărit a cerului.

– Oh, știu că este reală. Este sora mea.

– Sora ta? Pamela se lăsă să alunece pe iarba umedă, atât de sincer ușurată încât nu îi mai păsa dacă el o considera ridicolă. Femeia aceea era sora ta?

– Păi, da. Clătină din cap, cu un zâmbet amar pe buze. Ai văzut-o? S-au uitat direct la mine și nici măcar nu m-a recunoscut. Totuși, bănuiesc că nu o pot învinui. Nu a mai dat cu ochii de mine din noaptea în care au venit „hainele roșii".

Pamela își strânse un genunchi la piept. Acum, când tăcerea lui Connor se rupsese, îi era teamă să vorbească; îi era teamă și să respire, ca nu cumva el să se retragă în cochilia lui de nepătruns. Simțea că nu rupea numai tăcerea ultimelor câteva minute, ci și pe cea a unor ani întregi.

Felul în care accentua „r"-ul părea să devină și mai profund pe măsură ce călătorea înapoi în timp cu fiecare cuvânt rostit.

– Când am auzit că vin „hainele roșii", l-am implorat pe tata să mă lase să rămân. Eram doar un flăcăiaș de cincisprezece ani care se închipuia bărbat. Am cerut o armă, ca să-i putem înfrunta umăr lângă umăr, dar tata continua să insiste că trebuia să o iau pe Catriona și să ne ascundem, că eu eram singura ei speranță. A vrut să plece și mama, însă ea a refuzat să îl părăsească. Aproape ajunseseră la noi.

Connor își înălță capul, ca și cum ar fi putut încă să audă tropotitul vijelios al copitelor, să simtă pământul cutremurându-se sub picioarele lor.

– Pentru prima dată în viață, l-am sfidat pe tata. I-am strigat că eram aproape adult și că nu avea nici un drept să-mi spună ce să fac. Apoi tata – tatăl meu blând, cu vorba domoală, care nu ridicase niciodată mâna asupra mea la mânie, m-a lovit atât de tare că mi-a spart dintele.

Connor își trecu un deget peste marginea ciobită a dintelui ce îi făcea zâmbetul atât de drag ei.

– M-a apucat de umeri și m-a scuturat. Mi-a spus că, dacă nu o ascundeam pe Catriona, soldații aveau să îi facă lucruri groaznice... lucruri de nedescris. Nu le-ar fi păsat că nu avea încă nici zece ani. Atunci nu mai puteam să vorbesc. Nu am putut decât să dau din cap. Când am făcut-o, tata m-a înșfăcat și m-a lipit de el, mai să-mi taie răsuflarea. Apoi m-a împins, strigând: „Du-te! Du-te, băiete! *Acum!*"

Connor își deschise primii butoni ai cămășii, scoțând de dedesubt lănțișorul delicat, de care atârna medalionul din aur.

– Atunci mi-a pus mama ăsta în palmă, mi-a spus să îl păzesc cu prețul vieții, ca să am întotdeauna o părticică din ea cu mine. Ca să nu uit niciodată cine sunt. Strânse pumnul în jurul medalionului. Atunci am înșfăcat-o pe Catriona și am plecat. La marginea pădurii era un copac scorburos, unde obișnuiam să ne jucăm. Am tras-o înăuntru și am ținut-o strâns lipită de mine. Am făcut-o să își ascundă fața în cămașa mea și i-am acoperit urechile, ca să nu audă ceea ce avea să se întâmple.

Pamela tânjea să își acopere propriile urechi, ca nici ea să nu mai fie nevoită să asculte.

– Apoi au venit „hainele roșii". Lămpile erau încă aprinse și am putut să văd totul pe fereastra căsuței noastre.

Toată pasiunea din voce i se stinsese, lăsându-i-o la fel de aspră și de uscată ca o cremene. Însăși absența oricărei emoții îi oferi Pamelei un indiciu devastator despre chinul și furia lui deznădăjduită.

– L-au prins pe tata, l-au bătut cu rândul, până când a ajuns să atârne fără vlagă între doi dintre ei, însângerat și neputincios, dar conștient încă. Apoi s-au îndreptat spre mama, râzând și făcând glume despre ce bine aveau să se distreze cu ea.

Connor se întoarse cu fața spre ea, ura pură din ochii lui înfiorând-o până în măduva oaselor.

– Dacă aș fi putut să ajung la ei în momentul ăla, jur pe Dumnezeu că i-aș fi ucis pe toți cu mâinile goale!

– Nu ai putut să o lași pe Catriona. Vocea Pamelei sună la fel de neînfricată. Îi făcuseși un jurământ tatălui tău. În adâncul sufletului, știai că avusese dreptate. Dacă i-ai fi lăsat pe „hainele roșii" să pună mâna pe ea... Nu sfârși. Nici nu trebuia.

– Când s-au dus spre mama, ea a scos un pistol din buzunarul fustei și l-a îndreptat spre ei. Colțul buzelor lui Connor se ridică într-o fantasmă de zâmbet. Era atât de frumoasă stând acolo – înaltă și mândră, privindu-i de sus de parcă ar fi fost o regină, iar ei nu ar fi fost decât o grămadă de spiriduși băloși. Preț de o clipă sau două, chiar am îndrăznit să trag nădejde. Zâmbetul îi pieri. Dar nu avea decât un glonț, iar ei erau aproape doisprezece, încercuind-o ca o haită de lupi.

Pamela se ridică în picioare, transfigurată împotriva voinței ei. Voia să își arunce brațele în jurul gâtului lui și să îi acopere gura

cu a ei pentru a-l face să tacă, să îl tragă în iarba udă și să facă orice ar fi fost nevoie pentru a-l opri să îi spună ceea ce urmase.

– Când și-a dus pistolul la tâmplă, l-am auzit pe tata strigând: „Nu!" Dar ea doar i-a zâmbit, la fel cum îmi zâmbea mie mereu când îmi ciufulea părul înainte de culcare, ori când mă dojenea pentru că intram în casă cu ghetele murdare de noroi. Vezi tu, ea *știa* că aveau să îi omoare pe amândoi și nici nu îi trecea prin gând să îl lase înainte pe tata să le vadă pe animalele alea siluind-o pe rând.

Privirea lui Connor era la fel de uscată și de dogoritoare ca deșertul, însă Pamela simți cum lacrimi fierbinți începuseră să îi alunece pe obraji.

– Când a apăsat trăgaciul ăla, am simțit trupul firav al Catrionei tresărind în brațele mele, ca și cum ea ar fi fost cea împușcată. Atunci mi-am dat seama că eu țipasem tot timpul, dar fără să scot un singur sunet. Când a căzut mama, tata s-a eliberat dintre „hainele roșii" și a încercat să ajungă la ea, însă l-au lovit în cap cu patul unui pistol. Apoi l-au târât afară și l-au spânzurat. Eu mi-am ascuns fața în părul Catrionei și am rămas așa până când s-a făcut liniște.

Liniște ca într-o frumoasă seară de primăvară, cu cântec de greieri și cu o adiere blândă ce unduia suprafața unui lac. În acea noapte îndepărtată, nu s-ar fi auzit nimic în afară de suspinele înăbușite ale unei fetițe, de scârțâitul înfiorător al unei frânghii și de cântecul vântului printre crengile pinilor, într-o jeluire nesfârșită.

Când ne-am furișat afară, căsuța era o ruină fumegândă. Trupul tatălui meu se legăna încă în copac. Am strâns-o pe Catriona la piept pentru ultima dată, încercând să o feresc de acea priveliște. Își plecă fruntea. Apoi mi-am înmormântat părinții și am urcat-o pe sora mea în diligența de Londra, cu un răvaș prin care îl rugam pe unchiul meu să aibă grijă de ea.

– Ai rămas complet singur, șopti Pamela, înghițindu-și nodul chinuitor din gât. Cum ai putut suporta?

Pamela ridică mâna, însă el o prinse strâns de încheietură înainte ca degetele ei să îi atingă obrazul.

– Nu vreau compătimirea ta, fetițo! Și sunt al dracului de sigur că nu vreau nici mila ta.

Ei îi scăpă un hohot de râs deznădăjduit.

– Asta crezi tu că îți ofer, Connor? Compătimire? Milă? Pentru că îți pot promite că nu m-am simțit deosebit de miloasă în seara asta, când am văzut felul în care o priveai pe soția lui Simon Wescott.

El clipi, uitându-se în jos la ea, evident luat prin surprindere de cuvintele ei.

– Și cum te-ai simțit?

Ea îi răspunse la încruntătură încruntându-se la rândul ei.

– M-am simțit nemaipomenit de mânioasă.

– Mânioasă? Strânsoarea de pe încheietura ei se mai îmblânzi, dar tonul de amuzament din vocea lui o făcu să se simtă și mai încurcată. Fiindcă te-ai gândit că ea mi-a dăruit medalionul ăla? Fiindcă ai crezut că era o femeie din trecutul meu, care mai avea încă vreun fel de putere asupra inimii mele?

Ea își eliberă încheietura din strânsoarea lui.

– Printre alte lucruri.

Tonul ei tăios nu reuși decât să îi adâncească gropița.

– Și acum, când știi că este sora mea, o întrebă el cu blândețe, cum anume te simți?

În loc să îi spună lui Connor cum se simțea, Pamela se hotărî să îi arate. Ridicându-se pe vârfuri, își împleti degetele prin părul lui și îi trase gura peste a ei.

Capitolul 20

Connor gemu, acceptând invitația ei nerostită de a-i pune stăpânire pe gură, avântându-se adânc, cu o mișcare catifelată a limbii. Primind cu bucurie apăsarea fierbinte și înfometată a buzelor lui peste ale ei, Pamela își trecu degetele prin părul lui, eliberând șuvițele mătăsoase din legătura de catifea, așa cum își dorise să facă toată noaptea.

Poate că juca rolul de gentleman cu destulă convingere, dar ea știa, în inima ei, că avea să rămână pentru totdeauna acel băiat neîmblânzit care se retrăsese în munți după ce părinții lui fuseseră uciși, cu un pistol în mână și cu o scânteiere periculoasă în privire. Putea gusta acea neîmblânzire în sărutul lui, o putea simți în aroma

aspră de mosc, de ace de pin și de fum de lemn, pe care nici un săpun de baie parfumat nu ar fi putut să o înlăture vreodată cu totul.

În acel moment înțelese că nu voia să îl îmblânzească. Voia să îl facă și mai neîmblânzit.

După mârâitul ce se auzi din adâncul gâtlejului său când ea își lipi sânii moi de pieptul lui tare, era mai mult decât dornic să îi permită să facă exact acel lucru. Își trecu vârful limbii peste dinții lui, savurând acea margine ciobită și mai mult acum, când știa cât îl costase. Când limba ei deveni mai îndrăzneață, împreunându-se blând cu a lui, el își lăsă mâinile să alunece pe spatele ei, cuprinzându-i în palme curbele pline ale feselor.

– Ești udă, șopti el în colțul gurii ei.

– Nu mă pot abține, răspunse ea, nemaidorind să se rușineze de dorința pe care o simțea pentru el. Se întâmplă de fiecare dată când mă săruți.

El își ridică fruntea și îi aruncă o privire amuzată.

– Nu, mă refer la fusta ta. Este udă.

O împinse ușor, neîncrederea înlocuindu-i amuzamentul când privirea îi coborî până la tivul sfâșiat al rochiei. Era ca și cum ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată de când plecaseră de la serată.

– Ce s-a întâmplat cu rochia ta frumoasă, fetițo? Și cu pantofii tăi cei noi?

Pamela privi în jos și descoperi că pantofii ei albi nu mai erau albi, ci împroșcați cu noroi. O cataramă din perle atârna de un fir și satinul delicat se desprindea deja de tălpi.

– Nu prea știu. Presupun că atunci când te-am urmat la vale, pe deal, trebuie să fi...

– Și unde-ți este șalul? tună Connor, frecându-i brusc brațele înfrigurate. Ce-ncerci să faci, nesăbuită mică? Să-ți găsești moartea de la o răceală?

Înainte ca Pamela să îi amintească faptul că el fusese cel care o scosese din trăsură fără să îi dea timp să își ia șalul și manșonul, Connor o ridică în brațe de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un copil și o porni spre templul doric.

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului său și își sprijini capul pe umărul lui, căldura ce se revărsa din trupul robust și puternic al bărbatului făcând-o să se simtă de parcă niciodată nu i-ar mai fi putut

fi frig. Brațele lui erau aceleași brațe ce susținuseră trupul tremurător al surorii lui mai mici, mâinile lui erau aceleași mâini ce acoperiseră urechile fetiței, ca aceasta să nu audă răpăitul brutal al loviturilor de pumn și detunătura ascuțită a pistolului ce curmase viața mamei lor. Făcuse tot ceea ce îi stătuse în putință ca să o ferească de oroarea acelei nopți, rămânând să care acea povară copleșitoare de unul singur.

Pamela își lipi buzele de urmele palide de frânghie ce marcau grumazul lui puternic și încordat. Aceea era noaptea când nu avea să mai fie singur.

El urcă treptele late și netede ale templului purtând-o în brațe. Razele lunii pătrundeau printre ramurile unduitoare ale sălciilor dimprejur, făcând să danseze umbre în interiorul circular.

Connor se așeză pe una dintre băncile încăpătoare ce înconjurau spațiul generos al templului, ținând-o în poală. Mulțumită că el se descotorosise deja de lavalieră, Pamela îi presără sărutări ușoare ca fulgul de-a lungul maxilarului.

Gemând ușor, el se aplecă să îi scoată pantofii îmbibați cu apă și îi azvârli cât colo.

– O să-ți cumpăr alții, jură el, sclipirea de posesivitate din ochii lui făcând-o să tremure de nerăbdare. O sută de perechi, care mai de care mai frumoasă și mai scumpă.

– Ce fel de hoț ești tu? De ce să le cumperi, când pur și simplu ai putea să le furi pentru mine?

Pe jumătate înnebunit de scânteierea nerușinată din ochii Pamelei, Connor îi ridică bărbia ca să îi ceară mătasea caldă și umedă a gurii. În acel moment ar fi furat nestematele coroanei pentru nimic mai mult decât o picătură de nectar de pe buzele ei.

Dar, după câteva minute în care se desfătă cu nesaț din acel nectar, îi deveni limpede că nu avea să fie suficient ca să îl mulțumească. Voia mai mult. Voia totul.

Ea suspină cu buzele strâns lipite de ale lui când o întinse cu spatele pe bancă și se aplecă deasupra ei, fără să le întrerupă nici măcar o dată sărutul. Îndrăznise să spere că Pamela avea să își deschidă brațele pentru el, însă când picioarele ei se depărtară de asemenea, îmbiindu-i mădularul întărit și înfometat să se cuibărească între coapsele ei, aproape își pierdu mințile de dorință.

Își susținu greutatea pe brațe ca să se uite în jos la ea, luptându-se să câștige controlul atât asupra răsuflării sale, cât și asupra dorinței copleșitoare. Se gândise că era frumoasă când coborâse scările parcă plutind mai devreme în acea seară, dar era și mai uimitoare acum, cu buclele strălucitoare desprinse din acele de păr, cu ochii luminoși ce reflectau razele de lună și cu buzele pline sclipind de roua sărutului lor.

Se ridică în genunchi ca să-și dezbrace haina și vesta și îi găsi mâinile mici și hotărâte deja acolo, trăgând cu nerăbdare de veșminte. Îi sfâșie cămașa cu la fel de multă nerăbdare, împrăștiind nasturii din perle pe podeaua templului.

– Croitorul meu nu te va ierta niciodată pentru asta, o preveni el când cămașa i se deschise.

– Dar tu? șopti ea, privind contururile musculoase ale pieptului său, vădit fermecată. El trase aer în piept șuierător când degetele ei alunecară ușor printre firele de păr de pe pieptul său, apoi se aventurară mai jos, să îi mângâie abdomenul plat. *Tu* mă vei ierta?

El îi prinse mâna, așezându-i-o cu îndrăzneală peste movila tare ce îi împungea partea din față a pantalonilor.

– Te-am iertat deja.

Când Pamela îi contură timid lungimea și grosimea mădularului prin pielea subțire de căprioară, fu rândul ei să inspire șuierător. Când, în sfârșit, răsuflă sub forma unui oftat, gura lui Connor i-l absorbi. O acoperi din nou, asaltându-i buzele cu săruturi adânci, înnebunitoare, în timp ce mâna i se strecură sub fuste și începu să-i urce spre coapse. Ea gemu când vârfurile degetelor lui se atinseră de mătasea umedă dintre acestea.

– Mi-ai spus că nu porți pantalonași, mincinoasă mică și nerușinată! murmură el, cuvintele sunând ca o mângâiere pe buzele lui.

– Nu tu ai fost cel care m-a prevenit că nu există onoare printre hoți?

El o pedepsi pentru minciună atingând-o prin mătase, folosind țesătura alunecoasă ca pe un liant sublim între degetul lui mare și cel arătător și micul mugure înfiorat de dedesubt. Curând, Pamela începu să suspine de plăcere, implorându-i mila. Drept răspuns la rugămințile ei înfierbântate, el își strecură degetul cel mai lung și mai gros prin fanta îngustă din mătase și apoi în peștera ei,

frământând-o cu blândețe, dar ferm. Ea crezu că avea să piară din cauza dezamăgirii când Connor se opri, lăsând un gol dureros acolo unde îi fusese degetul.

Neluându-i în seamă scâncetul de împotrivire, îi cuprinse fesele în palme și se ridică în picioare. Ea era atât de vlăguită de dorință, încât nu reuși decât să își încolăcească brațele și picioarele în jurul lui și să se sprijine de el. Ar fi mințit dacă ar fi pretins că nu simțise un fior sălbatic la gândul că el o ridicase atât de ușor, că o putea face a lui cu atâta ușurință. Să fie femeia unui asemenea bărbat – chiar și pentru o singură noapte, era mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.

Scoase un țipăt neajutorat de surpriză când Connor o așeză pe lespedea netedă și rece de marmură ce se afla deasupra unui piedestal din piatră, chiar în mijlocul templului.

– Se pare că ducele a făcut rost de o masă ca să cineze *al fresco*. Zâmbetul de prădător al bărbatului îi trimise un fior de gheață pe șira spinării. Frumos din partea lui, nu-i așa?

Ea nu își dădu seama cât de frumos până când Connor nu îi trase rochia peste cap și o împinse cu blândețe pe spate. Mâinile lui își făcură foarte puțin de lucru cu mătasea fină a pantalonașilor ei, lăsând-o expusă în aerul rece al nopții și sub privirea lui pătimașă.

Când Connor își coborî privirea asupra zeiței lui scăldată de razele lunii, adierea nopții ce pătrundea printre coloanele grațioase nu reuși să îi răcorească sângele înfierbântat. Atât fierbințeala, cât și sângele i se scurgeau în mădular, care îi devenea din ce în ce mai arzător, mai greu și aproape gata să îi rupă cusăturile pantalonilor.

Nu îi venea să creadă că visul de a o avea pe Pamela goală sub el devenise, în sfârșit, realitate. Ei bine, cu excepția ciorapilor ei din mătase trandafirie și a jartierelor din dantelă ce îi cuprindeau picioarele albe chiar deasupra genunchilor. Un zâmbet îi înflori pe buze. Era un bărbat generos. Își putea permite să i le lase pe acelea.

– Croitoreasa mea nu te va ierta niciodată, șopti ea, aruncând o privire bucății zdrențuite de mătase din mâna lui, ce fuseseră odată pantalonașii ei cei noi.

El aruncă materialul deoparte.

– Dar tu, fetițo? *Tu* mă vei ierta?

Înainte ca ea să poată răspunde, îi despărți coapsele, își plecă fruntea și își lipi gura de ea.

În acea clipă, Pamela i-ar fi iertat orice.

Pentru Connor, lespedea de marmură se transformă într-un altar păgân, unde o putea venera pe Pamela atât pe placul inimii, cât și al trupului său. Avea gust de ambrozie și nectar, și de orice alte minunății interzise vreodată pentru muritori. Savură fiecare înghițitură cremoasă și dulce, știind că niciodată nu avea să se înfrupte din ea pe săturate.

Curând, ea se arcui pe masă, strigându-i numele și trăgându-l de păr cu pumnii ei mici încleștați. El continuă să o adore cu buzele, cu dinții, cu limba – cerșindu-i de bunăvoie fructele oprite.

Pamela nu s-ar fi gândit niciodată că exista ceva ce ar fi putut întrece plăcerea pe care mâinile lui Connor erau capabile să o dăruiască, însă sărutul lui tandru și păgân îi năruia toate zidurile de apărare. Limba lui se încolăcea alene peste carnea ei înfiorată, aducând-o din nou și din nou în pragul unei descărcări cutremurătoare.

El nu se înduioșă nici măcar atunci când aproape o înnebunise de dorință. Ar fi trebuit să fie mulțumită. Ar fi trebuit să fie pe deplin satisfăcută de nenumăratele valuri de plăcere pură ce îi inundau trupul. Dar nu era destul. Voia mai mult. Îl voia *pe el*.

– Te rog, Connor! gemu ea. Fă-mă a ta!

Nu trebui să îl roage de două ori.

Umbra lui o acoperi cu numai o clipă înaintea trupului, ascunzându-i goliciunea de fața lunii.

Îi simți dosul palmei pe coapse, în întuneric, când Connor își deschise prohabul. Apoi îl simți acolo, mădularul lui întărit despărțindu-i ușor petalele umede și pătrunzând în acea peșteră dureroasă de parcă ar fi vrut să îi încerce adâncimea.

Când începu să își croiască drum înăuntrul ei, ușor, dar neînduplecat, Pamela gemu adânc. Grosimea degetului lui nu se putea compara cu *asta*. Nu i-ar fi putut pregăti trupul neîncercat pentru o asemenea invazie extraordinară.

Pamela începu să se zvârcolească și să gâfâie, marmura rece de sub ea formând un contrast chinuitor cu trupul înfierbântat ce se lupta să o posede de deasupra. Susținându-și greutatea pe palme, Connor se arcui peste ea, tendoanele încordate de pe gât și mușchii umflați de pe brațe trădând prețul pe care îl plătea pentru răbdarea lui, prețul autocontrolului pe care se străduia să și-l păstreze.

Simți o durere ascuțită, ca și cum ar fi fost sfâșiată în două de un toiag bont, apoi Connor pătrunse cu totul.

Pamela se agăță de el, lacrimile șiroindu-i pe obraji. Acum nu mai era cale de întoarcere. Era adâncit atât de mult în peștera ei, încât nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Ea nu avea să mai fie vreodată la fel.

– Pamela mea! șopti el, ștergându-i lacrimile cu sărutări, una câte una. Îngerul meu curajos și frumos!

Apoi gura lui o găsi pe a ei, oferindu-i gustul propriului ei abandon, amestecat cu sarea lacrimilor ei. Sentimentul ei de uimire copleșitoare crescu când el începu să se miște în interiorul ei. Durerea ascuțită deveni curând una surdă, ce nu făcea decât să îi amintească de cât de adânc îl primea, de cât de mult îi oferea el din sine. Din acea durere înflori o altă senzație – plăcere întunecată, carnală și irezistibilă.

Connor se temuse ca nu cumva să îi facă Pamelei ceva care să o înspăimânte pentru totdeauna. Chiar dacă majoritatea femeilor îl primeau cu bucurie în paturile lor *datorită* mărimii lui, existaseră câteva care se feriseră de el, ba chiar merseseră până la a-i refuza monedele și a-l trimite la alte tovarășe mai „aventuroase".

Așa că, atunci când Pamela își încolăci picioarele în jurul său și își înfipse călcâiele mici în talia lui, îmboldindu-l să continue, fu mai mult decât dornic să îi facă pe plac. Nu mai încercă să își tempereze avânturile cu blândețe, ci se cufundă în ea din nou și din nou, adânc, puternic și nemilos, fără să mai țină nimic pentru el, nici măcar propria inimă.

Pamela își înfipse unghiile în spatele lui Connor, văzându-se nevoită să se țină de el ca un marinar naufragiat care căuta să își salveze viața, în timp ce el își folosea trupul ca să o inunde cu valuri de plăcere amețitoare. În acea clipă înțelese că acel bărbat nu avea să fie primul iubit dintr-un șir de mai mulți, ci singurul iubit pe care și l-ar fi dorit vreodată. Ea nu era mama ei. Dacă în zori avea să plece de lângă ea, nu avea să își mai deschidă inima – sau picioarele – pentru alt bărbat. Avea să își petreacă restul vieții scoțând chifle din cuptor, strângând pisici și amintindu-și de noaptea cu lună plină când un tâlhar de drumul mare numit Connor Kincaid îi răpise atât inocența, cât și inima.

Apoi nu mai reuși să se gândească la nimic, pentru că nu mai exista nimic în afară de Connor și de ritmul tulburător al avânturilor sale. Tânjise să îl scoată din minți, însă el era cel care aproape o scosese din minți cu felul în care își potrivea mișcările, astfel încât să scapere scântei de fiecare dată din micul amnar încins cuibărit în centrul cârlionților ei. Chiar în momentul în care acea tortură desăvârșită îi trimise prin vene săgeți de extaz ce o ardeau ca fierul înroșit, Connor gemu profund, răgușit. Simți cum trupul lui puternic tremură și tresare în pântecele ei, apoi își revarsă sămânța chiar între petalele răvășite.

Când se prăbuși între coapsele ei depărtate, plecându-și fruntea pe gâtul ei umed de sudoare, Pamela își coborî cu blândețe mâinile pe spatele lui, primindu-i cu bucurie povara trupului.

– Of, fetițo! rosti el în sfârșit, când respirația sacadată i se liniști atât cât să poată vorbi. Ești atât de afurisit de îngustă!

– Îmi pare rău! șopti Pamela, încruntându-se mirată. Nu am vrut.

Connor își înălță capul și îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu a fost o plângere. Ceea ce ar fi trebuit să spun este că nu am mai simțit în viața mea ceva atât de grozav.

– O! Ei bine, asta îmi place mai mult!

Cuprinsă de ușurare, își încolăci un braț în jurul gâtului său și îi trase gura spre a ei.

Limbile li se împreunară până când îl simți întărindu-se și pătrunzând adânc în peștera ei, posedând-o din nou.

Puse capăt sărutului lor, cu ochii măriți de groază.

– Pe legea mea, domnule Kincaid, tu nu ai rușine?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet poznaș.

– Nu ai auzit că noi, scoțienii, suntem o hoardă sălbatică, blestemată cu pofte carnale de nesăturat?

Ea flutură din gene spre el.

– Presupun că o mică domnișoară englezoaică timidă nu ar putea îndrăzni niciodată să spere să satisfacă un flăcău scoțian mare și viguros, așa ca tine.

– Probabil că nu, declară el solemn. Dar nu cred că asta ar trebui să o oprească să încerce, nu-i așa? Poate că, dacă îl lasă să-și facă de cap cu ea cu orice ocazie, ar putea chiar să renunțe la oile lui.

Când începu să se miște în pântecele ei, Pamela oftă cu buzele lipite de ale lui.

– Oare de ce-mi pare rău pentru bietele oi?

Crispin se furișa pe coridoarele întunecate ale reședinței Warrick Park la fel de tăcut ca o stafie. Cândva ar fi fost îngrozit să se dea jos din pat după ce lămpile fuseseră stinse. Când mama lui îl adusese să locuiască pentru prima dată acolo, după moartea tatălui său, găsise că totul în imensa casă era străin și înspăimântător.

Trăiau acolo numai de câteva luni scurte când unchiul său se așezase în scaunul lui cu rotile și nu se mai ridicase niciodată. Pentru un băiat de nouă ani, cumplit de timid și de firav, acel scaun reprezenta un fel de monstruozitate în viață. Fusese bântuit de coșmaruri în care se făcea că alerga dintr-un coridor întunecos în altul, neputând să scape de scârțâitul ascuțit al roților. Dacă l-ar fi prins vreodată, era convins că l-ar fi înfulecat fără să lase nici măcar o picătură de sânge pe covorul scump.

Mama lui îi ținuse predici zilnice despre cum trebuia să se poarte ca să îi intre în grațiile unchiului său. Îi promisese că, dacă avea să fie băiat cuminte și câștiga bunăvoința ducelui, Warrick Park și toate comorile lui aveau să fie ale lui într-o bună zi – o perspectivă care pe el îl îngrozea mai mult decât avea să afle ea vreodată. Apoi fusese chinuit de coșmaruri noi. Coșmaruri în care el era cel țintuit în acel scaun, pentru veșnicie.

Crispin își dorise cu disperare să îi facă pe plac mamei sale, însă găsise că era imposibil să îi facă pe plac și ducelui. Indiferent de cât de mult încerca, niciodată nu reușise să stea suficient de drept, să mănânce suficient de îngrijit sau să răspundă suficient de repede ca să îi fie pe plac unchiului său. Fiecare încercare a lui, indiferent cât de sinceră, era întâmpinată de o replică batjocoritoare, ori de o dojană usturătoare. Care era urmată, de obicei, de o mustrare între patru ochi din partea mamei lui, sau de o palmă grea dacă ea simțise că fusese din cale-afară de stângaci ori de încet la minte în acea zi.

Avea paisprezece ani când acceptase, în sfârșit, că nu urma să câștige niciodată bunăvoința ducelui. Începând din acea zi, încetase să mai încerce. Începuse să răspundă la insultele caustice ale bărbatului cu câte o replică sarcastică, cizelându-și limba deja ascuțită.

Se înconjurase de un cerc de cunoștințe care îl considerau educat, isteț și întotdeauna pregătit cu un calambur viclean sau cu un *bon mot*[1] spiritual. Se dedase jocurilor de noroc, băuturii, seducerii femeilor cu moravuri îndoielnice și oricărei alte plăceri decadente ce ar fi putut arunca o umbră de scandal asupra bunului nume al unchiului său.

Până la urmă, chiar și mama lui fusese nevoită să accepte că unchiul lui nu avea să îl iubească niciodată. Poate că el era moștenitorul legal al bărbatului, însă nu avea să îl înlocuiască niciodată pe fiul pe care îl pierduse.

Pe fiul care acum se întorsese să șterpelească acea moștenire chiar de sub nasul lui Crispin.

Pașii ușori ai lui Crispin se opriră în fața iatacului vărului său. Își lipi urechea de ușă, așteptând să audă orice semn de mișcare din interior.

Ceea ce auzi în schimb fu un geamăt înăbușit, ca și cum cineva s-ar fi aflat în chinurile morții.

– Of, Cookie[2]! exclamă un bărbat cu un accent scoțian atât de pronunțat că era aproape de neînțeles. Mi se pare că o să-mi rupi spinarea-n două când mă strângi așa! Da' orice-ai face, nu te-opri!

Crispin se îndreptă, întrebându-se dacă începea să își piardă mințile. Se întorsese la Warrick Park, călare pe calul lui, cu numai câteva minute înainte ca trăsura împodobită cu pene a ducelui să își facă apariția pe alee. Își blestemase lipsa de coordonare până când îi văzuse atât pe vărul lui, cât și pe domnișoara Darby coborând din trăsură și pornind spre templul doric de pe malul lacului. Așteptase până când fusese sigur că întâlnirea lor de sub clar de lună avea să însemne mai mult decât câteva săruturi caste, apoi plecase să caute și el ce-l interesa. Așadar, cum reușiseră cei doi să se strecoare în sus pe scări și în iatac fără știrea lui?

Își lipi iarăși urechea de ușă.

– Ah, dulcea mea prăjiturică! toarse acea voce masculină răgușită, îndat' ce-mi vei deveni mireasă, o să ne jucăm de-a ascunde-cârnatu'-n-budincă în fiecare noapte a săptămânii!

---

[1] Vorbă de duh (în limba franceză, în original) (n.tr.)

[2] Joc de cuvinte; poate fi tradus atât ca diminutiv al substantivului „bucătar", cât și ca „prăjitură" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Crispin se îndreptă brusc de această dată, oscilând între fascinație și groază. Acelea nu prea erau cuvintele cu care își imaginase că stoicul lui văr o curta pe încântătoarea domnișoară Darby.

Uimirea îi fu întreruptă de niște lovituri înăbușite, dar ritmice, ca și cum tăblia din fier a patului se izbea repetat de perete. Atunci își dădu seama că zgomotele nu se auzeau din dormitorul principal al apartamentului, ci din garderoba alăturată, aflată puțin mai departe pe coridor. Garderoba ocupată în acel moment de valetul mătăhălos al vărului său.

Crispin blestemă în barbă. Acele gemete pasionale și mârâituri sălbatice ar fi putut să ascundă foarte bine sunetele pe care le-ar fi putut face el în timp ce căuta prin camera vărului său, dar dacă nu se întâmpla așa? Cu siguranță nu își putea permite să fie prins cu mâța-n sac de către barbarul cu dinte din aur. Dacă ar fi fost tras din „budinca" lui prea devreme, uriașul vânjos ar fi căpătat o dispoziție foarte arțăgoasă, într-adevăr.

Știind că îi mai rămăsese numai un fel de a acționa, Crispin se întoarse și se furișă din nou în umbre.

Crispin întredeschise ușa apartamentului domnișoarei Darby. Era ceva deopotrivă de ademenitor și mârșav în a se strecura în iatacul unei lady, în toiul nopții, chiar dacă respectiva lady nu se afla în pat. Razele lunii scăldau camera părăsită într-o aură de culoarea perlelor. O aromă misterioasă, florală și fără îndoială feminină, parfuma aerul.

Se opri cu mâinile în șolduri, uitându-se prin încăpere timp îndelungat. De fapt, nici nu prea știa ce căuta. Cel mai bun lucru la care putea spera era să găsească vreun fel de dovadă pe care să o poată folosi ca pe o armă, cu care să dea în vileag faptul că vărul lui nu era bărbatul pe care unchiul lui îl credea a fi. Sau bărbatul pe lângă care invitații de la serata lordului Newton se guduraseră cu atâta adorație dezgustătoare.

Tentat de acel gând, se îndreptă spre dulap și începu să scotocească iute prin sertare. Apoi se duse lângă măsuța de toaletă, însă căutarea lui nu dădu nici un rezultat interesant sau important, numai dacă nu s-ar fi putut baza pe o mână de agrafe de păr, pe o sticlă cu parfum de liliac, pe jumătate goală, și pe o pereche de piepteni din carapace de țestoasă.

Din ce în ce mai frustrat, se răsuci pe călcâie și se uită lung chiar la pat. Nu ar fi putut spune ce instinct îl atrăsese într-acolo. Știa numai că, în copilărie, obișnuia să ascundă sub pernă comori cu care era sigur că mama lui nu ar fi fost de acord: o bucată de cuarț strălucitor pe care o găsise în grădină, o pană din coada unui prigor, o carte cu gravuri nerușinate pe care o șterpelise din biblioteca unchiului său.

Își strecură mâna sub pernele și pernuțele îngrămădite lângă tăblia patului. Nimic. Tocmai își retrăgea mâna, când auzi un foșnet acuzator dinspre una dintre pernele mari, umplute cu pene. Își strecură mâna pe sub fața de satin a acesteia, atingând imediat cu degetele o bucată de hârtie împăturită.

Când o despături, un fior primitiv de încântare îi coborî pe șira spinării.

Era un anunț decolorat de ploi și vânt – de felul celor pe care autoritățile le băteau în cuie pe copaci și tăblii din lemn când căutau pe cineva vinovat de vreo crimă teribilă. Cineva ca tâlharul de drumul mare fără nume schițat pe acea pagină.

Un tâlhar de drumul mare fără nume, cu o privire de oțel și o gropiță fermecătoare în obrazul aspru.

Un observator mai puțin avizat poate că nu l-ar fi recunoscut pe proscrisul din schiță, dar Crispin mai văzuse acea privire de oțel, o înfruntase de la celălalt capăt al unei spade despre care crezuse că avea să-i pună capăt vieții.

Așeză perna la loc, netezindu-i fața satinată. Dacă domnișoara Darby dormea cu anunțul sub pernă, trebuia să îl considere foarte important, într-adevăr. Însă ar fi fost și mai important pentru autoritățile scoțiene. Un zâmbet amar îi înflori pe buze. Și mult mai important pentru el.

– Ce cauți aici?

Ascunzând anunțul în vestă, Crispin se întoarse și o văzu pe servitoarea domnișoarei Darby stând în pragul garderobei.

Capitolul 21

Deși Crispin ar fi zis că nu era posibil, tânăra servitoare părea și mai fermecătoare decât pe scări.

Buclele ei scurte, blonde, erau ciufulite, iar ochii albaștri ca peruzeaua aveau pleoapele grele de somn. Razele de lună se jucau printre faldurile cămășii ei de noapte, făcându-le aproape transparente și conturând liniile zvelte de dedesubt.

Preț de o clipă, Crispin nu reuși decât să se holbeze, amuțit încă o dată de frumusețea ei strălucitoare. Încă nu putea să scape de senzația că se mai priviseră astfel și altădată, în alt loc.

Ea își încrucișă brațele la piept, aruncându-i o încruntătură somnoroasă.

– Te-am întrebat ce cauți aici.

– Am venit să te văd, răspunse el, bolborosind primele cuvinte care îi trecură prin cap.

– Pe mine?

El încuviință cu un gest al capului, recâștigându-și atât abilitatea de a-și folosi limba, cât și talentul de a improviza.

– Când am văzut-o pe stăpâna ta la serata din noaptea asta, mi-am dat seama că tu ai fi aici de una singură.

Chipul ei se lumină.

– Ai fost la serată? O, spune-mi tot, vrei? M-am îmbolnăvit de dezamăgire pentru că nu am apucat să merg. S-a dansat? S-a servit șampanie franțuzească? Și niște prăjiturele glazurate în formă de inimă?

Crispin fu năucit de reacția ei. Ar fi fost straniu chiar și pentru cea mai devotată dintre servitoare să își însoțească stăpâna la un asemenea eveniment.

Se apropie de ea, neputându-se împotrivi ispitei.

– Dacă aș fi știut că îți plac șampania franțuzească și prăjiturile glazurate, aș fi furat câteva de la petrecere pentru tine. Îi întinse o mână. Mă tem că tot ceea ce îți pot oferi este un dans.

Ea îi privi cu prudență mâna întinsă.

– Cum să dansăm, dacă nu este muzică?

El își înălță capul, privind într-o parte.

– Întotdeauna este muzică. Nu o auzi? Pe legea mea, eu o aud întotdeauna când mă uit în ochii tăi.

– Poate că îți țiuie încă urechile de când ne-am dat cap în cap pe scări.

Crispin zâmbi larg și își retrase mâna, simțindu-se în mod curios ușurat de faptul că ea nu se lăsa atât de ușor vrăjită de lingușelile lui. Însă următoarele ei cuvinte îl dezmeticiră de-a binelea.

– Știu de ce ai venit cu adevărat aici în seara asta.

– Chiar știi?

– Ai venit să mă seduci. Ți-ai zis: „Vai, micuța și drăguța servitoare este de una singură! Cred că o să mă furișez în camera ei cât stăpâna ei este plecată și o s-o tăvălesc puțin". Își arcui o sprânceană mătăsoasă, provocându-l să o numească mincinoasă. Mă înșel?

El o privi pe sub sprâncene, străduindu-se să pară rușinat.

– Mă tem că nu. Sunt un ticălos incorigibil, iar tu nu ai de ales decât să mă trimiți să-mi văd de drum, după ce-mi vei ține o morală usturătoare și-mi vei da o palmă zdravănă.

– Ce spui de un sărut?

El își înălță brusc capul, crezând că nu auzise bine.

– Un... un... un *ce*?

– Un sărut. Nu am nici cea mai mică intenție să te las să mă seduci, dar s-ar putea să fiu convinsă să te trimit să-ți vezi de drum după ce-ți voi ține o morală usturătoare și-ți voi da un sărut.

Se apropie de ea, cu nările fremătându-i de mirosul ei somnoros, feminin.

– Și cum te-aș putea convinge mai bine?

– Păi, mai întâi ar trebui să îți țin morala.

El flutură din mână spre ea.

– Fii invitata mea!

Ea își puse mâinile în șoldurile zvelte, aruncându-i pumnale din priviri.

– Cum îndrăznești să te furișezi în camera mea la o oră atât de nepotrivită? Doar fiindcă ești un gentleman chipeș și înstărit, la picioarele căruia se aruncă toate femeile, nu ai dreptul să îți impui atențiile asupra unei servitoare neajutorate. Poate că sunt doar o cameristă, dar asta nu înseamnă că nu sunt și o lady și că nu merit să fiu tratată ca atare!

– Foarte impresionant, murmură Crispin, având încă impresia stranie că mai jucase cândva acea scenetă. Nu am mai primit niciodată o asemenea mustrare brutală. O să mă usture urechile zile întregi!

– Așa ar și trebui! aprobă ea cu un mic zâmbet de felină.

Precauția reapăru în ochii fetei când el întinse mâna și îi cuprinse obrazul în palmă, dezmierdându-i pielea moale și fină cu degetul mare.

– Poate îmi vei permite să-mi îndrept greșeala dovedindu-ți că te pot trata ca pe o lady. Arătându-ți că mă voi mulțumi doar cu un sărut cast de pe buzele tale.

Crispin mințea printre dinți. Știa că un astfel de sărut i-ar fi stârnit pofta de mai mult. Se aplecă și îi atinse buzele cu ale lui – uitând de anunț, uitând de vărul lui, uitând de toate în afară de acea gură fragedă ca un trandafir ce înflorea atât de dulce sub apăsarea buzelor lui.

Acel sărut cast se transformă în curând într-o mângâiere nesfârșită. Când Crispin își ridică fruntea, amândoi respirau cu greutate.

Ea se depărtă de el, o roșeață încântătoare colorându-i obrajii.

– Mai bine ai pleca acum. Dacă se întoarce stăpâna mea, îți pot promite că nu va fi foarte fericită să te găsească aici. Nu aș vrea ca ea să... mă trimită să-mi strâng lucrurile.

– Nici eu, mărturisi el, lipindu-și o palmă de piept. Cred că mi s-ar frânge inima.

Ea îl prinse de cot și îl împinse hotărâtă spre ușă.

– Ar trebui să-ți fie rușine! Iarăși o faci!

– Ce?

– Încerci să mă seduci! Poate că vorbele alea dulci le vrăjesc pe femeile slabe de înger din cercul tău de cunoștințe, dar ar trebui să te previn că asupra mea nu au nici un efect.

– Ești așa sigură de asta? o întrebă el, îndrăznind să surâdă ca un diavol.

Răspunsul ei fu să deschidă brusc ușa și să îl împingă cu spatele pe coridor.

– Nu te obosi să te întorci... Aruncă o privire vinovată peste umăr, apoi șopti: Decât dacă știi că stăpâna mea nu este acasă.

Îi aruncă un zâmbet scurt, amețitor, apoi îi închise ușa în nas. Crispin își sprijini fruntea de ea, chicotind când își dădu seama că încă o dată nu reușise să afle numele înnebunitoarei ființe.

– Ce ai făcut, Crispin?

Inima i se strânse când se răsuci pe călcâie și își zări mama stând la capătul coridorului ca una dintre acele femei de un alb fantomatic care îi apăreau în coșmaruri.

Alunecă spre el, cu poalele cămășii de noapte foșnind în urma ei. Întinzând mâna, îi spuse:

– Știu de ce ai venit aici. Ai găsit ceea ce căutai?

Chipul dulce al servitoarei domnișoarei Darby îi apăru în minte. Privi mâna întinsă a mamei lui, amintindu-și mult prea bine ceea ce se întâmplase ultima dată când își lăsase soarta în mâinile ei.

– Nimic. Nu am găsit nimic.

Mâna mamei lui îl plesni peste față, ecoul palmei sunând a răutate.

– Ești fiul meu, șuieră ea. Crezi că nu știu când minți?

Ceva din privirea lui o împinse să facă un pas înapoi, speriată. Mâna îi țâșni în sus și începu să îi fluture în jurul gâtului, ca un porumbel alb.

– Iartă-mă, fiule! Știi că trebuie să îmi țin mai bine în frâu firea. Clipi ca să își înlăture un val de lacrimi strălucitoare din ochii de culoarea cernelii. Doar că atunci când mă gândesc la câte am îndurat ca să te apăr și să îți asigur viitorul... la câte sacrificii am făcut...

Crispin își trase încet anunțul din vestă și i-l înmână.

Ea îl despături și se uită repede peste el, mâinile începând să-i tremure de emoție. Când își ridică fruntea, ochii îi străluceau de mândrie.

– O, dragul meu băiat, te-ai descurcat bine de data asta, nu-i așa? Archibald nu va mai putea ignora asta – sau pe tine. Va trebui să recunoască în fața lumii întregi că a făcut o greșeală îngrozitoare și că tu ești singurul lui moștenitor adevărat. Tot ceea ce ne-am dorit dintotdeauna ne va sta, în sfârșit, la dispoziție.

– Tot ceea ce *noi* ne-am dorit, mamă? Sau tot ceea ce *tu* ți-ai dorit?

Înainte ca ea să poată răspunde, Crispin îi schiță o plecăciune scurtă și se întoarse cu pași mari în umbre.

Capitolul 22

Pamela își sprijini ceafa de umărul lui Connor, privind cum primele raze liliachii ale zorilor străpungeau orizontul la răsărit.

Connor stătea cu spatele sprijinit de una dintre coloanele templului, ținând-o pe ea cuibărită între picioarele întinse. Un vânt rece începuse să adie peste iarbă odată cu ceața dimineții, dar ei îi era imposibil să simtă frigul când avea atât haina lui Connor, cât și brațele lui strâns înfășurate în jurul corpului.

Știa că trebuia să se strecoare înapoi în casă înainte să îi zărească vreun servitor din cale-afară de zelos. Dar nu voia ca noaptea să se sfârșească. Dacă trebuia să mai doarmă vreodată, voia să doarmă în brațele lui Connor.

Trecură câteva minute somnoroase, delicioase, în care privi cum norii pufoși își pierdeau culoarea lavandei și luau culoarea piersicii, până când își dădu seama că scoțianul îi fluiera ușor la ureche.

Un zâmbet îi înflori pe buze.

– Îmi amintesc cântecul ăsta. Este cel pe care-l fluierai în drum spre castelul MacFarlane – *Fecioara și tâlharul de drumul mare*. Eu am insistat că trebuie să fie o tragedie, de vreme ce scoțienii sunt un popor atât de aspru, dar tu mi-ai spus că tâlharul a sedus-o pe fecioară și a dus-o în patul lui, doar ca să descopere că era o femeie languroasă, care nu se mai putea sătura de el.

– Pare să semene cu cineva pe care o cunosc, murmură el, strecurându-și mâinile pe sub haină și umplându-și palmele cu sânii ei plini și moi. Acoperindu-i suspinul aspru de plăcere, continuă: Dacă vrei să știi, nu ți-am fredonat ultimul vers. Cel în care el o împușcă drept în inimă, deoarece crede că i-a fost necredincioasă și apoi se predă, implorând să fie trimis pe galere, după ce află că băiatul pe care a văzut-o sărutându-l era fratele ei.

– Știam eu! Pamela se răsuci în brațele lui ca să-i arunce o privire acuzatoare. A existat vreodată o baladă scoțiană care să nu se sfârșească tragic?

El îi îndepărtă cu blândețe o șuviță ciufulită de pe obraz, sclipirea tandră din ochii lui făcându-i inima să se strângă.

– Poate că tu și cu mine vom scrie una împreună.

– Ai noroc că nu te-am împușcat când te-am văzut uitându-te galeș la sora ta!

Sclipirea dispăru din ochii lui Connor.

– Măcar nu a trebuit să-ți faci griji că s-ar fi uitat și ea galeș la mine.

Pamela oftă.

– Nu o poți învinui pentru că nu te-a recunoscut. În caz că nu ai observat, nu mai ești un flăcăiaș de cincisprezece ani. Și mă îndoiesc serios că ea s-ar fi așteptat să își găsească fratele de mult pierdut jucând rolul unui marchiz la o serată din Londra. Îi atinse bărbia aspră cu o mână. Ai văzut-o azi-noapte, Connor. Ai făcut ceea ce trebuia când ai trimis-o departe. Datorită ție, s-a transformat într-o tânără femeie minunată și s-a căsătorit cu un bărbat care o adoră din tot sufletul.

Connor pufni.

– Cu un *englez*. Se pare că să te culci cu dușmanul are anumite avantaje. Ei doi se află numai în vizită la Londra. În prezent locuiesc în casa noastră strămoșească, în castelul Kincaid, și cresc o turmă de oi și doi copii mititei, aproape la fel de frumoși ca părinții lor. Cei mai mulți dintre membrii clanului care au călărit alături de mine și-au pus acum mâinile în slujba muncii cinstite, în serviciul surorii mele. Clătină din cap cu tristețe. Mi-am petrecut aproape zece ani încercând să smulg pământurile alea din mâinile englezilor, iar ea le-a cucerit fără să tragă nici măcar un foc de armă.

Pamela rămase cu gura căscată.

– Cum de știi toate astea?

Privi fermecată cum strălucirea perlată a zorilor dezvăluia o roșeață grăitoare ce începea să coloreze încet gâtul lui Connor.

– Am spus că ea nu m-a mai văzut din noaptea în care au venit „hainele roșii". Nu am spus că eu nu am mai văzut-o.

– Măi să fie, Connor Kincaid, ai spionat-o, nu-i așa?

– Numai o dată, mărturisi el fără tragere de inimă. Acum doi ani, după ce am auzit că s-a măritat cu un englez, am bătut drumul până la castelul Kincaid ca să îl omor.

– Știi, spuse ea pe un ton prevăzător, cei mai mulți oameni se mulțumesc să ducă daruri proaspeților însurăței.

El îi aruncă o privire morocănoasă.

– Am stat afară, în întuneric, și i-am privit prin fereastra sufrageriei. Am vrut să-l urăsc pe nenorocit. Dar cum să urăști un bărbat care se uită la sora ta de parcă ar fi cea mai neprețuită comoară din întreaga lume? Tot ce am putut să fac a fost să mă urc înapoi în șa și să călăresc cât mai departe.

– Ți-a trecut vreodată prin minte să bați la ușă? Aceasta este o altă deprindere mult prețuită de către persoanele civilizate.

– Și ce ar fi trebuit să spun? „Bună, pisicuțo, sunt fratele tău mai mare. S-a pus un preț pe capul meu și am mâinile pătate cu sânge și, dacă îmi oferi adăpost, îți voi aduce „hainele roșii" direct la ușă, ca să distrugă tot și pe toți cei pe care îi iubești – ca mai înainte."

– Așa că ai lăsat-o să plece din nou, continuă Pamela ușor. Se înseninã. Dar nu este prea târziu! Ai putea să mergi la ea acum! Înainte ca ea și soțul ei să se întoarcă în Ținutul Muntos al Scoției.

– Și ce să îi spun? Că am *împrumutat* în mod convenabil viața altui om? Că încă este la fel de probabil că voi sfârși atârnând într-un ștreang, chiar dacă pentru o crimă diferită?

Pentru prima dată, Pamela simți vântul rece de dimineață trecând de cercul cald și confortabil al brațelor lui și pătrunzându-i în inimă.

– Atâta vreme cât ducele crede că ești fiul lui, asta nu se va întâmpla niciodată. Încă ai tot ceea ce ți-am promis – bogății, respect...

– Și toate femeile dornice pe care m-aș deranja să le curtez? încheie el pe un ton glumeț.

Ea își plecă fruntea, crispându-se în brațele lui.

– Aceasta a fost o parte a târgului nostru. Și intenționez să o onorez.

El îi îndepărtă perdeaua mătăsoasă de păr de pe față, nelăsând-o să își mai ascundă linia hotărâtă a bărbiei și bujorii pe care ea îi simțea arzându-i obrajii.

– Și dacă eu nu m-aș deranja să curtez decât o singură femeie?

– Atunci, asta ar trebui să faci. Pamela își înghiți cu greu nodul din gât, cuvintele lui implântându-i-se în inimă ca un pumnal, până la plăsele. Cumva, imaginea lui Connor curtându-și viitoarea soție era mult mai dureroasă decât cea în care îi apărea cu o întreagă procesiune de amante. După ce voi pleca, ducele se va aștepta să îți găsești o mireasă mai potrivită. Din felul în care femeile te priveau în seara asta, sunt sigură că nu vei duce lipsă de perspective.

– Și pe care dintre ele o consideri demnă de a se numi mireasa potrivită pentru un tâlhar de drumul mare fără valoare, care se prefăce a fi fiul unui duce? Pentru că eu cred că fiica unei actrițe, născută în așternuturi nepotrivite, care poate să mintă un om în față fără

să clipească niciodată din genele ei frumoase, ar putea fi exact ceea ce merită.

Pamela își ridică brusc fruntea, privindu-l fără a-i veni să creadă.

– Când sare peste curtat, cum sunt scoțienii obișnuiți să facă, îl poate biciui fără îndurare cu limba ei ascuțită. Și când își pierde cumpătul și începe să mârâie și să mormăie ca un urs rănit, își poate pierde și ea cumpătul și să mârâie la el. Îi mângâie obrazul cu degetul mare, zâmbindu-i dureros de tandru. Presupun că ceea ce încerc să spun este că nu mă pot gândi la o mireasă mai potrivită pentru un asemenea bărbat decât o micuță iute la mânie, șireată, cu mai mult curaj decât bun-simț și o urmă de hoție în suflet.

Zâmbetul lui dispăru, lăsând-o cu totul fermecată de adâncurile cenușii ale ochilor lui.

– Rămâi cu mine, Pamela! Împarte cușca asta aurită cu mine! Fii marchiza mea! Fii ducesa mea într-o bună zi! Deși ea ar fi crezut că era imposibil, tonul aspru al vocii lui deveni și mai profund. Fii soția mea!

Pamela trase aer în piept și se cutremură când chipul lui Connor se văluri în fața ochilor ei, acoperit de o ceață de lacrimi. În acel moment știu cum trebuia să se fi simțit mama ei când publicul se ridica în picioare și izbucnea în aplauze furtunoase.

– Nu cred că mi-ai lăsat de ales, răspunse ea, ascunzându-și valul de emoții sub masca unui surâs trufaș. La urma urmei, m-ai compromis. M-ai ruinat pentru oricare alt bărbat.

– De nenumărate ori, aprobă el, fără să arate că îi părea câtuși de puțin rău.

– Nu aș putea să intru în patul altui bărbat după ce am lăsat un scoțian murdar și un hoț din Ținutul Muntos să-și pună mâinile peste tot pe mine.

– Și în tine... șopti el, cuprinzându-i ceafa cu degetele unei mâini și trăgându-i gura spre a lui pentru un sărut lung și pătimaș, în timp ce cealaltă mână i se strecură pe sub haină ca să-și facă de lucru cu trupul ei.

Când Connor se desprinse din sărut, amândoi rămaseseră fără suflare.

– Ești sigură că nu te deranjează să îți risipești prețioasa recompensă pe o zestre?

Pamela își ridică o coapsă peste a lui, încălecându-i atât șoldurile, cât și mădularul stârnit, ce îi împungea din nou cusăturile slăbite ale pantalonilor.

– O, intenționez să te fac să meriți fiecare bănuț! Nu ești singurul dispus să plătească pentru plăcerile lui.

Când mâinile ei nerăbdătoare ajunseră între trupurile lor, eliberându-i mădularul, astfel încât să îi poată atinge cârlionții umezi, Connor gemu.

– Am avut dreptate, nu-i așa, fetițo? Să te culci cu dușmanul are în mod clar anumite avantaje.

Pamela se ridică în genunchi, apoi se așeză ușor, scâncind tremurător când el pătrunse strașnic în peștera ei centimetru după centimetru, până când se simți plină de văpaia lui umedă și groasă.

Îi cuprinse fața în palme, rămânând complet nemișcată ca să se poată bucura de pulsul dulce și sălbatic ce începu să bată acolo unde trupurile lor erau împreunate, apoi șopti:

– Ce-ar fi să aflăm?

Cu toate că soarele se ivise deasupra orizontului, iar grajdurile și bucătăriile începuseră să freamăte, Pamela reuși să se strecoare pe scările din spate fără să fie văzută. Aproape că dăduse nas în nas cu cineva la nivelul celui de-al doilea etaj, când sunetul unor pași înăbușiți ce coborau pe scări îi dăduse suficient timp să se ascundă într-un dulap îngust pentru mături.

Ieșise de acolo cu pânze de păianjen în păr doar ca să recunoască spatele generos al bucătăresei plinuțe care îi aprinsese imaginația lui Brodie coborând scările. Pamela mai că ar fi pus rămășag că femeia fredona în barbă un cântecel scoțian nerușinat.

Urcă restul treptelor cu un zâmbet jucându-i-se pe buze. Odată ce ajunse în apartamentul ei în siguranță, închise încet ușa și se prăbuși cu spatele de ea, răsuflând ușurată.

Dar răsuflarea îi rămase în gât când o zări pe Sophie cuibărită pe canapeaua din garderoba ei, cu picioarele strânse sub ea. Sora ei avea o strălucire destul de stranie în privire. De obicei, Pamela vedea acea privire când Sophie găsea un produs de ciocolată sau vreo panglică nemaipomenit de drăguță pe care intenționa să le aibă, indiferent de cost.

Știind că sora ei se trezea arareori înainte de ora zece fără să fie constrânsă sau amenințată, Pamela simți cum i se strângea inima.

– Ce faci trează atât de devreme?

Sophie ridică spre ea o sprânceană atotștiutoare.

– Ce faci trează atât de târziu?

Pamela deschise gura ca să inventeze vreo poveste despre un vizitiu amețit de băutură, ori despre o osie ruptă la una dintre roțile trăsurii, dar o închise la fel de repede, știind că nu ar fi avut rost să își mintă sora. Poate că ea și Sophie se certau ca niște mătuși-fete bătrâne în cea mai mare parte a timpului, însă nimeni nu o cunoștea mai bine. Chiar și înainte de moartea mamei lor, fuseseră multe momente când nu se avuseseră decât una pe alta.

Pamela traversă încet podeaua și se prăbuși în scaunul balansoar de lângă fereastră, lăsându-și pantofii stricați pe covor, lângă scaun. Connor insistase să o ducă în brațe peste iarbă ca să o ferească de roua proaspătă.

Își putea aminti toate ocaziile când stătuse trează întreaga noapte, în timp ce Sophie dormea, așteptând ca mama lor să se strecoare în iatac, în zori – cu pantofii în mână, cu buzele umflate de la sărutările vreunui străin, cu ochii încă atât de încețoșați după plăcerile nopții, încât nici nu ar fi putut să o observe pe fetița care o așteptase cu atâta răbdare să se întoarcă acasă.

– Așadar, presupun că nu are rost să mă ascund, spuse ea ușor. Trebuie să crezi că sunt exact ca mama.

– Cu siguranță.

Pamela își plecă fruntea, vorbele lui Sophie rănind-o mai mult decât se așteptase.

– Ești mândră. Înflăcărată. Hotărâtă să-ți croiești propriul drum în lumea asta, fără să te pleci în fața nici unui bărbat.

Pamela își înălță capul când sora ei se ridică și veni să îngenuncheze lângă scaunul ei. Sophie o privi direct în față, cu ochii albaștri mari și sinceri.

– Ai moștenit calitățile ei, nu și slăbiciunile. *Maman* se gândea întotdeauna la ea însăși, în timp ce tu te gândești mult prea puțin la propriul tău bine și mult prea mult la binele altora. Ești loială, bună, generoasă și cea mai devotată soră pe care și-o poate dori o fată.

Pamela își coborî privirea la chipul frumos al surorii ei printr-o perdea de lacrimi.

Sophie o strânse de mână.

– Poate că a fost steaua de pe scena Londrei, adorată de nenumărați bărbați bogați și puternici, dar eu nu am văzut nici măcar un bărbat uitându-se la *maman* așa cum se uită el la tine.

Zâmbind printre lacrimi, Pamela îi așeză lui Sophie o buclă rebelă după ureche.

– Știi, când voi deveni marchiză, cred că te voi ridica la rangul de chelăreasă.

Pentru Pamela, restul zilei se scurse într-o așteptare agonizantă a căderii nopții. Chiar dacă, după o baie lungă și fierbinte, și după un somn și mai lung, durerea dintre coapse i se mai ostoise, rămăsese cu o senzație de gol chinuitoare. Un gol pe care acum știa că numai Connor l-ar fi putut umple.

Nu știa ce avea să fie cel mai dificil de suportat: orele pe care erau nevoiți să le petreacă departe unul de altul în timpul zilei sau ora în care trebuia să stea în fața lui, la cină, jucând rolul unei lady caste în prezența cavalerului ei curtenitor.

În acea seară, în clipa în care intră în sufragerie, iar Connor se ridică pentru a o întâmpina, cu ochii cenușii scânteind de apreciere și cu o haină nouă bine întinsă peste umerii lați, află răspunsul.

– Milord, murmură ea, făcându-i o reverență scurtă, când ceea ce ar fi vrut să facă era să se arunce în brațele lui și să îl sărute cu pasiune.

– Milady, răspunse el rece, oferindu-i brațul ca să o poată însoți până la scaun.

Până și acel contact scurt era o adevărată tortură. Când se așeză ușor pe scaun, el se aplecă și îi șopti:

– Aș vrea ca tu să fi fost felul principal.

Se retrase și se îndreptă spre scaunul aflat chiar în fața ei, lăsând-o pe Pamela cu o imagine provocatoare a ei însăși, goală, întinsă pe acea masă acoperită cu o pânză scumpă, cu Connor liber să se înfrupte din ea după bunul plac.

El își ridică paharul cu vin într-un toast tăcut închinat ei, în timp ce valeții serveau primul fel de mâncare, iar ducele și sora lui

își continuau discuțiile nesfârșite. Pamelei îi luă câteva minute ca să își dea seama că vorbeau despre balul ce urma să aibă loc peste câteva zile, pentru a-l reintroduce pe moștenitorul de mult pierdut al ducelui în *crème de la crème* a societății londoneze.

– Ei, Archibald, trebuie să încetezi să te mai agiți și să mai amenințe, și să lași toată planificarea pe seama mea, spunea Lady Astrid.

Ducele îi aruncă lui Connor o privire răutăcioasă, semănând cu un băiețel uscat.

– Toate bune și frumoase, dar nu uita că am o surpriză pentru flăcău!

– Oare nu avem toți? toarse Lady Astrid ca o pisică care tocmai dăduse peste o farfurie cu smântână deosebit de grasă. Părea să aibă o dispoziție neobișnuit de bună, ceea ce era ca un semnal de avertizare pentru Pamela.

Connor își lăsă paharul cu vin pe masă.

– Eu și domnișoara Darby am hotărât că balul ar fi ocazia perfectă să ne anunțăm *oficial* logodna.

– Ai vrăjit-o, în sfârșit, pe fetișcană, să se căsătorească cu tine înainte de luna decembrie? întrebă ducele, înfigându-și furculița într-o bucată fragedă de carne de vițel.

– Am depus toate eforturile pentru asta, îl asigură Connor solemn.

Pamela se înecă cu vin, amintindu-și câte eforturi „depusese" el. Își lăsă paharul pe masă.

– Am descoperit că fiul domniei voastre poate fi foarte convingător atunci când își propune.

– O trăsătură pe care a moștenit-o de la tatăl lui, te asigur, îi spuse ducele, făcându-i cu ochiul.

Mai că îi sări inima din piept când își coborî iarăși paharul și o zări pe Lady Astrid privind-o cu atenție din capul mesei, cu un zâmbet binevoitor.

– Doar lasă totul în seama mea, domnișoară Darby! Vă promit ție și logodnicului tău o seară pe care nici voi, nici toată Londra nu o veți uita *vreodată*.

Pamela era într-un du-te-vino continuu prin fața ferestrei deschise a dormitorului ei, oprindu-se la fiecare al patrulea sau al cincilea

rond ca să scoată capul pe fereastră și să se holbeze la pajiștea pustie de dedesubt.

Se strânse în brațe când un vânt rece pătrunse pe fereastră, făcându-i pielea de găină pe mâini. Și dacă nu venea Connor la ea? Dacă se hotărâse să își ia în serios rolul de gentleman și se mulțumea să aștepte până când aveau să fie cununați?

Oftă și se îndreptă spre oglinda mare, cu ramă aurită, de lângă măsuța de toaletă. Reflexia ei o privi îngândurată când începu să își scoată acele din păr. Își scutură buclele dese până când i se revărsară peste umeri, apoi își descheie corsajul rochiei și îl aruncă cât colo. Întăriturile dintre cusăturile lui îi lăsaseră urme roz pe pielea catifelată și pentru sânii ei grei era o imensă ușurare să respire liberi.

Își dezlegă panglicile din talie, lăsându-și fusta și juponul să îi alunece într-o grămăjoară la picioare, și rămase acolo, în fața oglinzii, goală, cu excepția pantalonașilor de mătase și a ciorapilor.

Se mai privise în oglindă de mii de ori înainte de culcare, însă în acea seară i se părea că era o ființă cu totul nouă. O străină cu ochi întunecați – sălbatică, senzuală și încă nemaipomenit de înfometată, în ciuda numeroaselor feluri de mâncare servite la cină.

Sfârcurile închise la culoare i se iveau printre șuvițele lucioase de păr. Oftă. Erau momente când o invidia pe Sophie pentru buclele ei tunse scurt, dar părul ei era mult prea des și lins ca să se potrivească unei asemenea tunsori la modă. Întinse o mână ca să-și strângă cosițele grele la ceafă, lăsându-și sânii să fie mângâiați de razele lunii.

Pamela înlemni când sunetul aspru al unei persoane care trăgea cu greu aer în piept o preveni că nu mai era singură.

Capitolul 23

Respirația Pamelei se înteți când în oglindă apăru un bărbat care stătea chiar în spatele ei – un bărbat îmbrăcat cu totul în negru, una cu umbrele și care în curând avea să devină una cu ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă, scânteierea de prădător din adâncurile lor argintii amintindu-i fetei cât de periculos putea fi. Mai ales pentru inima ei plină de dor.

Când privirea lui coborî mai jos, o urmă de sfială feciorelnică o împinse să își ridice mâinile ca să își acopere sânii. El își strecură, pur și simplu, mâinile pe sub ale ei, astfel încât palmele lui mari și calde îi cuprinseră sânii, iar palmele ei se așezară ușor peste ale lui. Pamela închise ochii și se sprijini de el când Connor îi strânse foarte ușor, revendicându-i pe ei, cerând-o pe ea.

– Sora mea doarme în camera alăturată, șopti ea când el își folosi degetele mari ca să îi transforme ambele sfârcuri în niște mugurași întăriți.

El își trecu buzele peste gâtul ei delicat, vorbindu-i pe un ton profund și răgușit, pe care ea îl simți până în vârful degetelor de la picioare.

– Sunt un hoț. Știu cum să fiu tăcut.

După cum se dovedi, Pamela fu cel mai aproape să o trezească pe Sophie. Poate că nu reușise să facă din ea felul principal la cină, însă Connor nu avu nici o reținere să o savureze ca pe propriul său desert special. Nu trecu mult și începu să palpite și să tremure sub apăsarea gurii lui pricepute, și își mușcă buzele aproape până la sânge ca să nu țipe de extaz.

Când o aplecă peste canapea și începu să o posede de la spate cu o forță nestăpânită, nu avu încotro și fu nevoit să îi înăbușe cu mâna strigătul ascuțit de plăcere.

Și când, în sfârșit, se prăbușiră pe pat, iar el făcu dragoste cu ea încet și blând – intrând și ieșind din peștera ei de parcă nu ar fi avut toată noaptea, ci toată viața la dispoziție ca să facă asta, fu nevoit să îi acopere geamătul jos de încântare cu un sărut, în timp ce porni în asaltul final fără să scoată un sunet, fiecare mușchi al trupului său puternic încordându-se când își revărsă sămânța adânc în pântecele ei.

Când cel mai puternic tremur se sfârși, Connor se aruncă pe spate și își acoperi ochii cu un braț, pieptul lui puternic și acoperit de sudoare săltându-i și coborându-i cu repeziciune.

– Acum știu cine-ncearcă să mă omoare!

Pamela se ridică, dându-și la o parte de pe ochi părul încâlcit.

– Cine?

– Tu. Își ridică brațul ca să o privească. Ești o femeie cu un apetit de nesăturat, și nu vei fi mulțumită până când nu vei stoarce

și ultima picătură de viață din mădularul meu, făcând o umbră din bărbatul care eram odată.

Ea îi dărui un zâmbet poznaș.

– Este noua noastră tactică de luptă ca să-i înfrângem pe scoțieni. Este mult mai rapidă și mai eficientă decât o umbrelă. Sprijinindu-se într-un cot, își trecu alene degetele printre cârlionții aspri de pe pieptul lui. Știi, chiar nu ar trebui să glumești așa când cineva s-ar putea să încerce să te omoare cu adevărat.

El clipi inocent în sus, spre ea.

– Deci crezi că ar fi trebuit să refuz invitația lui Crispin de a exersa trasul cu arcul?

Ea făcu ochii mari de groază, până când își dădu seama că încă glumea pe seama ei. Îl trase ușor de părul de pe piept, ca să-l pedepsească.

El tresări.

– Am aflat ceva destul de interesant ieri-dimineață, la micul dejun. Se pare că dragul soț al lui Lady Astrid, plecat dintre cei vii, a ars de viu în patul lui.

– Ca și mama, icni Pamela.

– Astrid dă vina pe o sticlă de coniac și pe o țigară aprinsă, dar cine poate ști?

Pamela își acoperi gura cu palma când o spaimă cumplită puse stăpânire pe ea.

– O, nu!

– Ce este?

– Nu îți amintești? În prima noapte când l-am întâlnit pe Crispin, am încercat să îl trag pe sfoară ca să dezvăluie ceva despre moartea mamei mele, așa că am pomenit despre „cei obișnuiți să bea peste măsură, care își uită țigările aprinse și ard de vii în paturile lor". Am văzut ceva în ochii lui ce am crezut că era vină, dar ar fi putut să fie durere. Clătină din cap, rușinea împletindu-i-se cu descurajarea. Trebuie să fi crezut că știam deja despre moartea tatălui său și că m-am purtat cu o cruzime de nedescris.

– Nu înseamnă că este nevinovat, fetițo, îi reaminti Connor. Câteodată, mintea unui copil poate fi tulburată după ce a fost martor la o asemenea tragedie.

Amintindu-și toate tragediile la care fusese martor Connor, Pamela își lipi obrazul de pieptul lui, prețuindu-i bătăile domoale și constante ale inimii.

– Nu vei fi cu adevărat în siguranță până când nu îl vom găsi pe ucigașul mamei mele. Dacă nu se vor demasca înainte de nuntă?

– Când ne vom anunța logodna, la bal, s-ar putea să le forțăm mâna. Nu își pot permite riscul ca tu să ajungi să îmi porți moștenitorul.

După toate plăcerile decadente de care se bucurase în brațele lui în ultimele câteva ore, Pamela era uimită că mai putea încă să roșească.

– Asta a spus Crispin în prima noapte, la cină. Că ar trebui să te străduiești să mă lași însărcinată cât mai curând, în cazul în care ți s-ar întâmpla vreun accident nefericit.

Connor îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi, tonul lui solemn fiind trădat de adâncimea gropiței din obraz.

– În cazul ăsta, flăcăul avea dreptate. Asta-i datoria mea.

Pamela suspină când îi cuprinse fesele în palme și se apropie de ea, dovedindu-i că nu era numai dispus, ci chiar era *gata* să se achite de obligații.

– Credeam că nu mai erai decât o umbră de bărbat.

El clătină din cap cu tristețe.

– Mă tem că propria ta datorie față de țară și față de rege nu s-a încheiat încă, fetițo. Dacă vrei să îi înfrângi pe scoțieni, nu ai de ales decât să te întorci în vâltoarea luptei, în plin marș.

Ea întinse mâna și își trecu ușor degetele peste mădularul lui întărit.

– Și cum aș putea să învinge un dușman înarmat cu o asemenea armă formidabilă?

El se arcui de pe pat în mâna ei, strângând din dinți ca să-și înăbușe un geamăt răgușit.

– Englezii au fost dintotdeauna foarte inventivi. Sunt sigur că-ți va veni vreo idee.

– O, deja mi-a venit!

Pamela îi zâmbi necuviincios, apoi începu să alunece peste trupul lui, gura ei caldă, umedă și catifelată coborând mai jos, mai jos

şi mai jos, până când lui Connor nu îi mai rămase de ales decât să se predea.

Capitolul 24

Balul ducelui de Warrick deveni repede cea mai râvnită invitaţie a anului.

Erau mulţi cei care îşi doreau cu disperare să îl vadă fie şi numai pentru o clipă pe nobilul retras care îşi clădise odinioară un nume atât de măreţ în rândul înaltei societăţi. Zvonurile roiseră în jurul lui ani în şir. Unii jurau că o boală necruţătoare îl transformase într-un cocoşat debil, în timp ce alţii pretindeau că doar se prefăcuse a fi infirm pentru a-şi convinge soţia să se întoarcă la el.

Mai erau şi cei care credeau că tânăra ducesă nu fugise deloc cu adevărat, ci că ducele o strangulase într-o criză de furie şi că o îngropase undeva pe vastul lui domeniu. Ba erau şi câţiva care şuşoteau că îi ţinuse pe ea şi pe copilaşul ei închişi în pod în toţi acei ani, pentru a-i împiedica să îl părăsească.

Chiar dacă întoarcerea fiului său pusese capăt unora dintre acele zvonuri, se ridicaseră cu repeziciune altele care să le ia locul. Cei care nu fuseseră destul de norocoşi să îşi procure invitaţii la serata lordului Newton înghiţiseră cu lăcomie bârfele ce apăruseră după acea seară. Moştenitorul ducelui fusese declarat nemaipomenit de plăcut atât la chip, cât şi la trup, având acel fel de fizic impunător ce le făcea pe femei să leşine, iar pe bărbaţi să scrâşnească din dinţi de invidie. Accentul lui scoţian muzical fusese declarat de neîntrecut, şi din acea noapte Burns devenise poetul cel mai solicitat la toate recitările publice.

Mai existau încă unele persoane care refuzau să creadă că îşi dăruise inima fiicei oportuniste a unei actriţe. Când se precizase că ei doi se certaseră destul de aprins chiar în mijlocul salonului lui Lady Newton, câteva dintre tinerele femei nemăritate şi mamele lor ambiţioase îşi pierduseră minţile de fericire. Poate că mai exista speranţa să îi fi venit mintea la cap, să o fi alungat şi să îşi aleagă o mireasă mai potrivită, din propria clasă socială.

Când sosi noaptea balului, toată societatea londoneză fremăta de nerăbdare.

Mai ales Pamela.

Restul trusoului ei fusese livrat chiar în acea dimineață, oferindu-i libertatea de a-și alege rochia pentru acea seară dintr-o gamă ametitoare de veșminte. Cu ajutorul lui Sophie, se oprise până la urmă la o rochie de bal cu talie înaltă, din voal franțuzesc foarte fin, drapată peste un jupon de culoarea murelor coapte, tivit nu cu unul sau două, ci cu *trei* volane ce se unduiau ca un clopot la fiecare pas pe care îl făcea. Mânecile bufante erau strânse exact sub umeri, scoțându-i în evidență linia arcuită a claviculelor și curbura grațioasă a gâtului. Corsetul pătrat dezvăluia numai o umbră îmbietoare a văii dintre sânii ei generoși.

Sophie se întrecuse pe ea însăși aranjându-i părul Pamelei, strângând șuvițele grele într-un mănunchi de bucle libere, pe care i-l prinsese în creștet cu pieptenii în formă de scoică, asigurând-o pe Pamela că îi făcuse un coc ce reprezenta culmea eleganței franceze.

Arăta ca o lady din cap până în picioare, ceea ce nu explica de ce încremenise sub arcada intrării în sala de bal, cu pumnii înghețați strâns în mănușile de mătase și cu pantofii de satin lipiți parcă de parchetul podelei. Nu își văzuse mama nici măcar o dată suferind de trac, dar auzise povești înspăimântătoare despre alți actori nefericiți care fuseseră paralizați din această cauză.

Când privirea ei speriată trecu peste învălmășeala de oaspeți care se înghesuiau în spațioasa sală de bal și care în curând aveau să se holbeze la ea, șușotind despre ea și considerând-o nedemnă, niște puncte mici și negre începură să-i joace prin fața ochilor. Locul ei nu era pe scenă. Locul ei era în culise, de unde putea aplauda eforturile altora și unde se putea ascunde în siguranță de luminile orbitoare.

Dar apoi oaspeții se împrăștiară și îi dezvăluiră un bărbat singuratic, care îi depășea în înălțime, de la umeri, pe cei mai mulți dintre ei. Pamela trase adânc aer în piept și punctele dispărură, lăsându-i privirea limpede precum cristalul.

Dacă s-ar fi aflat în rândurile audienței, croitorul lui Connor ar fi fost zdrobit. Scoțianul renunțase la costumul de seară elegant, măsurat și croit pentru el cu atâta migală, în favoarea faldurilor de lână groasă ale kiltului și ale pledului său. Câteva dintre femeile

invitate aruncau deja priviri furișe, de după evantaie, spre genunchii lui dezgoliți și își dădeau cu părerea, fără îndoială, despre ceea ce purta pe sub fusta plisată a kiltului. Făcea atâta onoare portului tradițional scoțian încât, din dimineața următoare, jumătate dintre gentilomii din Londra aveau să își cheme în grabă croitorii ca să își poată comanda propriile kilturi și ciorapi din tartan.

Connor părea să nu aibă habar de agitația pe care o cauza. Nu avea ochi decât pentru ea.

Când privirile li se înlănțuiră, un zâmbet diavolesc îi curbă colțul buzelor, amintindu-i Pamelei că nu trecuseră decât câteva ore de când se strecurase în iatacul și între coapsele ei. Pumnii ei se descleștară încet. Picioarele începură să o poarte înainte de parcă ar fi avut voință proprie.

Un majordom neliniștit îi tăie calea.

– Așteptați, domnișoară! Nu se cuvine să mergeți mai departe. Trebuie să îmi permiteți să vă prezint oaspeților.

Recunoscându-l pe același servitor care încercase să îi refuze intrarea în ziua în care sosiseră la Warrick Park, îl bătu ușurel pe braț.

– Chiar nu este nevoie, Peter. Eu știu deja cine sunt.

După ce îl ocoli și începu să își croiască drum printre invitați, cu bărbia ridicată și un zâmbet pe buze, știa exact cine era.

Era o lady. Lady a lui Connor.

Când ajunse lângă el, zâmbetul lui pierise și se uita în jos, la decolteul ei. Uimită de expresia lui, își coborî și ea privirea, dar nu găsi nimic în neregulă. Nu îl văzuse niciodată uitându-se la pieptul ei altfel decât cu cea mai caldă admirație.

– Nu porți nici o bijuterie, spuse el în sfârșit, încruntându-se și mai mult.

Ea își atinse gâtul dezgolit, știind despre ce vorbea Connor.

– Știu că trebuie să arate puțin ciudat, dar nu am vrut să îmi stric rochia încântătoare cu un șirag de perle false.

– Nu îți cere scuze, fetițo! E numai vina mea. Ar fi trebuit să mă gândesc să chem și un bijutier împreună cu toate modistele alea infernale. Aruncă o privire grăbită prin încăpere, o strălucire lacomă aprinzându-i ochii când zări un colier cu diamante scânteietoare ce împodobea pieptul prea plin al unei matroane cu părul argintiu. Ai vrea să fur ceva pentru tine, ca să ai ce purta?

Hohotul de râs răgușit al Pamelei atrase câteva priviri curioase.

– Dat fiind felul în care te privește femeia, sunt sigură că voi doi ați putea să faceți un anumit schimb.

Connor se cutremură.

– Nu, mulțumesc! Oricum, am o idee mai bună.

Pamelei i se opri râsul în gât când el își duse mâinile la ceafă, își deschise lănțișorul delicat din aur pe care îl purta și trase medalionul mamei lui din cămașă. Rămase complet nemișcată, neîndrăznind nici să respire, când el o înconjură și îi trecu lănțișorul peste cap. Medalionul, cald încă de pe pielea lui, i se cuibări între sâni de parcă ar fi fost făurit pentru ea.

Atinse cu degetele tremurătoare aurul fin, știind că medalionul nu se desprinsese de inima lui din noaptea în care mama lui i-l dăruise ca să nu poată uita niciodată cine era.

Mâinile lui îi cuprinseră cu blândețe brațele.

– Odată cununați, îi șopti la ureche, te voi acoperi cu diamante, rubine și perle demne de comoara unui rege. Le vei putea purta pentru mine, când nu vei mai purta nimic altceva.

Ea se întoarse spre el, cu mâna încă lipită de medalion.

– Îmi poți cumpăra fleacurile alea, dacă îți face plăcere, spuse ea ușor, însă acesta va prețui întotdeauna mai mult pentru mine decât comoara oricărui rege.

Ca la ordin, cvartetul de muzicieni din colțul sălii interpretă primele note însuflețite ale unui vals vienez.

Încântată că găsise un motiv să fie în brațele lui fără să stârnească un scandal, Pamela îl privi radioasă.

– V-ar plăcea să dansați, milord?

Încrucișându-și brațele musculoase la piept, Connor îi zâmbi la fel de tandru.

– La dracu', nu!

– Formează un cuplu izbitor, nu-i așa? observă Crispin, alăturându-i-se mamei sale lângă balustrada galeriei cu portrete de deasupra sălii de bal.

Era îmbrăcată iarăși numai în alb. Ca o mireasă. Sau ca o stafie.

– Într-adevăr, aprobă ea pe un ton surprinzător de amabil.

Connor stătea acum în spatele Pamelei. Crispin privi cum o mângâia cu blândețe pe brațe, apoi cum își pleca fruntea acoperită de șuvițe deschise la culoare spre cea cu bucle mai închise și îi șoptea ceva la ureche.

– Ce ai făcut cu anunțul acela pe care l-am găsit? își întrebă Crispin mama.

Ea ridică dintr-un umăr palid.

– Nimic important. Pur și simplu am pus câteva întrebări.

– Și ce anume ai aflat?

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

– Toate la timpul lor, fiule! Toate la timpul lor.

Săturându-se de micile ei jocuri, el clătină din cap dezgustat și se întoarse să plece.

Ea își așeză ușor mâna pe brațul lui.

– Nu uita niciodată, dragul meu băiat, că tot ceea ce am făcut a fost pentru tine. *Totul*, adăugă ea, ceea ce voia să spună fiind imposibil de confundat.

El se întoarse și privi în adâncul ochilor ei de un albastru foarte închis, înfiorat din nou de absența oricărei emoții din ei.

– Tocmai de asta mi-a fost întotdeauna teamă.

Sophie își lipi urechea de peretele dormitorului, gemând de frustrare când notele îndepărtate ale valsului vienez se auziră de la parter. Dacă închidea ochii, aproape se putea închipui învârtindu-se printr-o sală de bal, la lumina candelabrelor, în brațele lui Crispin, cu toate privirile admirative pironite asupra lor.

Se lăsă să cadă pe canapea, holbându-se la ușă. Crispin nu mai avusese nici o ocazie să îi facă o altă vizită nocturnă. În ultima săptămână Pamela ieșise rar din iatacul ei, cu atât mai puțin din casă. Date fiind bufniturile curioase și gemetele înăbușite ce răzbăteau din dormitorul surorii ei în fiecare noapte, după ce se stingeau lumânările, iar ea credea că Sophie adormise, Sophie nu era sigură că ar fi putut să o învinuiască.

Se ridică și începu să se plimbe neliniștită prin cameră. Pamela îi promisese că, de îndată ce ea și Connor aveau să fie căsătoriți și în siguranță, avea să dezvăluie ducelui și lumii întregi că Sophie era sora, nu servitoarea ei. Sophie se strânse în brațe, zâmbind când își

imagină expresia uimită de pe chipul lui Crispin când avea să descopere că nu era o servitoare umilă, ci... ci... sora unei marchize!

Privirea i se opri pe rochiile refuzate, îngrămădite încă la întâmplare pe pat. În loc să lâncezească, presupuse că și-ar fi putut petrece mai bine timpul așezându-le frumos în garderobă, înainte să se șifoneze. Cu siguranță nu avea nici cea mai mică intenție să le calce.

Simțindu-se puțin ca o Cenușăreasă după ce surorile vitrege cele rele plecaseră să se înveselească la balul prințului, strânse un braț de rochii. Dar când privirea îi căzu pe un corset minunat, tivit cu perle, lăsă celelalte rochii să îi alunece în dezordine pe podea.

Mătasea rochiei de seară cu talie înaltă avea culoarea densă a albăstrelelor și se potrivea perfect cu nuanța ochilor ei. Incapabilă să reziste tentației, Sophie își ținu rochia în față și merse în pași de vals până la oglinda înrămată ca să-și admire reflexia. Rochia nu i s-ar fi potrivit deloc Pamelei, însă era perfectă pentru ea. Ei bine, cel puțin ar fi fost, dacă ar fi găsit niște cârpe din bumbac cu care să-și umple decolteul.

Fredonând după notele ce se auzeau din sala de bal, se legănă înainte și înapoi în fața oglinzii, apoi își încheie valsul improvizat cu o piruetă grațioasă.

Când se uită din nou în oglindă, pe buze îi înflori un mic zâmbet răutăcios.

– Ea mi-a împrumutat rochiile, nu-i așa? îi aminti reflexiei ei. Eu de ce nu le-aș împrumuta pe ale ei?

Înainte să își poată pierde curajul, se năpusti în garderobă și trase una dintre valizele lor ponosite de pe raftul de deasupra ferestrei. Valiza era plină cu elemente de recuzită aruncate, pe care ele le șterpeliseră din teatru de-a lungul anilor, inclusiv pistolul cu cutiuță muzicală pe care Pamela îl folosise ca să-l ia prizonier pe Connor. Nu îi luă mult lui Sophie ca să găsească *exact* ceea ce avea nevoie pentru a-și desăvârși înfățișarea.

Pamela îl urmări neobosită pe Connor prin mulțime, neluând în seamă privirile lacome pe care le primeau.

– Cum adică nu poți să dansezi? Nu înțeleg. Nu am văzut niciodată un bărbat care să se miște atât de ușor și de grațios. Pe legea mea, de fapt tu dansezi de fiecare dată când te miști! *De fiecare* dată când

te miști, adăugă ea în barbă, amintindu-și o mișcare deosebit de spectaculoasă pe care o făcuse în patul ei nu mai departe de acea dimineață. Cu siguranță nu putea nega că avea ritm.

– Mama a încercat să mă învețe să dansez când eram copil. *Nu* s-a terminat bine.

– Dar orice bărbat care poate să se dueleze cu spada și care poate să recite poezii la fel de bine ca tine ar trebui să poată dansa!

El îi aruncă o privire poznașă peste umăr, arătându-i lipsa de logică a acelei fraze fără să rostească un cuvânt.

Pamela începu să facă doi pași o dată ca să își potrivească mersul cu pașii lui lungi.

– De ce nu i-ai spus ducelui? Sunt sigură că ar fi angajat un profesor de dans pentru tine.

– Mai că l-am ucis pe profesorul de scrimă. Îți poți închipui ce i-aș fi făcut unui profesor de dans? mârâi Connor când ocoli o coloană de marmură și se trezi față în față cu Crispin.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse acesta, cu chipul, de obicei palid, acum întunecat.

Crispin aruncă o privire îngrijorată spre galeria cu portrete, dar, în afară de generații întregi de bărbați Warrick amenințători, părea să fie pustie.

Connor se încruntă la rândul lui.

– Așadar, ce să fie de această dată – un duel al cuvintelor sau al săbiilor? Mă tem că nu mi-am adus volumul de poezii ale lui Burns, însă sunt sigur că am putea face rost de o sabie sau două dacă oaspeților le-ar face plăcere să-ți vadă capul sec tăiat de pe umeri.

– Te rog! Crispin se apropie mai mult de ei, vorbindu-le pe un ton jos și stăruitor. Nu am nevoie decât de câteva minute din timpul tău.

Connor deschise gura, dar, înainte să apuce să răspundă, un murmur general se ridică dinspre mulțime.

Toți trei se întoarseră în același timp și descoperiră o zeiță cu părul de aur, învești mântată numai în albastru, încadrată de intrarea boltită. Masca venețiană pe care o purta și care îi acoperea jumătate din față nu făcea decât să îi sporească aura irezistibilă de mister.

În timp ce priveau, se ridică pe vârfurile pantofiorilor ei incredibil de mici și își făcu mâna căuș la urechea majordomului, șoptindu-i ceva.

Majordomul își drese vocea jenat, apoi anunță:
– Contesa d'Arby.

Capitolul 25

– Se pare că încearcă cineva să te detroneze, șopti Connor, chicotind în barbă.

Ochii de ambră ai Pamelei se îngustară, devenind niște fante primejdioase.

– Cineva a încercat să mă detroneze din ziua în care s-a născut. Măi să fie, mica vulpe poartă rochia mea cea nouă!

În câteva secunde, toată lumea șoptea, arăta cu degetul și se holba la frumusețea misterioasă care fusese destul de îndrăzneață încât să poarte mască la un bal unde aceasta nu se impunea.

Bărbia lui Crispin căzuse, ca și bărbiile celor mai mulți dintre bărbații din sala de bal. Părea să fi uitat cu totul de misiunea lui și de gravitatea acesteia.

– Dacă mă scuzați..., murmură el, plecând de lângă ei și îndreptându-se spre fermecătoarea ființă de la intrare asemenea unui bărbat care mergea în somn printr-un vis frumos.

Pamela porni după el, dar Connor o prinse de cot și o trase înapoi.

– Nu-i nimic rău în asta. Lasă fata să se distreze puțin!

O grămadă de admiratori se adunară repede în mijlocul sălii de bal ca să se uite cu gura căscată la nou-venită. Înainte să apuce Crispin să își facă loc cu coatele printre rândurile lor, zvonurile începură să curgă prin mulțime.

Contesa misterioasă, cu panglica de catifea strânsă la baza gâtului subțire, era o orfană franțuzoaică, ai cărei părinți fuseseră duși la ghilotină. Era o curtezană infamă, care spera să își asigure o anumită poziție socială ca amantă a marchizului. Era un spion francez care fusese trimis să smulgă secrete de la armata locală, seducând ofițerii aflați la comandă.

Crispin nu auzi nici măcar o persoană comentând că ar fi putut să fie o servitoare de rând, care se dădea drept contesă în hainele furate de la stăpâna ei.

Când un tânăr nerăbdător încercă să i-o ia înainte ca să ajungă primul la ea, Crispin își încolăci cu șiretenie piciorul în jurul gleznei bărbatului, făcându-l să se prăbușească pe parchetul podelei.

– Iertați-mi stângăcia! Îmi pare foarte rău! murmură el, pășind direct peste om, fără a-și încetini pașii.

Ea îl așteptase. Nu clipi nici măcar o dată când o prinse de braț cu posesivitate și o împinse în mulțime.

– Așadar, stăpâna ta te va trimite să-ți faci bagajele fiindcă ai pus la cale trebușoara asta nesăbuită?

Ea își mușcă buza inferioară, părând mai mult sfioasă decât îngrijorată.

– Nu, dar s-ar putea foarte bine să mă pălmuiască.

– Te bate?

Lui Crispin nu-i venea să creadă. În ceea ce-l privea, ar fi fost un act criminal să se lase vreo urmă pe o piele atât de fină.

– Nici măcar când o merit, recunoscu ea oftând. Dar s-a făcut cunoscută pentru faptul că mă trimitea la culcare fără să-mi dea ceai și biscuiți atunci când eram nemaipomenit de rea.

Când îi trecură prin minte anumite imagini provocatoare cu ea fiind „nemaipomenit de rea" în patul lui, Crispin își spori strânsoarea pe brațul ei, conducând-o spre un alcov acoperit cu draperii, departe de ochii bănuitori ai invitaților unchiului său.

– Cine ești tu? ceru el să afle pe un ton imperativ, răsucind-o cu fața spre el.

Acum, când erau singuri, nu mai părea la fel de îndrăzneață. Când începu să o împingă cu spatele spre perete, penele de pe mască începură să-i tremure foarte ușor.

– Știi cine sunt. Sunt servitoarea...

– Domnișoarei Darby, termină el în locul ei. Iar eu sunt prințul regent. Își sprijini mâinile de perete, de o parte și de alta a capului ei, făcând imposibil pentru ea să scape de privirea lui pătrunzătoare. *Cine ești tu?*

– Sunt Sophie, șopti ea.

– Sophie, repetă el și cumva, în acea clipă efemeră de dinainte ca buzele lui să coboare peste ale ei, atât fu suficient pentru fiecare dintre ei.

Pe Crispin îl încercă o undă de triumf când o simți strângându-i partea din spate a hainei, nu ca să-l îndepărteze, ci ca să-l tragă mai aproape.

– Sophie, rosti el peste buzele ei întredeschise, considerând dintr-odată că era cel mai fermecător nume din toată lumea.

La început se retrase, disperat să își țină sub control pasiunea neînfrânată, înainte să facă ceva ce aveau să regrete amândoi.

– Cum m-ai recunoscut în seara asta? Fata clipi în sus spre el, ochii ei arzători de albaștri fiind umbriți de fantele ca niște ochi de pisică ale măștii. Cum ai știut că eu eram contesa?

Nemaiputând să-și țină mâinile departe de ea, în ciuda celor mai bune intenții ale sale, îi trasă curba delicată a bărbiei cu dosul degetelor.

– Am așteptat toată viața să te găsesc. Te-aș fi recunoscut oriunde. Oricând.

Sophie își plecă fruntea, timiditatea neașteptată a fetei părându-i-se lui la fel de atrăgătoare pe cât i se păruse îndrăzneala ei de mai devreme.

– Cred că nu am fost o contesă prea convingătoare.

– Dimpotrivă. Eu cred că a fost o reprezentație remarcabilă. Dacă aș fi fost la teatru, aș fi sărit în picioare și aș fi strigat „Bravo!" din toți rărunchii.

Ea își ridică încet capul, îngustându-și privirea.

– Ce ai spus?

– Am spus că aș fi sărit în picioare și aș fi strigat „Bravo!"... Se întrerupse, privind înspăimântat cum culoarea începuse să se scurgă din partea de jos a feței ei. Dulceață, ce este?

– *Tu!* șuieră ea, îndepărtându-se de el.

El o urmă pas cu pas, uimit de schimbarea bruscă a purtării ei. Înainte să își dea seama, ajunseră de partea cealaltă a draperiei și începură să atragă un public restrâns, dar fascinat.

Ea ridică un deget tremurător spre el. Lui nu îi luă mai mult de o strălucire a ochilor ei furtunoși ca să își dea seama că nu îi tremura de frică, ci de furie.

– Tu! Știu cine ești! Ești unul dintre netrebnicii ăia mizerabili de la teatru care m-au lovit cu legume stricate.

Ridică mâna și își sfâșie masca, expunându-și chipul în fața lui și a lumii. Lui Crispin i se opri inima când își aminti, în sfârșit, unde *anume* mai văzuse acel chip minunat.

Nu era ceva neobișnuit pentru el și un grup de alți tineri scandalagii să tortureze orașul la sfârșit de săptămână. De obicei glumele lor se limitau la a vedea cine putea înghiți cel mai ieftin gin fără să-l verse apoi pe pantofi, sau la a împinge vreun trecător naiv într-o baltă de cal. Însă într-o seară fatală de vineri, când băuseră deja prea multe cupe, intraseră din greșeală într-un teatru prăfuit, de mâna a doua, de pe lângă Drury Lane.

Când Sophie urcase pe scenă, fusese la fel de transfigurat de frumusețea ei ca și acum. Apoi fata deschisese gura minunată și stricase totul.

În timp ce ea își recita versurile într-un monolog de lemn, teatrul izbucnise în fluierături și hohote de râs. Înainte să își dea seama Crispin, unul dintre prietenii lui îi pusese în mână o roșie stricată. O aruncase fără să se gândească, apoi se simțise mai stricat decât leguma când văzuse acel chip frumos pătat cu zeamă și bucăți de pulpă roșie. În acel moment, ea se întorsese și se uitase direct la el, cu chipul mândru și palid, cu ochii albaștri întunecați și acuzatori, așa cum erau acum.

– Ai aruncat cu o roșie în mine!

El își ridică amândouă mâinile, ca pentru a se feri de un atac.

– În noaptea aia aveam capul amețit de gin ieftin! Dacă nu ar fi fost așa, mi-aș fi amintit toate astea până acum.

Ea pufni.

– A, da, fiindcă ai așteptat toată viața să mă găsești! M-ai fi recunoscut oriunde. Oricând. Mai puțin în noaptea în care tu și prietenii tăi oribili m-ați împroșcat cu gunoaie și m-ați izgonit din oraș!

El clătină din cap, neputând să nege ceea ce era evident.

– Păi, trebuie să recunoști că ai fost o actriță de-a dreptul îngrozitoare.

Ea trase aer în piept, înfuriată de-a binelea.

– Mai bine să fiu o actriță îngrozitoare decât un om îngrozitor!

Cu aceste cuvinte, înșfăcă un pahar cu șampanie de pe tava unui valet și îi azvârli conținutul drept în față.

Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă ca o furtună, lăsând în urmă un șir de icnete confuze și chicoteli înăbușite.

– Ceartă între îndrăgostiți, îi murmură Crispin bărbatului de lângă el, câștigându-și un gest de înțelegere și simpatie din partea acestuia când își folosi lavaliera ca să se șteargă pe față.

Când reuși să își înlăture toată șampania de pe ochi, minunata contesă d'Arby dispăruse la fel de misterios precum apăruse.

Când muzicienii începură să interpreteze un alt vals vienez, și mai infernal, Connor o prinse pe Pamela de mână și începu să o târască spre centrul ringului de dans. Se săturase să o vadă uitându-se visătoare la perechile care se învârteau grațios în jurul sălii de bal. Decisese deja că nici unul dintre acele dansuri populare ridicole sau menuete țanțoșe nu era pentru el. Dacă avea să se facă de râs cu totul în fața a jumătate dintre locuitorii Londrei, măcar să o fi avut pe ea în brațe.

– Unde mergem? întrebă Pamela, speriată de încruntătura feroce a lui Connor. Arăta de parcă ar fi fost gata să ucidă pe cineva.

– O să dansez cu tine, mârâi el. Dar, dacă o să-ți rup vreun deget de la picior, cum i-am făcut mamei, numai tu o să fii de vină!

Inima ei se avântă pe ritmul muzicii când el o strânse în brațe, prinzându-i o mână înmănușată în palma lui mult mai mare și așezându-și ferm cealaltă mână pe talia ei. Când începu să o conducă pe ritmurile valsului, alte perechi dornice să îi spioneze se grăbiră să li se alăture pe ringul de dans.

Preț de o clipă năucitoare, Pamela se simți de parcă s-ar fi aflat iarăși amândoi în patul ei, cu privirile înlănțuite, cu trupurile mișcându-li-se într-un ritm perfect.

Până când el o călcă hotărât peste bombeuri.

– Au! exclamă ea în semn de protest, șchiopătând involuntar.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, zise Connor aspru când, la următoarea lor rotire șovăielnică, se loviră de o altă pereche și mai că îi trântiră pe podea pe bieții oameni.

Foarte repede deveni evident faptul că reprezentau un pericol nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru ceilalți dansatori. Pamela râse

tare, minunându-se că un bărbat atât de grațios în general putea fi un dansator atât de jalnic.

Îl obligă să se oprească.

– Putem exersa mai târziu, îi spuse ea. Între patru ochi.

Promisiunea ei răgușită îi șterse încruntătura de pe frunte. În loc să îi dea drumul, el își răsfiră degetele puternice pe talia ei și o trase mai aproape. Când își coborî privirea la ea, cu ochii din ce în ce mai întunecați de dorință, Pamelei i se păru că timpul se oprise în loc, în vreme ce lumea întreagă continua să se învârtească în jurul lor într-un vârtej amețitor de forme și culori.

Pamela ar fi fost fericită să rămână așa pentru totdeauna dacă muzica nu s-ar fi oprit dintr-odată, lăsându-i pe dansatori să se rotească pe ringul de dans complet încurcați.

Înainte ca aceștia să își poată redobândi stăpânirea de sine, vocea răsunătoare a majordomului se făcu auzită dinspre intrarea boltită a sălii de bal, într-o notă de victorie pură.

– Excelența Sa, ducele de Warrick.

Un suspin adânc de uimire se ridică dinspre mulțime când doi valeți tineri și voinici își făcură apariția în prag, purtând între ei scaunul cu rotile al ducelui de parcă ar fi fost litiera unui pașă sau tronul unui prea-puternic rege din vechime.

– Cred că încearcă cineva să te detroneze, murmură Pamela, aruncându-i lui Connor o privire piezișă.

El pufni.

– Mă mir că nu a pus niște heralzi îmbrăcați în straie de îngeri să îi anunțe sosirea cu o fanfară de trompete.

Priviră împreună cu ceilalți oaspeți cum valeții traversară cu scaunul sala de bal, apoi îl lăsară ușor pe podea. Alți doi valeți îi urmară îndeaproape, clătinându-se ușor sub greutatea unui obiect înalt, învelit în catifea. Cei aflați în spatele sălii își lungeau gâturile ca să îi vadă mai bine pe pustnicul detestat și povara misterioasă a valeților.

Obrajii trași ai ducelui erau îmbujorați, însă era imposibil de spus dacă ochii lui adânciți în orbite sclipeau de febră sau de emoție. Părul îi fusese pieptănat cu grijă și îi cădea pe umeri într-o cascadă strălucitoare. Urmele grizonante de pe la tâmple îi dădeau un aer impunător. În ciuda faptului că era țintuit în scaun, stătea cu spatele

drept ca varga. Hainele elegante de seară îi ascundeau silueta nespus de slăbită.

În timp ce scruta mulțimea cu ochii lui căprui și pătrunzători, Pamela reuși să își formeze o imagine a bărbatului care odinioară trebuie să fi dominat orice încăpere în care intra. A bărbatului care cucerise inima ducesei sale și apoi fusese destul de nesăbuit încât să o arunce ca pe un nimic.

– Cei mai mulți dintre voi știu deja de ce ați fost invitați aici în această seară, rosti el.

Deși o tăcere răbdătoare se lăsase peste mulțime, Pamela era încă surprinsă de cât de bine se auzea vocea lui.

– După mulți ani în care a răzbit singur prin lumea aceasta, fiul – și moștenitorul meu – s-a întors, în sfârșit, acasă.

Acea frază îi aduse lui Connor câteva priviri furișe și stârni o rafală de aplauze politicoase.

– În acest moment aș vrea să îi cer să își ocupe locul de drept, lângă mine.

Ducele întinse mâna spre Connor, tremurul bolnăvicios al acesteia trădând slăbiciunea pe care încerca din răsputeri să și-o ascundă. Pamela simți cum încordarea punea încet stăpânire pe Connor și realiză că nimic nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere în acel moment decât să o pornească spre ușă. În schimb, el își împleti degetele cu ale ei și porni înainte, subliniind astfel că aceea era o încercare pe care nu avea nici o intenție să o înfrunte singur.

Mulțimea se dădu în lături nerăbdătoare, deschizând o cale largă între cei doi bărbați. Pe măsură ce ea și Connor se apropiau de duce, Pamela începu să simtă un fior rece straniu coborându-i pe șira spinării. Aruncă o privire peste umăr și o zări pe Lady Astrid urmărindu-i din galerie, cu ochii strălucindu-i aproape la fel de aprins ca ai fratelui ei.

Pamela se încruntă, intrigată de expresia de fericire pură a femeii. Însă în acea clipă nu avea ce altceva să facă decât să se supună chemării ducelui.

Connor îi lăsă mâna fără de voie când ajunseră aproape de scaunul cu rotile. Ea făcu un pas în spate, respectuoasă, executând o reverență grațioasă. Connor făcu o plecăciune pe măsură, însă ducele îl prinse repede de mână, obligându-l să se ridice.

Pamela privi din nou în spatele lor, simțind o mișcare prin mulțime pentru prima dată de când ducele își făcuse măreața intrare. Se părea că niște nou-veniți se strecurau pe lângă valeți și intrau în sala de bal. Până ca ea să clipească, se făcură nevăzuți în mulțime, împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Cu o senzație crescândă de disconfort, își îndreptă iar atenția spre duce, rugându-se ca discursul lui să se încheie curând și ea să îl poată preveni pe Connor că se întâmpla ceva nefiresc.

Strângând încă mâna lui Connor, ducele îl trase lângă el, astfel încât să înfrunte amândoi mulțimea.

– Încă din ziua în care fiul meu a ajuns la Warrick Park, am încercat să mă gândesc la cadoul perfect cu care i-aș fi putut întâmpina întoarcerea acasă. Cum cei mai mulți dintre voi știu deja, fără să mă mai laud, averea mea este atât de mare încât i-aș putea pune la picioare multe dintre cele mai mari comori ale lumii. Dar privindu-l împreună cu încântătoarea lui logodnică, în ultimele două săptămâni, am aflat că fiul meu este un bărbat mult mai înțelept decât am fost eu la vârsta lui. El a ajuns deja să recunoască valoarea celei mai prețioase dintre comori.

Pamela simți înțepătura unor lacrimi neașteptate sub pleoape când ducele se opri și își plecă fruntea cu grație înspre ea.

Ca la un semn dinainte stabilit, toți cei patru valeți se așezară în jurul obiectului acoperit cu perdeaua din catifea.

– După ce mi-am întrebat inima, sau ceea ce a mai rămas din ea, am decis să îi ofer fiului meu un dar ce nu îl va onora numai pe el, ci și amintirea dragei sale mame.

Ducele își flutură mâna reverențios. Valeții traseră de un cvartet de corzi aurite și perdeaua din catifea coborî în valuri pe podea.

Un freamăt de uimire se auzi din sală când un portret enorm, sprijinit pe un șevalet aurit, li se dezvălui privirii. Portretul unei lady aflate în primii ani ai maturității sale ca femeie.

Avea părul strâns într-un coc înalt și ușor pudrat, în stilul generației trecute, fiind astfel imposibil de ghicit nuanța lui naturală. Unii ar fi putut spune că ochii ei izbitor de cenușii, buzele pline sau nasul mic și drept îi făceau frumusețea atât de neobișnuită, dar Pamela credea că totul se datora gropiței obraznice adânc cuibărite în obrazul ei drept. De asemenea, felul în care își ținea bărbia vădea o urmă

fermecătoare de încăpățânare, dând impresia că ea nu era o femeie cu care un bărbat ar fi dorit să se joace. Pamela oftă, gândindu-se cât de tragic era faptul că ducele învățase prea târziu acea lecție.

Judecând după lacrimile ce străluceau în ochii bărbatului, probabil că și el se gândea la același lucru.

Trăgându-și mâna dintr-a ducelui, Connor făcu un pas în față, spre portret, apoi încă unul, privind la el de parcă ar fi fost hipnotizat. Preț de o clipă de uluială, Pamela ar fi putut jura că zărise sclipirea lacrimilor și în ochii lui.

– Aceea este mama.

Pamela aruncă o privire speriată înspre duce, uimită de expresia lui Connor și de lipsa de culoare de pe chipul lui.

– Da, dragă, bineînțeles că este mama ta, spuse ea prudentă. De aceea a așezat ducele portretul pe șevalet. Ca să vă onoreze pe tine și amintirea ei.

– Nu, răspunse el, buzele de-abia descleștându-i-se. Nu înțelegi. Aceea este cu adevărat mama mea.

Cum Pamela continua să se uite la el de parcă și-ar fi pierdut mințile, Connor se îndreptă spre ea cu o privire atât de neînduplecată, încât fata făcu un pas în spate fără să vrea. Neluându-i în seamă suspinul adânc, întinse mâna și îi smulse nepăsător lănțișorul delicat din aur ce susținea medalionul mamei lui.

Deschise medalionul cu degetul mare și i-l înapoie cu o expresie necruțătoare.

Pamela își coborî privirea la miniatura din interior. Femeia pictată acolo avea părul șaten-deschis, strâns la ceafă într-un coc mult mai simplu. Chipul îi era scăldat într-o aură de fericire. Părea mai matură, mai înțeleaptă, mai împăcată cu ea însăși și cu lumea. Cumva diferită și totuși fără îndoială aceeași cu femeia din portretul ducelui.

Pamela își ridică privirea neîncrezătoare spre chipul lui Connor, înțelegerea cumplitului adevăr copleșind-o treptat. Dacă era fiul acelei femei, atunci era și fiul ducelui... și adevăratul moștenitor al acestuia. Era tot ceea ce se prefăcuse a fi, în timp ce ea nu era nimic.

Fără să își dea seama, începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele.

Avusese dreptate tot timpul. Ea era cea al cărei loc nu era acolo, cea al cărei loc nu avea să fie niciodată acolo cu adevărat. Poate

că ea pusese în mișcare acea mică farsă absurdă, dar rolul ei era unul ce nu ar fi trebuit jucat niciodată. Ar fi trebuit să rămână în culise, cât mai departe de luminile orbitoare și de privirile lacome ale publicului.

Connor o privi îndepărtându-se de el, uimirea întunecându-i ochii argintii.

Când Pamela observă umbrele desprinzându-se din mulțime și înconjurându-l, era mult prea târziu.

Vocea ascuțită a lui Lady Astrid răsună din galerie, cutremurând liniștea smerită ce căzuse peste sala de bal.

– Arestați-l imediat pe bărbatul acela! Este un impostor!

Capitolul 26

Ducele stătea în spatele biroului imens din cabinetul lui, pe tronul lui cu roți – judecător, jurat și călău în același timp. Flăcările ce sfârâiau în căminul de dincolo de birou ar fi putut la fel de bine să pornească din însăși gura căscată a iadului.

Nici măcar conetabilul pe care Astrid îl chemase ca să-i aresteze pe Connor și pe Pamela nu îndrăznea să îi sfideze autoritatea, cu toate că, judecând după felul dezaprobator în care bărbatul își strângea buzele subțiri, nimic nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere. Stătea lângă ușă, rigid și atent, pregătit să intervină la cel mai mic semn încurajator din partea ducelui.

La ordinul ducelui, oamenii răniți și însângerați ai conetabilului fuseseră trimiși pe coridor, unde își petreceau timpul îngrijindu-și vânătăile și verificând dacă nu aveau dinți pierduți.

Connor nu se predase fără luptă. Mai ales după ce îi văzuse pe bărbați răsucindu-i Pamelei încheieturile delicate la spate și prinzându-i-le în cătușe. Fusese nevoie de aproape doisprezece bărbați pentru a-l supune și, dacă unul dintre ei nu ar fi avut prevederea să pună deoparte pistolul încărcat pe care i-l trăsese din pled înainte ca scoțianul să apuce să țintească și să tragă, cineva ar fi fost scos din sala de bal cu picioarele înainte.

Connor și Pamela stăteau pe scaunele din piele cu spătare înalte din fața biroului, ca o pereche de copii neascultători care își așteptau mustrarea.

Pamela își freca încheieturile fragile, simțindu-se recunoscătoare cel puțin pentru că ducele insistase să le fie scoase cătușele. După căutăturile ucigașe pe care Connor le tot arunca spre conetabil, se putea să nu fi fost cea mai înțeleaptă decizie a lui.

Încă îi era greu să îl privească pe Connor. Încă nu putea înțelege că nu mai era tâlharul ei de drumul mare, ci moștenitorul unui vast imperiu. Era dincolo de puterea ei de înțelegere cum se putuse petrece un asemenea lucru. Își netezi fusta șifonată ca să își țină cumva ocupate mâinile tremurătoare. Frumoasa ei rochie nouă fusese sfâșiată și pătată când oamenii conetabilului o târâseră afară din sala de bal, în fața oaspeților înmărmuriți.

Ducele își împreună degetele sub bărbia osoasă și îi privi pe amândoi îndelung, cu asprime.

– Permiteți-mi să mă asigur că am înțeles totul foarte bine. Voi doi ați venit aici, la Warrick Park, ca să mă deposedați în mod voit atât de avere, cât și de titlu. V-ați folosit cu nerușinare de minciuni și trucuri ca să-mi câștigați încrederea și afecțiunea și ca să-i răpiți nepotului meu moștenirea de drept.

– Cu asta ați cam rezumat totul, spuse Connor, reușind să pară de-a dreptul lipsit de orice remușcare când se sprijini de spătarul scaunului și își încrucișă brațele puternice la piept.

Privirea pătrunzătoare a ducelui stărui asupra lui.

– Iar acum, când ați fost prinși cu mâinile voastre mici și lacome în cufăr, pretinzi că ai descoperit în mod miraculos că ești exact cine te-ai prefăcut a fi tot timpul ăsta – Percy Ambrose Bartholomew Reginald Cecil Smythe, marchiz de Eddywhistle și moștenitorul ducatului de Warrick.

Connor tresări vizibil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce un bărbat în toate mințile și-ar numi primul născut Percy?

Ducele se crispă.

– A fost numele tatălui meu. Și țin să-ți spun că Percy a fost un nume mândru de-a lungul graniței de nord a Angliei, timp de generații. Pe legea mea, cei numiți Percy și-au petrecut ani întregi

punându-i pe fugă pe scoțieni și... Se opri când observă sclipirea din ochii lui Connor.

Connor se ridică în capul oaselor pe scaun, strângându-i cotierele.

– Nici eu nu mă bucur de toate astea. Arătă spre ușă. Dacă femeia din portretul acela este mama mea, asta înseamnă că tu ești...

Ducele îl privi cu răceală, provocându-l să continue.

Connor înghiți cu greutate, apoi spuse ușor:

– Înseamnă că ești nenorocitul trădător și mizerabil care i-a frânt inima.

– Nu am negat niciodată asta, nu-i așa, fiule?

– Nu-mi spune așa! Nu ai dreptul!

Când ecoul strigătului lui Connor se stinse, ducele răspunse liniștit:

– Ei bine, asta rămâne de văzut, nu-i așa? Se întoarse spre Pamela cu o voce lipsită de orice inflexiune. Înțeleg că încă o dată dumneata, domnișoară Darby, vei fi cea care îmi va arăta dovada de care am nevoie ca să mă convingă să nu vă predau pe amândoi conetabilului pentru un proces pripit și o spânzurare încă și mai pripită.

Conetabilul își înălță gâtul la perspectiva spânzurării, câștigându-și o nouă privire otrăvită din partea lui Connor.

– Așadar, ce va fi de data asta, draga mea – o scrisoare de la regele însuși, prin care depune mărturie pentru părinții flăcăului, sau poate o vizită tânguitoare din partea umbrei mamei lui? Ducele pufni cu amărăciune. Dumnezeu știe că, în ultimii douăzeci și nouă de ani, femeia m-a bântuit până aproape am ajuns în mormânt!

Pamela căută în corsajul rochiei. Nu îi fusese ușor să păstreze medalionul când oamenii conetabilului o prinseseră. Însă își încleștase strâns pumnul și îl protejase cu tot sufletul, amintindu-și cum mama lui îi spusese lui Connor să îl apere cu prețul vieții.

Se ridică și se duse lângă birou. Ducele întinse palma, dar ea șovăia încă. Odată ce ar fi predat medalionul în mâna lui, nu avea să mai existe cale de întoarcere. Pentru nici unul dintre ei.

Lăsă bijuteria să îi alunece încet printre degete, în palma lui.

– Cred că asta vă va dovedi fără urmă de îndoială că bărbatul acesta este fiul domniei voastre.

Se întoarse la locul ei, evitând încă privirea lui Connor.

Mâinile ducelui tremurau atât de tare încât avu nevoie de trei încercări ca să deschidă medalionul. Rămase privind miniatura din interiorul acestuia câteva minute bune, cu expresia neschimbată.

Dar când își ridică privirea spre chipul lui Connor, ochii îi ardeau de un foc nepământean.

– De unde ai asta?

– Mama mi l-a dat. Chiar înainte să moară. Tata a cerut să fie pictat când prin satul nostru a trecut un târg ambulant.

– Deci nu a murit în drum spre Ținutul Muntos al Scoției?

Connor clătină din cap.

– A murit când eu aveam cincisprezece ani.

– Cum? întrebă ducele pe un ton arțăgos. Cum se poate așa ceva?

– De unde să știu eu? i-o trânti Connor, ridicând și el vocea. Poate că tata a găsit-o când era bolnavă. Avea o inimă nobilă și obiceiul de a se îngriji de cei năpăstuiți. Poate că s-a îngrijit și de ea, și de copilul ei. Tot ce știu este că nu am cunoscut-o pe femeia din portretul ăsta drept altcineva decât mama mea și soția lui.

– A fost soția *mea*! urlă ducele, lovind cu pumnul în birou. El nu a avut nici un drept asupra ei!

Connor îl privi lung și liniștit.

– Se pare că nici tu.

Ducele apucă roțile de fier ale scaunului și și-l întoarse într-o parte, de parcă nu ar mai fi putut suporta să îl privească pe nici unul dintre ei. Părul îi căzu ca o perdea moale de o parte și de alta a feței.

– Așadar, ai venit aici ca să deposedezi un nesăbuit bătrân de averea lui, doar ca să descoperi că erai exact cine pretindeai că ești.

– Păi, da, mărturisi Connor. Se pare că așa au stat lucrurile.

Conetabilul veni în față, cu pălăria în mână.

– Ați îndurat destul aiurelile acestei perechi, Excelență. De ce nu îmi permiteți să-mi chem oamenii și să îi închid pe ăștia doi, până când veți putea hotărî ce ar trebui să se...

Ducele ridică mâna, oprindu-l pe bărbat la mijlocul frazei. Umerii începură să îi tremure. Un sunet înăbușit îi scăpă din gât, aruncându-l într-unul dintre cele mai cumplite accese de tuse ale sale. Pamela alunecă până la marginea scaunului ei, temându-se

că avea să își dea duhul chiar în fața ochilor lor, făcându-l pe Connor duce.

Dar când își întoarse din nou scaunul cu fața la el, Pamela își dădu seama că nu tușea, ci râdea. Râdea fără urmă de amărăciune. Râdea cu atâta poftă, încât lacrimile începuseră să i se prelingă pe obrajii trași.

Luptându-se să își recapete răsuflarea, arătă spre Connor cu un deget tremurător.

– Câtă inventivitate! Câtă ură! Acum nu se mai poate nega că ești fiul meu, nu-i așa? Dar cel păcălit ai fost tu, nu-i așa, băiete? Și pun rămășag că încă nu te-ai gândit la partea cea mai rea. Dacă eu sunt tatăl tău, asta înseamnă că Astrid este mătușa ta și Crispin este cu adevărat...

– Vărul meu, încheie Connor, lăsându-și capul în palme cu un geamăt prelung.

– Excelență! interveni conetabilul, pornind spre birou. Doar nu îi veți lăsa, pur și simplu, să scape nepedepsiți după un asemenea plan ticălos! Scoase o bucată de hârtie din haină și o scuturâ spre duce. Cum rămâne cu anunțul ăsta? Dovedește din plin că bărbatul ăsta este vinovat de nenumărate crime împotriva Coroanei.

Ducele luă anunțul din mâna bărbatului și îi aruncă o privire zorită.

– Asta nu dovedește nimic. Poate că există o ușoară asemănare, însă bărbatul din schița asta poartă o mască. Ar putea fi oricine.

Mototoli anunțul într-o minge și îl aruncă peste umăr, în foc.

Conetabilul începu să bolborosească.

– Cu-cu-cum rămâne cu femeia asta, atunci? Cu siguranță îmi veți permite să o arestez! Pe legea mea, nu este decât o criminală de rând!

Connor se încordă și începu să se ridice, însă ducele îi făcu semn să se așeze la loc, apoi îndoi un deget înspre Pamela.

Ea se ridică fără voie și se opri în fața biroului, ca o școlăriță rebelă, cu mâinile împreunate în față.

– Ce ai de spus în apărarea ta, fetițo?

Ea își înălță capul și îl privi cu îndrăzneală în ochi, aproape la fel cum făcuse în acea primă zi, în solariu.

– Nu am fost cu totul sinceri, Excelența Voastră.

El începu să chicotească din nou.

– Ce mai surpriză, nu-i așa?

– Nu am venit aici doar ca să vă trag pe sfoară și să vă răpesc averea. Am venit aici ca să-l găsesc pe ucigașul mamei mele. Am toate motivele să cred că focul în care a murit nu a fost un accident. Că cineva l-a pus pentru a distruge scrisoarea ducesei voastre. Cineva foarte apropiat domniei voastre, care a vrut să se asigure că adevăratul vostru moștenitor nu avea să fie găsit niciodată.

Zâmbetul ducelui pieri, făcându-l să pară tulburat – aproape gânditor.

– Eu am fost cea care l-a convins pe Connor – Pamela își drese vocea cu oarecare greutate – pe *domnia sa*, să mă ajute, apelând la sentimentele sale cavalerești.

Connor sări în picioare.

– Fetișcana minte! A apelat la lăcomia mea și la setea mea de răzbunare împotriva englezilor. Ea este cea nevinovată. Eu m-am vârât în treaba asta numai pentru bani.

Ducele îi aruncă Pamelei o privire pătrunzătoare.

– O, eu cred că te-ai vârât în treaba asta pentru mult mai mult de atât. Clătină din cap. Fată isteață și plină de idei! Te-am plăcut din clipa în care te-am văzut!

Surpriza o cutremură pe Pamela.

– M-ați numit fată îndrăzneață și nesăbuită. Și fetișcană obraznică.

– Și ai făcut ceva ca să mă determini să-mi schimb părerea?

Ea își plecă fruntea.

– Cred că nu.

– Prea bine, atunci. Ți se permite să pleci.

Conetabilul deveni roșu, apoi vinețiu.

– Dar, Excelență...

Ducele oftă.

– Dacă acest bărbat este cu adevărat fiul meu, iar această fată ne-a reunit, exact așa cum a promis, atunci ce crimă a comis?

Conetabilul deschise și închise gura de mai multe ori înainte să o închidă de tot.

– Cum rămâne cu afirmația absurdă a fetei, cum că cineva i-ar fi ucis mama?

– O, cred că mă pot ocupa de acea chestiune. Pur și simplu va trebui să aveți încredere în mine. Îi incluse pe Connor și pe Pamela în privirea cu care mătură încăperea, apoi rosti apăsat: Cu toții.

Conetabilul își trânti pălăria pe cap, burzuluindu-se dezaprobator.

– Am o sarcină pe care ați putea să o îndepliniți înainte de plecare, spuse ducele.

Bărbatul se lumină la față, sperând din tot sufletul că exista cineva care se ascundea prin conac și care trebuia spânzurat.

– Cum vă pot fi de folos, Excelență?

Sclipirea aprinsă dispăruse din ochii ducelui, lăsându-i la fel de reci precum fațetele diamantelor proaspăt tăiate.

– În drumul spre ieșire, îi puteți spune majordomului să sune după sora mea.

Astrid intră încet în cabinet, străduindu-se să pară înțelegătoare și rezervată, nu din cale-afară de victorioasă. Fratele ei stătea de unul singur, în spatele biroului său, uitându-se cu atenție la fața a ceva ce părea să fie un ceas de buzunar din aur. Flăcările ce dansau în căminul din spatele lui îi păstrau chipul în umbră.

Se așeză grațioasă pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului, închipuindu-și deja cât de frumos avea să îi răspundă când el avea să înceapă să o felicite pentru istețimea ei.

– I-am văzut pe conetabil și pe oamenii lui părăsind domeniul. Să presupun că ticăloșii aceia îngrozitori se află acum în custodia lor, în drum spre Newgate?

Fratele ei trânti capacul ceasului și și-l strecură în buzunarul vestei.

– Poți să presupui ce vrei. Dar aș aprecia dacă nu mi-ai mai numi fiul ticălos.

– Fiul? În ciuda căldurii plăcute din încăpere, Astrid simți un fior rece pe șira spinării. Doar nu te referi la acel impostor! El nu este fiul tău. Acel afiș pe care l-am predat autorităților a dovedit că nu este altceva decât un criminal incorigibil, care a scăpat de lațul călăului pentru ultima dată. Te rog, spune-mi că nu te-ai înșelat singur încă o dată!

Privirea pe care i-o aruncă el era compătimitoare, însă fără urmă de milă.

– Nu eu sunt cel care s-a înșelat singur, Astrid. Chiar te-ai gândit că m-ai fi putut face să cred că băiatul acela nu e al meu? Că nu e al *ei?* De prima dată când m-am uitat în ochii lui și am văzut-o pe mama lui întorcându-mi privirea, am știut cine este. Nu m-am îndoit de asta nici o clipă, nici măcar atunci când tu urlai după sângele lui, iar conetabilul îl prindea în cătușe.

Astrid își mușcă buza inferioară ca să-i oprească tremurul brusc, simțind căldura sărată a propriului sânge pe limbă.

– Nu încercam decât să te protejez. Știi, întotdeauna am încercat să am grijă de tine, îi spuse ea, disprețuindu-și nota tânguitoare din voce.

– Într-adevăr. Dar am făcut o descoperire foarte stranie în ultima săptămână. De câte ori nu beau ceaiul pe care îl pregătești pentru mine, nu tușesc, nici nu dorm atât de mult. De fapt, am simțit că prind puteri puțin câte puțin, în fiecare zi.

Astrid icni speriată când el se prinse de marginea biroului și se ridică încet, până când ajunse să stea în picioare ca o umbră palidă a bărbatului care fusese odată.

Ea își duse mâna la gât.

– Ce încerci să insinuezi?

– Că eu cred că a venit timpul să-ți faci bagajele și să pleci din casa asta, răspunse el blând. Nu-ți face griji! Voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic. Am închiriat deja o cabană și am angajat o infirmieră personală. Îți voi asigura o rentă generoasă până în ziua în care vei muri.

– Cum rămâne cu fiul meu? șuieră ea. Îți vei arunca și nepotul în stradă?

– Cred că voi lăsa această decizie pe seama fiului *meu*. În cazul în care Percy... în cazul în care *Connor* vrea ca el să rămână, voi permite acest lucru.

Ea se îndreptă până când spinarea îi deveni la fel de țeapănă ca un vătrai de fier, stând față în față cu fratele ei pentru prima dată după ani întregi.

– Câtă bunăvoință din partea ta, zise ea cu un rânjet. Nu ești cu nimic diferit față de tata, nu-i așa? Și el de-abia aștepta să scape de mine.

Ca și cum s-ar fi uitat la altcineva de la mare depărtare, Astrid își auzi propria voce ridicându-se până la o notă foarte ascuțită. Își văzu stropii urâți de salivă sărindu-i de pe buze.

– Tata nu m-a văzut niciodată cu adevărat. Se uita drept prin mine, de parcă nici nu aș fi fost acolo. M-a măritat cu un bețivan nemernic, iar eu a trebuit să îndur pipăielile crude ale bădăranului noapte de noapte, până când a obținut un plod de la mine. I-am scris tatei zeci de scrisori, implorându-l să mă lase să mă întorc acasă. Însă el nu s-a obosit nici măcar o dată să-mi răspundă la vreuna dintre ele. Nu i-a păsat de mine niciodată. Toată viața lui nu i-a păsat decât de tine – prețiosul lui moștenitor!

– Ar trebui să pleci, Astrid. Înainte să mă văd obligat să îl chem înapoi pe conetabil și să îi cer să investigheze moartea tragică a lui Marianne Darby.

Astrid simți cum o împresura un giulgiu rece de calm.

– O să-ți pară rău, Archie! Îți promit că vei blestema ziua în care m-ai alungat din viața ta!

Cu aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie și o porni spre ușă.

Numai când ușa se trânti în urma ei, ducele se prăbuși înapoi în scaunul lui, trecându-și peste față o mână obosită.

– Deja o fac, Astrid, șopti el. Deja o fac.

Pamela se așeză pe marginea patului simplu al lui Sophie, instalat în garderobă, privindu-și sora dormind. Judecând după urmele murdare de lacrimi ce pătau obrajii bălai ai lui Sophie și după rochia albastră șifonată aruncată cu nepăsare pe spătarul unui scaun, se părea că șarada surorii ei nu se terminase cu mai mult succes decât a sa.

Îndepărtă o buclă de pe obrazul lui Sophie, gândindu-se cât de mult avea să sufere fata când avea să afle că ratase unul dintre scandalurile secolului. Cu siguranță bârfitorii și paginile de scandal nu aveau să rămână fără subiecte în următoarele săptămâni. La urma urmei, nu în fiecare zi un marchiz și logodnica lui erau izgoniți în cătușe de la un bal ținut în cinstea lor.

Înfășură cu blândețe pătura în jurul umerilor lui Sophie. Putea la fel de bine să o lase să doarmă pentru moment. Oricum avea să o trezească destul de curând.

Pamela se întoarse în iatacul ei și la sarcina ce o aștepta, străduindu-se din răsputeri să nu se uite la fereastra bine ferecată. Dar nu îi era la fel de ușor să se țină departe de patul unde Connor o ținuse în brațe cu infinită tandrețe până la cele mai mici ore ale dimineții. Sau de oglinda înrămată în fața căreia stătuse când el o cuprinsese în brațe de la spate și o încurajase să le privească reflexiile îngemănate în timp ce o copleșea cu plăcere. Sau de canapeaua unde...

Pamela închise strâns ochii, o săgeată de durere cruntă străpungându-i inima. Putea să lase lămpile aprinse și să încuie fereastra, dar nu avea cum să își ferece poarta inimii. Nu avea cum să-și oprească amintirile să treacă de zidurile ei de apărare și să provoace haos în hotărârea ei fragilă.

Își lăsă povara pe pat și se îndreptă spre fereastră. Noaptea de dincolo de aceasta părea mai întunecată ca niciodată, luna părea mai palidă și mai neputincioasă. Femeia cu ochi întunecați care îi întorcea privirea din sticla vălurită nu semăna cu nimeni cunoscut. Își sprijini fruntea de sticla rece și închise ochii, simțind cum o lacrimă fierbinte i se prelingea pe obraz.

Tocmai își ridica mâna ca să o șteargă înainte să poată fi urmată de altele, când ușa dormitorului ei se lovi de perete. Ducându-și mâna la inima zbuciumată, se întoarse și văzu un scoțian foarte înalt și foarte mânios stând în prag.

Capitolul 27

Dacă ar fi fost îmbrăcat complet în negru și ar fi ținut un pistol în mână, Connor ar fi arătat exact la fel ca pe acel drum scăldat de razele lunii din Ținutul Muntos al Scoției, în noaptea când se întâlniseră.

– Chiar ai crezut că, dacă încui fereastra, am să rămân pe-afară?

Ea se crispă.

– Într-o bună zi vei fi stăpânul acestei case. Presupun că poți merge oriunde vrei.

El porni spre ea, iar Pamela făcu un pas în spate, prudentă. El se opri, privind-o și nevenindu-i să creadă.

– Ce crezi că o să fac, fetițo? Că o să ridic mâna la tine?

Nu îi putea spune că se temea mai mult să nu își pună mâinile pe ea. Știa cât de convingătoare și de irezistibile puteau fi acele mâini.

Punându-și-le în șolduri, Connor măturǎ cu privirea camera dezordonată, stăruind asupra cufărului deschis ce zăcea pe podea, asupra valizei ponosite de pe canapea și asupra rochiilor și pantofilor împrăștiați pe pat. Apoi privirea i se întoarse la ea. Nu purta rochia elegantă de bal, nici cămașa de noapte, ci o rochie simplă din lână merinos, de culoarea aramei, roasă pe la cusături și închisă la gât cum nu mai era la modă de cel puțin trei sezoane.

Era evident că acea priveliște nu îi domolise furia.

Clătină din cap.

– Ar fi trebuit să știu că avea să se ajungă la asta. Așa le stă în fire englezilor, să rănească și apoi să fugă la primul semn de luptă.

Ea trase aer în piept șuierător.

– Iar eu ar fi trebuit să îmi amintesc că scoțienii sunt cunoscuți pentru faptul că nu luptă cinstit. În caz că nu ai observat, bătălia a fost câștigată. Preaiubitul fiu al ducelui s-a reîntors în sânul familiei sale. Este liber acum să își ocupe locul de drept în societate.

– Liber? Connor clătină din cap dezgustat. Nu voi mai fi liber niciodată. Îmi voi petrece restul vieții după gratii – prizonier în această cușcă aurită.

Ea se apropie de el, neputându-se abține.

– Nu este adevărat, Connor. Acum vei fi liber cu adevărat. Liber să călătorești prin lume. Liber să studiezi. Liber să te miști prin societate fără să te uiți mereu peste umăr ca nu cumva călăul să se afle cu un pas în urma ta. Își plecă fruntea, adăugând încet: Liber să îți alegi o mireasă care să îți onoreze poziția socială.

– Am ales-o deja.

Pamela își înălță capul. Indiferent ce zărise el în ochii fetei, îl împinse să reducă distanța dintre ei din doi pași mari. Degetele lui se înfipseră în brațele ei, scuturând-o zdravăn.

– La naiba, Pamela, sunt încă același bărbat! Bărbatul pe care l-ai primit în patul tău nu mai departe de noaptea trecută. Bărbatul care a trebuit să îți acopere gura cu mâna ca să nu trezești toată casa când ți-a...

– Nu, nu mai ești! strigă ea, cuvintele izvorându-i direct din inima sfâșiată. Nu mai ești deloc același bărbat. Bărbatul acela era un pungaș – un impostor, la fel ca mine. Tu ești un marchiz. Și într-o bună zi vei fi duce, în timp ce eu nu voi fi niciodată altceva decât fiica bastardă a unei actrițe. Acum tu ai doi tați. Eu nu am avut nici măcar unul!

Connor îi dădu drumul și făcu un pas în spate ca să lase puțin spațiu între ei. Pamela îl privi cu băgare de seamă, intrigată de capitularea lui rapidă și de strălucirea primejdioasă pe care i-o citi în ochi.

El își încrucișă brațele la piept, acea mișcare scoțându-i în evidență aroganța naturală pe care ea i-o remarcase încă de la prima lor întâlnire.

– Dacă nu te mai consideri suficient de bună ca să-mi fii mireasă, atunci îmi poți fi amantă. Privirea lui cenușie coborî alene pe trupul ei, apoi urcă din nou, pârjolind tot pe unde trecea. Ai dovedit deja că ai talentul de a mă mulțumi.

Ea suspină, nefiind pregătită pentru o asemenea lovitură.

El ridică un umăr, nepăsător.

– Nu ar trebui să te arăți atât de surprinsă. Nu ar fi ceva nemaiauzit ca fiica unei actrițe să încălzească patul unui marchiz. Voi avea destule resurse ca să vă întrețin pe tine și pe Sophie. Pot cumpăra o casă modestă pe undeva, câteva bijuterii frumoase, poate chiar și un cățeluș care să te ajute să-ți treacă timpul mai repede când eu voi fi prea ocupat cu îndatoririle mele – sau cu soția mea, ca să mai fac vreo vizită prin patul tău.

Ea își ridică bărbia.

– Și ce anume ai aștepta să ofer eu în schimbul privilegiului de a deveni amanta ta?

– Orice aș vrea. Se aplecă și își apropie mai mult gura de urechea ei, șoapta lui răgușită trezind un fior de dorință în sufletul ei. Oricând aș vrea.

– Prea bine, răspunse ea rece. Accept oferta ta. Nu aș fi putut deveni mireasa ta în această noapte, însă nimic nu mă oprește să-ți devin amantă.

El își îndreptă spatele, trăsăturile rămânându-i atât de nemișcate încât s-ar fi putut spune că erau dăltuite în granit.

– Chiar așa?

– Bineînțeles. Tot ceea ce trebuie să faci este să-mi spui ce anume te mulțumește. Își lăsă capul pe spate, râzând aspru, răgușit. Nu-ți face griji! Știu cum să joc rolul de stricată. Am văzut-o pe mama făcând-o destul de des – atât pe scenă, cât și în afara ei. Să mă întind pe pat și să îmi ridic fustele? Sau să mă aplec pe canapea?

– Oprește-te! mârâi Connor.

– Ai prefera să mă iei pe la spate? Îi aruncă o privire provocatoare. Sau în genunchi?

– Oprește-te, Pamela! Acum!

– Nu încercam decât să te mulțumesc.

El îi cuprinse fața în palme, cu privirea la fel de tăioasă ca și vocea.

– Dacă vrei să mă mulțumești, fetițo, atunci încetează cu toate prostiile astea și căsătorește-te cu mine!

Tandrețea pătimașă a lui Connor era mult mai greu de îndurat decât cruzimea sau batjocura lui. Pamela își plecă fruntea, nevrând ca el să vadă lacrimile ce îi începețoșau privirea.

– Mă tem că nu pot face asta, milord. Nu îmi rămâne decât să vă eliberez de orice promisiune pe care mi-ați făcut-o înainte să aflăm toate detaliile nașterii domniei voastre, de orice obligație ce v-ar opri să vă primiți titlul, precum și toate privilegiile și datoriile care îl însoțesc, inclusiv aceea de a vă găsi o mireasă potrivită și de a vă zămisli un moștenitor.

Când Connor își retrase mâinile de pe chipul ei, nu mai putu face nimic ca să-și oprească lacrimile ce începură să îi șiroiască pe obraji.

Râsul lui se auzi scurt și nemilos.

– Ăsta a fost planul nostru de la început, nu-i așa? Ca tu să ceri anularea logodnei noastre și să îmi frângi inima. Sunt sigur că voi face o figură destul de tragică în ochii societății. Probabil că se vor ivi nenumărate femei milostive, dornice să mă consoleze.

Vorbele lui i se înfipseră ca niște pumnale în inimă, dar Pamela știa că nu avea nici un drept să îl dojenească. Acum nu mai era crud, ci doar sincer.

– Încă mai ai dreptul la recompensă, să știi, adăugă el.

Ea trase aer în piept, cutremurându-se, forțându-se să își ridice capul și să îi susțină privirea.

– Nu o vreau.

Ochii lui erau la fel de argintii și de îndepărtați ca luna.

– Poate că nu o vrei, dar Sophie o merită. De ce nu o consideri pur și simplu plata pentru serviciile oferite?

Când Connor se întoarse și ieși din cameră, închizând încet ușa în urma lui, ea se prăbuși în genunchi, lângă canapea, ascunzându-și fața în perne ca să-și înăbușe suspinele.

Pamela plânsese vreme îndelungată când își dădu seama, în sfârșit, că o mângâia cineva blând pe păr. Ridică brusc capul, inima bătându-i mai repede, însuflețită de o speranță sălbatică și nemeritată.

Sophie stătea cuibărită pe canapea lângă locul unde ea își sprijinise fruntea, cu buclele aurii ciufulite și cu ochii umflați de somn.

Sora ei îi atinse cu o mână obrazul umed de lacrimi.

– Dar ce s-a întâmplat, Pammie? Nu te-am mai văzut niciodată plângând așa. Nici măcar când a murit *maman*.

– Nu am putut, mărturisi Pamela printre sughițuri. A trebuit să fiu puternică pentru tine.

– Gata, gata, dragă! îngână încet Sophie, mângâind-o încă o dată blând pe păr. Ce-ar fi să mă lași pe mine să fiu puternică pentru o vreme?

Cu toate că ar fi pus rămășag că nu mai avea nici o lacrimă de vărsat, compasiunea surorii ei îi deschise un nou dig. Întreaga poveste i se revărsă atunci din suflet – printre suspine, icnete, sughițuri și câteva pauze scurte în care suflă cu zgomot în batista uzată pe care Sophie i-o duse la nas.

Când termină, ochii aproape că nu i se mai puteau deschide de umflați ce erau, iar ea era atât de obosită după plâns, încât nu își mai putea ridica fruntea din poala surorii ei.

– Stai să văd dacă am înțeles bine, șopti Sophie, trecându-și ușor degetele prin părul ciufulit al Pamelei. Atât timp cât Connor a fost un pungaș periculos, cu un preț pus pe capul său, și care ar fi fost foarte probabil să vă ducă pe amândoi la spânzurătoare înainte să se termine toate astea, erai dispusă să te măriți cu el. Dar acum, când ai descoperit că este un nobil nemaipomenit de bogat, care îți poate oferi tot ce ai visat tu vreodată, l-ai aruncat deoparte ca pe o gheată veche.

Fără să își ridice capul, Pamela făcu un semn scurt de aprobare, apoi clătină din cap, apoi aprobă din nou.

– Și totul fiindcă ești atât de enervant de nobilă și de altruistă încât ești hotărâtă să îți arunci la gunoi fericirea – și pe a lui, doar ca să dovedești asta.

Pamela își ridică încet capul ca să se uite la sora ei.

Sophie strâmbă din năsucul cârn spre ea.

– Nu înțelegi, Pamela? Connor este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Te face lacomă. Și egoistă. Și dispusă să faci orice este nevoie ca să obții ceea ce îți dorești. Și, dacă e să mă iau după zgomotele ce s-au tot auzit pe sub ușa mea în fiecare noapte din ultima săptămână, aș spune că tot ceea ce îți dorești tu este el.

– Bineînțeles că îl doresc pe el! Mi-l doresc mai mult decât viața însăși! Dar nu prea sunt bună de ducesă.

– O, te rog! Este clar că bărbatul ăsta te adoră. Nu îi pasă dacă ești o prințesă sau o lăptăreasă. Și, în plus, adăugă ea cu fermitate, dacă tu nu te măriți cu el, o voi face eu. Un mic zâmbet răzbunător îi înflori pe buze. Și ce mai învățătură de minte ar fi asta pentru mizerabilul ăla de văr al lui!

Se ridică, întinzându-se și căscând ca o pisicuță grațioasă, și porni înapoi spre garderobă.

– Dacă reușești să îl atragi iarăși în patul tău după ce-i vei spune ce idioată ai fost, încearcă să nu mai faci zgomot, bine? Am nevoie de somnul meu de frumusețe.

Când sora ei plecă, Pamela se chinui să se ridice în picioare, cu inima bubuindu-i de fericire. Dintr-odată, se simțea delicios de lacomă. Și nemaipomenit de egoistă. Și dispusă să facă orice ar fi fost nevoie, indiferent cât de greșit sau de nerușinat, pentru a obține ceea ce-și dorea. Și ceea ce-și dorea era Connor. În brațele ei. În patul ei. Și în viața ei, pentru toate zilele și nopțile care îi mai rămâneau.

Porni spre ușă, apoi încremeni, scoțând un țipăt cumplit când ajunse față în față cu propria reflexie din oglinda înrămată.

Connor simțise cumva că nu avea să găsească sala de bal pustie. Însă ajunse acolo oricum, traversând porțiunile succesive de lumină și umbră, până când se opri în fața portretului ducesei elegante și tinere pe care el nu o cunoscuse decât sub numele de „mamă".

Ducele nu privea în sus, la portret, ci în jos, la medalionul deschis pe care îl ținea în palmă.

– Îmi doresc să o fi cunoscut pe această femeie, rosti el ușor. Pare atât de împăcată! De parcă ar fi încetat, în sfârșit, să se mai lupte pentru toate lucrurile pe care nu le-ar fi putut avea niciodată.

– Precum fidelitatea ta?

Ducele trânti capacul medalionului.

– Probabil că a plătit-o pe cotoroanța aia bătrână din Strathspey ca să spună tuturor că era moartă. Era o fată isteață. Un zâmbet plin de dor îi arcui buzele. Prea isteață pentru cei ca mine. La urma urmei, ce altă soluție mai bună ar fi avut ca să dispară și să te protejeze decât să își creeze o altă viață? Cu un alt nume. O altă familie. Un alt bărbat...

– Un bărbat bun, îl asigură Connor. Au avut o fiică. Pe sora mea, Catriona.

Ducele îi aruncă o privire piezișă.

– Așadar, a fost fericită? Cu adevărat fericită?

Connor înclină din cap.

– Arareori am văzut-o fără un cântec sau un zâmbet pe buze.

– Mă bucur pentru asta. Am vrut să fie fericită. Îmi pare rău numai pentru că nu eu am fost bărbatul care să poată... Ducele se opri, mângâind blând capacul medalionului cu degetul mare. Știi, chiar m-a iubit. Cândva.

– Bineînțeles că te-a iubit. Dacă nu te-ar fi iubit, nu ai fi putut să îi frângi inima.

– Ea a... murit ușor?

Connor își închise strâns ochii pentru o clipă, văzând acel ultim zâmbet îndurerat pe care mama lui i-l oferise bărbatului pe care îl iubea, auzind în minte ecoul îndepărtat al unei detunături de pistol.

– Ea așa ar spune. Și, până la urmă, cred că asta este tot ce contează.

Cei doi bărbați își ridicară privirea spre încântătoarea tânără din portret care dăduse sens vieții amândurora – mai întâi cu prezența ei, apoi prin absență.

Connor fu cel care întrerupse în cele din urmă tăcerea.

– Ar trebui să fii amuzat. Se dovedește că, până la urmă, sunt fiul tatălui meu. Pamela mă părăsește.

Chipul contelui se umbri de o mâhnire sinceră.

– O, nu, băiete! Nu trebuie să o lași să facă asta!

– Și cum să o opresc? Connor își trecu o mână prin păr, supărarea ieșindu-i, în sfârșit, la suprafață sub forma unui blestem amar. Dacă am fi fost în Scoția, aș fi putut să o răpesc și să o oblig să se mărite cu mine sub amenințarea armei, apoi aș fi înlănțuit-o de patul meu până când aș fi convins-o că locul ei era acolo. Dar ce dracu' să fac aici, printre voi, oameni *civilizați*? Să o înspăimânt? Să o amenință că o voi da în judecată pentru că a încălcat contractul de logodnă?

Ducele prinse ambele brațe ale scaunului și se ridică încet în picioare. Connor îl privi uimit cum făcu un pas nesigur spre el, apoi încă unul, apropiindu-se destul de mult încât să îi pună ferm o mână pe umăr.

Ochii căprui, pătrunzători, ai bătrânului străluceau de emoție.

– Nu face aceeași greșeală pe care am făcut-o eu, fiule! Nu lăsa mândria să-ți stea în cale. Nu o înspăimânta. Nu o amenința. Iubește-o! Pur și simplu iubește-o!

Pamela se așeză pe taburetul din fața măsuței de toaletă, bombănind și acoperindu-și cu frenezie nasul cu pudră de orez, folosind un pămătuf din blană de iepure. Nu fusese niciodată genul care să plângă frumos, ca Sophie, și, în urma crizei de plâns, i se umflase și i se pătase fața.

Încercă să își împrospăteze chipul timp de aproape o jumătate de oră, fără rezultate mulțumitoare. Se lăsă pe spate oftând, aruncând pămătuful de iepure înapoi în tăvița cu pudră. Pur și simplu nu avea ce face. Dacă scoțianul avea să o iubească, trebuia să se obișnuiască să o iubească chiar și atunci când arăta ca un homar cu ochii umflați.

Cu puțin noroc, poate că el își stinsese deja lumânările din dormitor. Își înăbuși un fior plăcut de nerăbdare, zâmbind când își închipui cât de surprins avea să fie să o vadă strecurându-se în camera și în patul lui. Nu putea decât să spere că nu avea să o împuște. Deși, dat fiind că se purtase ca o mare neroadă mai devreme, probabil că nu l-ar fi învinovățit dacă ar fi făcut-o.

Tocmai se ridica de pe taburet când auzi un zgomot straniu, ca un țipăt de bufniță, răsunând din spatele ei. Inima îi tresări de bucurie când își dădu seama că zgomotul se auzea de la fereastră.

Ar fi trebuit să știe că un scoțian încăpățânat cum era Connor nu se dădea bătut atât de ușor. Mai ales în fața unei fetișcane din Anglia la fel de încăpățânate.

Zbură spre fereastră ca să o descuie și trase de cercevea cu mâini nerăbdătoare.

– Vino aici în clipa asta, scoțian prostănac, înainte să te vadă vreun valet și să-mi strici reputația! Bineînțeles că reputația mea este oricum făcută țăndări, după ce jumătate din Londra m-a văzut târâtă în lanțuri, așa că ai putea la fel de bine să sfârșești transformarea mea într-o paria a societății.

Se depărtă de fereastră, zâmbind larg, cu nerăbdare, când o siluetă învești mântată complet în negru sări peste pervaz.

Însă când acea siluetă se ridică, zâmbetul ei păli. Intrusul era cu mai bine de treizeci de centimetri mai scund decât Connor. Și mătăhălos – lat atât în umeri, cât și în șolduri. Purta o mască diformă din pânză aspră de sac, ce îi acoperea tot capul, cu niște tăieturi zdrențuite în dreptul ochilor.

Se năpusti asupra ei, acoperindu-i brutal gura cu o mână și înăbușindu-i țipătul înainte ca până și Sophie să îl poată auzi.

Connor stătea în fața ușii Pamelei, privind în jos neîncrezător la bulbul de cristal al clanței din mâna lui. Îl mai răsuci o dată, încercându-l, apoi îl scutură cu putere. Nu se întâmplă nimic. De această dată, mica vulpe încăpățânată nu numai că încuiase fereastra, ci și ușa.

Connor se sprijini cu palmele de ușă, oftând. Când îi oferise sfatul său înțelept, ducele ar fi putut să îl prevină că avea să ajungă să implore în fața unei uși închise. Bătrânul avea probabil multă experiență la asta.

– Pamela? întrebă el blând, încercând să vorbească în șoaptă ca să nu-l audă toți servitorii curioși din casă. Știu că mă auzi, așa că nu are rost să te prefaci că nu.

Vorbele îi fură întâmpinate de tăcere.

– Știu că ți-a intrat cumva în capul ăla frumos că nu ești destul de bună pentru cei ca mine. Dar adevărul este că eu nu merit nici măcar să-ți lustruiesc ghetele. Faptul că m-am născut nobil nu mă face un bărbat nobil. Poți să mă numești „milord" cât vrei, dar sunt

încă același scoțian hoț și lipsit de importanță din Ținutul Muntos, care ți-a furat pantalonașii. Nu voi fi niciodată demn de o femeie ca tine, însă, dacă mă vei lăsa, mi-ar plăcea să-mi petrec restul zilelor străduindu-mă să fiu.

Amintindu-și îndemnul ducelui de a nu lăsa mândria să-i stea în cale, își sprijini fruntea de ușă.

– Eu nu sunt tatăl meu. Te iubesc, fetițo, și nu am nici cea mai mică intenție să îmi petrec restul vieții gândindu-mă că am fost atât de prost încât să te pierd.

Își ținu răsuflarea și ascultă, dar nu auzi nici cel mai mic sunet venind din cameră. Își ridică fruntea și se încruntă la ușă. Nu ar fi crezut niciodată că Pamela era atât de lipsită de inimă.

Își dădu seama că începea să se înfurie.

– La naiba cu toate, femeie, sunt marchiz și voi fi duce într-o bună zi! Asta este casa *mea* și îți poruncesc să deschizi imediat ușa asta și să te măriți dracului cu mine!

Ajungând la limita răbdării sale destul de limitate, Connor ridică piciorul și deschise ușa dintr-o singură lovitură, izbind-o de perete și distrugându-i balamalele.

Încăperea era pustie. Preț de o clipă îngrozitoare, Connor crezu că Pamela plecase deja. Dar cufărul ei zăcea încă deschis pe podea; patul era încă plin cu rochii și pantofi. Înainte să se avânte ca o furtună spre garderobă ca să ceară niște explicații de la sora ei, ușa acesteia se deschise brusc.

O Sophie cu ochii mijiți de somn își înnoda cordonul halatului cu mișcări repezite și mânioase.

– Doar dacă voi două, turturelelor, aveți lucruri mai bune de făcut decât să dormiți, asta nu înseamnă că noi, restul, biete suflete singure, nu trebuie să...

Se opri când îl văzu pe Connor stând acolo de unul singur. O încruntătură de uimire îi apăru pe frunte.

– Unde-i Pamela?

– Asta aș vrea să știu și eu, răspunse el sumbru. Ușa ei era încuiată. Din interior.

Sophie își ridică privirea la el, o adiere blândă ciufulindu-i părul.

Connor se întoarse încet, un fior rău-prevestitor coborându-i pe șira spinării. Fereastra ce fusese ferecată cu atâta grijă mai devreme era larg deschisă.

Capitolul 28

Când deschise ochii și o văzu pe Sophie stând deasupra lui ca un înger celest înveșmântat într-o rochie albă de borangic, Crispin știu că încă visa. Ochii ei albaștri erau întrebători și o strălucire blândă îi înconjura ca o aură buclele scurte și bălaie.

Zâmbind somnoros, se întinse să o tragă în brațele lui, nerăbdător să meargă oriunde l-ar fi purtat acel vis.

O pereche de mâini dure îl înșfăcă din pat și îl trânti de cel mai apropiat perete. Chipul vărului său i se contură în fața ochilor, trăsăturile aspre ale acestuia formând linii necruțătoare.

– Unde este ea?

Crispin clipi îngrozit, încercând să își dea seama cum de visul lui frumos se putuse transforma într-un coșmar cu o asemenea viteză uluitoare. Era încă pe jumătate amețit de somn și din cauza întregii cantități de șampanie pe care o băuse după ce Sophie îl înecase cu acea licoare. La puțin timp după ce fata ieșise ca o furtună din sala de bal, părăsise și el încăperea, cu câte o sticlă plină în fiecare mână. Le venise repede de hac în solariu, apoi se împleticise până în camera lui și se prăbușise pe pat îmbrăcat.

Încă nu era capabil să își formeze un gând coerent, darămite un cuvânt, când Connor îl lovi de perete a doua oară, provocându-i o și mai mare durere de cap decât cea pe care o simțea deja.

– *Unde este ea*?

Crispin îi aruncă lui Sophie o privire încurcată.

– Păi, este chiar aici, lângă tine. Nu o vezi?

– Nu mă refer la Sophie, mârâi Connor. Mă refer la Pamela. Unde dracu' este?

– De unde dracu' să știu? Este logodnica *ta*, nu-i așa?

Coșmarul lui Crispin deveni și mai negru când o siluetă masivă se desprinse din umbre. Purta o cămașă de noapte lungă și o scufie

cu ciucuri. Niște plete arămii îi ieșeau de sub scufie ca o hoardă fremătătoare de șerpi ai Meduzei. Un dinte din aur îi sclipea printre dinții din față.

Îi aruncă lui Crispin o privire piezișă, trosnindu-și încheieturile groase ale degetelor de parcă și-ar fi dorit să fi fost spinarea englezului.

– Lăsați-mă zece minute singur cu flăcăul și-o să-l fac să vorbească!

Consternat din nou, Crispin se apucă de partea din față a cămășii lui Connor.

– Ăla nu este valetul tău?

Sophie oftă îmbufnată.

– Voi doi sunteți fără de speranță. Ce-ar fi să mă lași pe mine să vorbesc cu el?

Se văzu obligată să se aplece pe sub brațul lui Connor când acesta refuză să-și slăbească strânsoarea de pe lavaliera lui Crispin. În ciuda privirii lui turmentate, Crispin nu întâmpină nici o greutate să se concentreze asupra chipului ei încântător.

– Sora mea, Pamela, lipsește, spuse ea, pronunțând fiecare cuvânt de parcă ar fi vorbit cu un copil. Avem motive întemeiate să credem că se poate să fi fost luată împotriva voinței ei.

– Sora ta? A-ha! Știam că nu ești servitoarea ei!

– Da, mă tem că aceea a fost o minciună sfruntată. Acum, noi sperăm ca tu – sau poate mama ta – să ai unele informații despre soarta ei. Din păcate, nu îi putem pune întrebări mamei tale pentru că patul ei este gol.

Lui Crispin îi scăpă un chicotit neajutorat când și-i închipui dând buzna în iatacul mamei lui și bruscând-o în felul acela.

Connor îl scutură până când începură să-i clănțăne dinții, obligând-o pe Sophie să se retragă în grabă.

– Dacă nu ne poți spune unde o găsim pe Pamela, ți-aș sugera răspicat să ne spui unde o găsim pe mama ta.

Crispin se înecă de râs.

– Probabil este pe undeva pe afară, strângând ochi de șopârle sau jupuind niște pisicuțe ca să-și facă o pereche nouă de mănuși.

Mârâind în barbă, Connor îl ridică de la pământ. Preț de o clipă ametitoare, Crispin se temu că avea să fie aruncat prin cea mai apropiată fereastră – fără să se bucure de concesia de a-i fi deschisă mai

întâi. Însă Connor îl aruncă, pur și simplu, înapoi pe pat, apoi își trecu o mână prin păr, dezgustat.

Visul lui Crispin deveni și mai straniu când un valet cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat în livrea, se năpusti în cameră.

– Aici erați, milord! rosti acesta, schițându-i lui Connor o plecăciune pripită. V-am căutat pe tot domeniul. Misiva aceasta tocmai a sosit. Bărbatul care a adus-o a spus că este urgentă – că este o chestiune de viață și de moarte.

Connor smulse bucata împăturită de pergament din mâna servitorului. În timp ce el citea repede rândurile mâzgălite pe hârtie, valetul se uită la mica lor adunare ciudată cu o oarecare nerăbdare. Valetul lui Connor îi făcu semn cu ochiul, ceea ce păru să îi sporească nervozitatea.

Sophie se ridică pe vârfuri ca să privească peste umărul lui Connor, încruntându-și fruntea frumoasă.

– Cunosc adresa asta. Este Teatrul Coroanei de pe Drury Lane. Cel în care a murit *maman*.

Neluând în seamă împotrivirea dureroasă a capului său, Crispin se ridică în capul oaselor pe pat.

– Și eu cunosc adresa aia la fel de bine. Am dus-o pe mama acolo o dată, ca să o poată vedea pe Marianne Darby pe scenă. După aceea, mama s-a întâlnit de câteva ori cu ea, să ia ceaiul împreună. Cred că ultima dată a văzut-o chiar în ziua în care a murit.

Crispin își încheie ciripitul vesel și descoperi că toți se uitau la el de parcă i-ar fi crescut un al doilea cap, la fel de umflat de durere ca primul.

Chiar și după atâtea luni, mirosul de cărbuni și de dărâmături se mai simțea încă în aer. Connor păși peste o grindă putredă, nevenindu-i să creadă că o asemenea ruină fusese odată un teatru prosper. Acoperișul se prăbușise în flăcările ce mistuiseră clădirea, lăsând în urma lui trei ziduri înalte deschise spre cer.

Curând aveau să apară zorii, dar, judecând după culoarea neagră a norilor ce stăruiau deasupra teatrului, nu aveau să aducă cu ei raze de soare, ci ploaie.

Connor ocoli o coloană înnegrită și se trezi privind în gâvanele goale ale unui heruvim din ghips, luciul lui odinioară aurit fiind acum umflat și cojit.

Din spatele lui, Brodie fluieră pe un ton jos.

– Dacă a existat vreodat' un loc propice pentru stafii, flăcăiaș, atunci ăsta este!

Connor aruncă o privire în spate, la fata cu chipul ascuns sub gluga unei pelerine, care își croia cu grație drum în urma lor, știind că ea avea mai multe motive decât ei să se teamă de stafiile care ar fi putut bântui acel loc. O luase pe Sophie cu el în ciuda tuturor instinctelor sale. În biletul pe care îl primise fusese avertizat că viața Pamelei ar fi fost curmată dacă îi anunța pe duce sau autoritățile de lipsa ei, iar Sophie îi amenințase că avea să iște ditamai scandalul dacă era lăsată în urmă. Nu putea decât să se roage ca Pamela să mai aibă șansa de a țipa la el pentru că se lăsase păcălit de o asemenea fată răsfățată și vicleană.

În stânga lor se auzi ecoul unor pași. Connor se răsuci pe călcâie, scoțându-și pistolul.

Crispin se desprinse încet din ceața dimineții ce se strecura printre grinzile rupte ale galeriilor prăbușite. Își ridică mâinile în aer, arătând cât se poate de treaz.

– Ce cauți aici? îl întrebă Connor fără să-și coboare pistolul.

– Vreau să ajut. Este mama mea. S-ar putea să mă înțeleg cu ea. Când Connor își ridică o sprânceană, neîncrezător, adăugă: Există un început pentru toate.

– Ești înarmat?

Crispin înclină din cap, deschizându-și haina ca să le arate o spadă și două pistoale de duel.

Sophie pufni.

– Ce? A rămas zarzavagiul fără verze stricate?

Fără să-l ia în seamă pe Connor și amenințarea pistolului său încărcat, Crispin își coborî mâinile și o privi lung.

– Așadar ești dispusă să treci cu vederea faptul că se prea poate ca mama mea să o fi ars de vie pe mama ta în patul ei, însă nu vrei să mă lași să uit afurisita aia de gulie, nu-i așa?

– A fost o *roșie*.

Încrucișându-și mâinile la piept, Sophie îi întoarse spatele, cu umerii zvelți cât se poate de drepți.

Connor își vârî pistolul înapoi în centură, oftând.

– Poți rămâne. Dar mă aștept să faci ce-ți voi spune. Făcu un gest cu capul spre Sophie. Și dacă-mi stai în drum, o voi lăsa pe ea să te împuște.

Crispin făcu un gest aprobator din cap, sumbru, apoi porni după ei. Când încercă să o ajute pe Sophie să treacă peste o scândură făcută țăndări, ea își trase cotul ca să nu o poată atinge.

Pe măsură ce se aventurau mai adânc în inima înnegrită a teatrului, calculându-și fiecare pas de parcă ar fi fost ultimul, Connor începea să își simtă propria inimă bătând într-un ritm dureros. De când își văzuse părinții murind, nu se mai temuse pentru propria persoană – nici măcar atunci când călăul îi trecuse peste cap acel laț nemaipomenit de bine înnodat. Indiferent de cât de disperată ar fi fost situația, mâinile lui fuseseră întotdeauna liniștite, ținta îi fusese mereu sigură. Dar acum se afla în joc ceva mult mai prețios. Ceva ce el prețuia mult mai mult decât propria viață irosită.

Se apropiau de partea din față a teatrului când Sophie icni de parcă tocmai zărise umbra mamei ei moarte. Connor și Brodie își scoaseră instinctiv pistoalele.

Însă nu o vedenie se materializă pe scena din fața lor, ci Lady Astrid. Nu mai semăna defel cu o lady perfectă. Părul îi era la fel de sălbatic ca privirea, iar rochia albă îi era șifonată și pătată. Connor nu reuși decât să se roage ca petele să fi fost de funingine, nu de sânge.

– Lady Astrid, spuse el cu răceală. Sau, mai bine, Lady Macbeth?

Ea își înălță bărbia și îi dărui un zâmbet aproape frivol.

– Cred că Shakespeare a fost cel care a spus: „Lumea întreagă e o scenă,/ Toți bărbații și femeile, doar niște actori"[1]. Cred că asta vă include și pe tine, și pe târfa ta mică și frumoasă.

Degetele lui se încleștară pe trăgaci.

– Unde este logodnica mea?

[1] Replică din piesa de teatru *Cum vă place*, actul II, scena 7, de William Shakespeare (1599), traducere de I. Ieronim (n.tr.)

Ea făcu semn cu un deget palid spre intrarea din partea stângă și un bărbat mătăhălos, care purta o mască diformă din pânză aspră de sac, urcă șchiopătând pe scenă, împingând-o pe Pamela în fața lui. Fata avea mâinile legate la spate și o lavalieră bărbătească fusese folosită ca să-i acopere buzele frumoase. Când Connor observă urma urâtă ce îi marca obrazul alb ca laptele, cu greu reuși să se abțină să nu îi împuște mortal pe Lady Astrid și pe pajul ei, chiar în acel moment.

Dar nu putea risca, deoarece acela care o răpise pe Pamela își ținea brațul gros sub sânii ei și gura pistolului lipită de carnea fragedă de sub bărbia ei. Era un pistol delicat cu un singur foc, aproape identic cu cel pe care îl folosise Pamela ca să-l ia prizonier. După licărirea îngrozită din ochii ei, acela nu era de jucărie.

Connor se așteptase ca ochii ei să se aprindă de speranță la vederea lui, în schimb se întunecaseră de spaimă. Clătina din cap cu disperare, gemând prin căluș.

Crispin ieși din umbre, cu pistolul ridicat și chipul transfigurat de repulsie.

– Ce-ai mai făcut acum, mamă?

Lady Astrid păru surprinsă pentru o clipă să-și vadă fiul, dar își reveni repede.

– Ceea ce a trebuit să fac întotdeauna, dragul meu băiat. Îți păzesc interesele.

– Interesele mele? Sau ale tale? Știi al naibii de bine că eu nu am dat niciodată nici doi bani pe titlul unchiului sau pe averea lui. Le-aș fi schimbat bucuros pe amândouă cu o mângâiere încurajatoare pe cap, din când în când.

Buzele ei se curbară într-un rânjet.

– Atunci, ești la fel de nătărău ca tatăl tău, nu-i așa? Nu avea nici un dram de voință în el. Dar îi curgea o grămadă de coniac prin vene, nu? M-am tot întrebat dacă nu cumva l-a făcut să ardă mai repede când i-am lăsat țigara aia aprinsă în pat.

Sophie păli, însă Crispin nici nu clipi. Lui Connor îi deveni clar în acel moment că vărul lui ascunsese secretul teribil al mamei sale cea mai mare parte din anii copilăriei. Că ea trebuia să îl fi convins cumva pe tânărul băiat pietrificat de durere că era nevoit să păstreze

tăcerea, fiindcă ea făcuse totul pentru el. Că el era vinovat de moartea tatălui său.

Sophie se apropie de Crispin, întinzând mâna și atingându-l ușor pe braț când el își ridică privirea spre mama lui și spuse blând:

– Chiar și când eram doar un copil, nu am știut niciodată dacă să mă rog să nu fii nebună, sau să sper că ești.

– Vom avea destul timp ca să ne dăm seama dacă locul ei este la nebuni sau la Newgate *după* ce o eliberează pe Pamela, spuse Connor tăios. Ce vrei de la mine? o întrebă el.

Vocea lui Lady Astrid se auzi amenințător de calmă.

– Ești un scoțian din Ținutul Muntos. Ar trebui să înțelegi ce înseamnă un schimb. Ecuația este simplă. Viața ei pentru a ta.

Connor pufni.

– Ce-o să faci, femeie? O să mă împuști de moarte în fața tuturor acestor martori, inclusiv a propriului tău fiu? Nu prea este stilul tău, nu-i așa? De obicei nu-ți place să-ți murdărești mâinile albe precum crinii.

– Nici nu va trebui.

Pamela începu să se lupte cu și mai multă frenezie, ochii ei plini de lacrimi implorându-l în tăcere.

– Știu cât de perfide pot fi autoritățile din Londra, mai ales când se află la degetul mic al unui bărbat ca fratele meu, continuă Lady Astrid. Luând în considerare că în această noapte lucrurile ar fi putut să nu iasă așa cum am plănuit, mi-am permis libertatea de a lua legătura cu un vechi prieten de familie – un bărbat care a respectat întotdeauna litera legii și responsabilitatea pe care Coroana a pus-o pe umerii lui.

Mâna lui Connor se încordă pe pistol când douăzeci și patru de soldați englezi apărură dintre ruine, cu muschetele armate. Imediat, el și tovarășii lui se văzură înconjurați din toate părțile de acele odioase „haine roșii". Soldații rupseră rândurile numai cât să îl lase să treacă pe comandantul lor.

– Sunt sigură că ți-l amintești pe colonelul Munroe, zise Lady Astrid de parcă i-ar fi prezentat pe cei doi la un ceai. Din câte am înțeles, i-ai făcut o oarecare impresie la ultima voastră întâlnire.

Când îl privi pe ofițerul care nu-și mai încăpea în piele de bucurie, Connor își aminti cum stătuse pe o pajiște scăldată de razele soarelui, cu Pamela alături. Își aminti cum ea îl sfidase cu îndrăzneală pe colonel și îl apărase pe el cu pasiune, deși nu făcuse nimic pentru a o merita.

Colonelul își împreună mâinile la spate, adoptând poziția lui obișnuită, cu picioarele depărtate.

– Trebuie să spun că îmi face o adevărată plăcere să te văd din nou.

Connor își dezveli dinții spre bărbat.

– Mă tem că nu pot spune același lucru.

Lady Astrid se uită la amândoi.

– Colonelul Munroe a binevoit să fie de acord să te conducă înapoi în Scoția, unde vei fi judecat pentru numeroasele tale crime.

Brodie mârâi în barbă.

– Și dacă aș fi în locul tău, adăugă ea, nu m-aș aștepta ca fratele meu să te salveze. Nici măcar brațul *lui* nu poate ajunge tocmai până în Scoția. Dar nu-ți face griji – mă voi asigura că mica ta stricată va primi recompensa ce i-a fost promisă. Sunt sigură că și-a câștigat fiecare bănuț stând pe spate.

Connor se întoarse într-un cerc larg, măturându-i cu privirea și cu gura pistolului său pe soldații în haine roșii, cu ochi de oțel, care îi înconjurau – cântărindu-și opțiunile, cântărindu-și șansele.

– O, n-ai decât să te lupți, dacă vrei! îl asigură Astrid, fluturând nepăsătoare din mână. Dar ar trebui să îți reamintesc cât de ușor ar fi ca biata ta logodnică să ajungă în bătaia gloanțelor.

Connor înțelese că nu avea să ajungă în bătaia gloanțelor. Ci doar că pajul lui Lady Astrid avea să apese pe trăgaciul pistolului și să îi zboare Pamelei capul curajos și frumos de pe umeri.

Când privirea i se întoarse la Pamela, Munroe nu mai exista. Nici „hainele roșii". Nici Lady Astrid. Nu mai existau decât ei doi.

Connor îi zâmbi la fel cum mama lui îi zâmbise lui Davey Kincaid cu o clipă înainte să apese pe trăgaciul ce îi curmase viața. Din toată inima, din tot sufletul și cu speranța că într-o bună zi aveau să fie din nou împreună – dacă nu în acea viață, atunci în următoarea.

Pamela strigă, sunetele înăbușindu-i-se în gâtlej, lacrimile șiroindu-i pe obraji și udându-i călușul. Clătină din cap și se zbătu în strânsoarea celui ce o ținea prizonieră, implorându-l în tăcere pe Connor să nu facă ceea ce era pe cale să facă.

El îi auzi pe Brodie mârâind și pe Sophie oftând când își lăsă deoparte pistolul și ridică încet mâinile. „Hainele roșii" îl împresurară, ducându-i brațele puternice la spate și prinzându-i-le în cătușe.

Nu se mai uită la Pamela, ci își ațintì, pur și simplu, privirea în față când îl scoaseră din teatru și din viața ei.

Capitolul 29

Printr-o ceață sclipitoare de lacrimi, Catriona Wescott își coborî privirea asupra scrisorii pe care o ținea în mână. Un valet i-o adusese cu numai câteva minute mai devreme, întrerupându-le ei și soțului ei somnul de care se pregăteau împreună cu cei doi copilași ai lor. Copiii încă stăteau cuibăriți printre păturile din patul matrimonial, după ce adormiseră repede și, din fericire, nu aveau habar de agitația mamei lor.

– Ce este, dragă? întrebă Simon.

Stătea lângă pat, cu ochii verzi întunecați de grijă.

Ea ridică privirea la el, nerăbdătoare să-i arate că avea chipul luminat de fericire, nu înnegurat de tristețe.

– Este de la fratele meu. Este de la Connor. Trăiește!

Simon se aplecă peste pat, strângând-o cu blândețe de umăr în timp ce ea rupea sigiliul scrisorii cu mâini tremurătoare. Connor dispăruse din viața ei cu mai mult de paisprezece ani în urmă, și din propria lui viață acum mai mult de cinci ani. Îl tot căutase încă de când se întorsese în Ținutul Muntos al Scoției pentru a cere înapoi Castelul Kincaid, însă în van. Membrii clanului care călăriseră alături de el mai bine de zece ani și care o serveau acum pe ea o preveniseră cu toții că, dacă Connor Kincaid nu voia să fie găsit, nu avea să îl găsească.

Sfâșie sigiliul scrisorii cu mâini tremurătoare, lacrimi proaspete începețoșându-i privirea când văzu scrisul familiar din interior.

Mica mea pisicuță,

Cum nu am de unde să știu dacă ai primit scrisorile pe care ți le-am tot trimis în anii trecuți, când nu erai decât o copilă, îmi dau seama că această misivă s-ar putea să te înspăimânte.

Mă vor spânzura pentru crimele mele și, când eu nu voi mai fi, se vor găsi câte unii care să-ți spună că am fost un om rău. Dar iată-mă că îți scriu cum dragostea unei femei bune m-a schimbat în bine, chiar dacă pentru scurt timp.

De asemenea, s-ar putea să te înspăimânte să afli că am văzut ce femeie ai devenit și că asta mi-a făcut inima să cânte de mândrie. Spune-i englezului aceluia chipeș al tău că, dacă nu se poartă bine cu tine, mă voi întoarce de dincolo de mormânt ca să-l bântui. Cât despre cei doi copilași frumoși pe care îi ai, nu-i lăsa niciodată să uite că nu sunt numai Wescott, ci și Kincaid.

Când eu nu voi mai fi, s-ar putea să afli anumite lucruri și despre mama, dar tot ceea ce trebuie să-ți amintești este că ai toate motivele să fii mândră de ea. A fost o adevărată lady, în toate sensurile cuvântului, la fel ca tine. Mergi cu Dumnezeu, draga mea pisicuță! Eu voi rămâne pentru totdeauna...

Fratele tău devotat,
Connor

Catriona își ridică ochii îngroziți spre chipul soțului ei.

– O, Simon, trebuie să facem ceva! Îmi scrie ca să-și ia rămas-bun. Îl vor spânzura!

Când îi prinseră încheieturile în cătușe și îl scoaseră din închisoare, Connor își mișcă privirea și se uită în sus, la silueta implacabilă a furcilor. Îi erau la fel de cunoscute ca un prieten drag sau ca o ibovnică veche. Chiar și în timpul acelor momente scurte, furate, de fericire pe care o găsise în brațele Pamelei, cumva știuse întotdeauna că ele aveau să îl aștepte la capătul drumului.

Acesta era singurul dans al cărui pași îi știa.

Porni în marș între două „haine roșii", o adiere înmiresmată ciufulindu-i părul. Era o după-amiază minunată din Ținutul Muntos, cu nori albi și pufoși alunecând pe albastrul proaspăt al cerului. Undeva, în depărtare, cânta o ciocârlie, și mirosul bogat al pinilor scoțieni se simțea pretutindeni.

Connor trase adânc aer în piept, ca să-și umple plămânii, știind că avea să fie una dintre ultimele lui răsuflări. Se încruntă, bântuit de o aromă slabă de liliac ce părea să danseze în vânt. Ultimul lui regret dintr-o viață plină de ele era că nu avea să mai miroasă niciodată acel parfum îmbătător din părul Pamelei, că nu avea să mai simtă niciodată gustul buzelor ei dulci.

Nici măcar nu îi spusese vreodată cât de mult o iubea. Îi mărturisise ușii dormitorului ei, dar ceva îi spunea că asta nu prea avea să conteze când totul se va fi terminat.

El și escorta sa cu fețele împietrite ajunseră la picioarele furcilor mult prea devreme. Privirea lui Connor urcă pe treptele late de lemn și se opri asupra călăului mascat care îl aștepta pe platformă, cu o răbdare destul de mare, dar nu nesfârșită. Connor închise ochii preț de o clipă, auzind încă o dată scârțâitul frânghiei de care se legănase trupul tatălui său pe cerul nopții. Fu nevoit să îi deschidă când unul dintre soldați îl îmbrânci cu putere.

Când Connor începu să urce treptele, călăul își încrucișă mâinile la piept, vesta lui fără mâneci scoțându-i în evidență mușchii de pe brațe într-un mod foarte intimidant.

Aproape ajunsese pe platformă, când auzi un fragment de sporovăială veselă și un hohot de râs femeiesc. Se întoarse și văzu rânduri întregi de privitori bine îmbrăcați, care se revărsau pe pajiștea ce înconjura furcile, cu umbrele și coșuri pentru picnic în mâini. Toate femeile purtau bonete, iar bărbații purtau pălării care să le apere pielea deschisă la culoare de razele soarelui de după-amiază, rămânând astfel cu fața în umbră.

Connor pufni. Ar fi trebuit să știe că englezii aveau să vină ca să-l vadă spânzurat. Din punctul lor de vedere, nu exista distracție mai mare decât să admire cum i se rupea gâtul unui scoțian atârnat de capătul unei frânghii. Nici măcar vânătoarea de vulpi sau cursele de cai nu se puteau compara cu asta.

Clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor când începură să-și întindă păturile pe iarbă și să se așeze ca să-și despacheteze ceaiul de după-amiază. Dacă nu avea norocul să-și rupă gâtul la prima cădere, aveau să poată savura bucuria nesperată de a-l urmări horcăind, răsucindu-se și dându-și duhul în timp ce își beau vinul sau ronțăiau vreun biscuit proaspăt copt.

Aruncă o privire spre bărbatul care privea calm cum se desfășurau lucrurile de la balconul închisorii, știind că domnul colonel Munroe ar fi fost încântat să aibă public pentru mica lor farsă. Poate că s-ar fi putut folosi de ocazie ca să obțină o promovare de la superiorii lui.

Soldații îl conduseră până la trapă, în timp ce călăul își ocupă poziția lângă pârghie, cu ochii sclipindu-i prin fantele sacului negru ce îi acoperea capul.

Când îi oferiră lui Connor o mască asemănătoare, el clătină din cap. După ce își văzuse părinții murind, doar nu avea să se ascundă de propria moarte. Avea să plece din această viață așa cum o trăise – cu ochii larg deschiși și ațintiți asupra promisiunii de libertate a cerului.

Unul dintre soldați tocmai îi potrivea lațul pe gât când de dedesubt se auzi un freamăt puternic.

Connor își miji ochii în lumina soarelui și observă o femeie zveltă croindu-și drum prin marea de spectatori. Purta o pelerină lungă, neagră, cu glugă, de parcă ar fi fost deja în doliu.

Alergă până la soldații opriți la picioarele platformei și îl prinse pe unul dintre ei de pieptul hainei purpurii, ridicând vocea până la o notă isterică.

– Trebuie să mă lăsați să-l văd! Este fratele meu și nu l-am mai văzut de aproape cincisprezece ani! Tonul îi deveni un suspin sfâșietor. O, vă rog, trebuie să mă lăsați să-mi iau rămas-bun!

Connor simți că i se rupea inima în două. Nu avusese de unde să știe dacă scrisoarea lui avea să ajungă la Catriona înainte să fie spânzurat. Fiind martor la neliniștea ei, mai că îi părea rău că ajunsese.

Când tânărul soldat îi desprinse cu fermitate mâinile de reverul hainei, aruncându-i celuilalt soldat o privire dezgustată, ea căzu în genunchi și își încolăci brațele în jurul picioarelor lui.

– Vă rog, domnule, vă implor! Dacă aveți un dram de milă creștină în suflet, mă veți lăsa măcar să-i dau un sărut de rămas-bun!

– Lăsați biata fetișcană să-și ia rămas-bun! strigă cineva din mulțime.

– Un sărut n-are ce să strice! țipă un bărbat. La urma urmei, pentru el o să fie ultimu'.

Se ridică repede un cor de fluierături din partea audienței lor când rugămințile demne de milă ale femeii înclinară talerul în favoarea lui Connor.

– Domnule colonel? Tânărul soldat se uită la comandantul lui, cu chipul înroșit de nesiguranță.

Atât Connor, cât și Munroe știau exact cât de rău ar fi avut de suferit reputația colonelului dacă s-ar fi împrăștiat vorba că îi refuzase surorii unui condamnat șansa de a-și lua rămas-bun pentru ultima dată.

– Of, prea bine! i-o trânti Munroe. Dar spune-i să se grăbească. Kincaid mi-a irosit deja destul timp prețios.

Mulțimea păstră o tăcere respectuoasă cât timp Catriona urcă încet treptele, cu fruntea plecată și cu gluga ascunzându-i încă fața. Connor nu voise ca ultima amintire a surorii lui despre el să fie cu cătușe la mâini și cu un laț de gât, dar acum nu prea mai avea ce să facă în această privință.

Se crispă când ea își strecură brațele subțiri în jurul taliei lui, umplându-i nările cu aroma imposibilă de apă de liliac. Femeia își lăsă capul pe spate, dezvăluindu-i un zâmbet poznaș și o pereche de ochi scânteietori de culoarea ambrei.

– Bună, frate drag! rosti ea într-un murmur răgușit. Ți-a fost dor de mine?

Capitolul 30

Preț de o clipă agonizantă, Connor crezu că avea să i se oprească inima și să îi scutească astfel pe „hainele roșii" de efortul de a-l spânzura. Își încordă brațele în cătușe, dorindu-și cu disperare să o îmbrățișeze pe Pamela, chiar dacă știa că ar fi trebuit să o scuture bine de tot pentru că își asumase un asemenea risc.

Își apropie gura de urechea ei, în loc de propria voce auzind o șoaptă furioasă.

– Ți-ai pierdut mințile, fetițo? Dacă te recunoaște Munroe, nu va avea nici un scrupul să te spânzure exact lângă mine.

Buzele ei se mișcară pe gâtul lui, dezmierdând cu moliciunea lor irezistibilă vechile semne de funie pe care le găsiră acolo.

– Și tocmai acolo aș vrea să fiu... *dacă* tu ai fi spânzurat.

Scoase un suspin înăbușit, spre încântarea soldaților, strângându-l mai tare de talie și ascunzându-și chipul la pieptul lui.

Lui Connor mai că îi veni să râdă în hohote. Iată-l ajuns chiar la porțile iadului, iar ea tot mai avea puterea să îl stârnească! Ba chiar mai mult ca niciodată în momentul în care îi strecură în mână cheia cătușelor, pe care o șterpelise de la nenorocitul de soldat aflat la baza treptelor.

El o strânse în pumn, ferind-o de ochii soldaților.

– Și ce ar trebui să fac acum?

– Să aștepți, șopti ea. Își lăsă iarăși capul pe spate, privindu-l cu o dorință aprigă. Cum rămâne cu sărutul ăla care mi-a fost promis?

Connor știa că ar fi trebuit să îi dezmierde obrazul cu un sărut cast, frățesc. Asta aștepta toată lumea de la el. Însă își petrecuse prea multe zile lungi, de când „hainele roșii" îl târâseră departe de ea, visând la această clipă. Prea multe nopți singuratice visând la alte clipe pe care le petrecuse în brațele... și în patul ei. Dacă acesta avea să fie ultimul lor sărut, avea de gând să îl transforme într-unul de care ea să își amintească toată viața.

Știind că risca totul, se aplecă și își lipi buzele de ale ei, convingând-o să și le deschidă pentru el, ca să se poată înfrupta pe săturate din dulceața ei. Ea îi răspunse la sărut cu o patimă încătușată, ce avea gust de dragoste, speranță și nenumărate visuri la care Connor renunțase în noaptea în care muriseră părinții lui.

Când mulțimea de pe pajiște începu să strige și să fluiere, unul dintre soldații de pe platformă îl îmbrânci pe tovarășul lui cu ochii cât farfuriile.

– Ăștia doi trebuie să fi fost apropiați!

– Destul! țipă Munroe dezgustat. Îndepărtați femeia de îndată! Pleava sălbatică de felul ăstora strică reputația scoțienilor decenți, cu frica lui Dumnezeu!

Înainte ca soldații să pună mâna pe ea și să o tragă de acolo, Pamela se desprinse de Connor. Cu demnitatea unei surori care avea să fie cât de curând îndoliată, își potrivi gluga pelerinei, își plecă fruntea și se retrase, coborând pe scară.

Se pierdu iarăși prin mulțime, fără să mai privească măcar o dată înapoi. Dacă nu ar fi fost metalul înghețat al cheii ce îi pârjolea pumnul, Connor ar fi putut să creadă că și-o închipuise. Că bărbatul care juca rolul călăului trăsese deja pârghia, făcându-i creierul însetat de aer să plăsmuiască un ultim vis minunat, înfierbântat.

– Să terminăm cu asta! strigă Munroe, îndoindu-și brațele pe balustrada balconului. Mi se răcește ceaiul!

Soldații se retraseră pe marginile platformei. Călăul își sprijini mâna de pârghie. Pentru prima dată, Connor observă tatuajul familiar, cu un șarpe ce se încolăcea pe mușchii enormi de pe brațul acestuia. Speranța își făcu loc în inima lui, obligându-l să își rețină un zâmbet larg.

Acel zâmbet îi pieri cu totul la primul țipăt urât de: „Spânzurați-l pe ticălos!"

„Frângeți-i gâtul nenorocit!"

„Spânzurați-l! Spânzurați-l!" începură să strige într-un singur glas privitorii, furia cântului lor din ce în ce mai ridicat făcându-i până și pe soldați să pară stânjeniți.

Connor privi cum unul dintre acei gură-cască își vârî mâna în coșul pentru picnic și scoase de acolo o roșie mare și lucioasă. Când aceasta porni prin aer, se pregăti sufletește, neputând să pareze lovitura.

Însă roșia îl nimeri drept în față pe soldatul aflat cel mai aproape de el, care scoase un icnet speriat. Bărbatul își ștergea încă pulpa roșiei de pe ochi când o varză zbură pe lângă Connor, lovindu-l cu atâta forță pe cel de-al doilea soldat încât îl doborî de pe platformă. Deodată, aerul se umplu de legume zburătoare, toate țintindu-i pe nefericiții „haine roșii". Nu trecu mult și începură să se împrăștie cu toții, pe jumătate orbiți și blestemând înfocat.

La fel de repede își descuie Connor cătușele. Când lanțurile îi căzură zornăind pe platformă, Brodie își smulse gluga de călău și îi aruncă un pistol, dintele de aur strălucindu-i în mijlocul rânjetului bine cunoscut.

Connor privi uimit cum oamenii din mulțime profitară de haosul pe care îl creaseră. Lăsară umbrelele și își scoaseră pălăriile și bonetele dintr-o singură mișcare lină, dovedindu-se că majoritatea erau bărbați. De această dată, când își duseră mâinile în coșurile pentru picnic, nu și le umplură cu legume, ci cu pistoale. Pistoale pe care le îndreptară cu repeziciune spre soldații englezi.

Connor își îndreptă propriul pistol spre balcon, dar îl găsi pustiu. Munroe fusese întotdeauna un laș când nu avusese spatele acoperit de un batalion de soldați. Când observă un singur cal, cu un singur călăreț îmbrăcat cu o haină roșie, galopând pe drum, la vale, într-un nor de praf, Connor își dădu seama că bravul colonel bătuse într-o înțeleaptă și grăbită retragere, preferând să fugă ca să poată trăi și lupta în altă zi.

Pe măsură ce Connor și Brodie coborau treptele, „hainele roșii" își aruncau la pământ armele, lipsiți de vlagă, înțelegând că erau depășiți atât ca număr, cât și ca arme. După aceea, nu fu nevoie decât de o mână de oameni ca să îi încercuiască și să îi mâne spre garnizoană, unde puteau fi închiși în siguranță, înainte să își vină în fire și să decidă să îi spânzure pe toți.

Când Connor își îndesă pistolul la centură, o femeie își făcu apariția la poalele dealului. Renunțând la povara pelerinei negre, urcă în fugă dealul și i se aruncă în brațe, cu chipul aprins de bucurie.

Connor o ridică în brațe, strângând-o cu putere la piept în timp ce o învârtea într-un cerc larg.

– Nesăbuită mică! Mereu am spus că ai mai mult curaj decât bun-simț, iar acum ai și dovedit-o!

Ea clipi, uitându-se în sus la el, în timp ce el o așeza pe propriile picioare, cam fără de voie.

– Nu am avut de ales. Ducele vine încoace și ți-a obținut grațierea totală din partea regelui, dar știam că nu avea să ajungă la timp ca să te salveze. Trebuia să facem ceva.

El se încruntă.

– Așa că te-ai hotărât să dai buzna și să mă salvezi de una singură.

– Păi, nu tocmai...

Făcu un pas în lături, lăsându-l să-i vadă bine pentru prima dată pe toți ceilalți salvatori ai săi. Mai întâi îl zări pe Crispin, înconjurat

de doisprezece sau mai mulți tineri țanțoși, cei mai mulți dintre ei rânjind încă, încântați.

Atunci, Crispin veni în față, îndreptând un deget spre prietenii lui.

– Cei mai mulți dintre ei erau plictisiți de bordeluri și de mese de joc și își doreau o provocare mai scăpărătoare decât să împroaște cu noroi vreun trecător mai puțin norocos, din goana calului.

– Și tu? întrebă Connor. Și tu erai plictisit?

Crispin ridică din umeri, păstrându-și chipul amabil, cu multă grijă.

– M-am gândit că măcar atât puteam face după câte ți-a făcut ție mama.

– Nu trebuie să ne mai facem griji în ceea ce o privește pe Lady Astrid, îl asigură Pamela, aruncându-i o privire stingherită lui Crispin. Când a aflat ce a făcut, ducele a pus să fie închisă la nebuni. Are un apartament privat, cu o infirmieră personală. Excelența Sa a considerat că îi va fi mai bine decât la Newgate.

Connor privi cu atenție urmele lăsate de roșia proaspăt strivită de pe obrazul lui Crispin și de pe partea din față a cămășii lui.

– Ai avut de suferit din cauza focului prietenesc, flăcăule?

– Nu l-aș numi chiar prietenesc. Crispin își îngustă privirea. Mă tem că unii dintre noi nu au o țintă prea bună.

– Dimpotrivă, spuse Sophie, răsucindu-și umbrela șifonată și ieșind în față. Unii dintre noi au o țintă perfectă.

– Atunci, cu asta suntem chit? o întrebă Crispin, ștergându-și roșia de pe obraz.

– Nu prea cred. Mi-ai spus și că sunt o actriță îngrozitoare.

– Păi, și tu mi-ai spus că sunt un om îngrozitor.

– Chiar *ești* un om îngrozitor.

– Sunt mai bun ca om decât ești tu ca actriță.

Înăbușindu-și un țipăt ascuțit de mânie, Sophie se întoarse pe călcâie și plecă zorită, cu Crispin pe urme.

Pamela oftă.

– Crezi că-l va ierta vreodată?

– Nu, dacă este deșteaptă, răspunse Connor cu un zâmbet atotcunoscător. Cu toate că poate ar fi trebuit să îl prevenim despre umbrelă.

Zâmbetul îi păli când un alt grup se apropie și începu să-i recunoască pe mulți dintre membrii clanului său. Erau bărbați alături de care călărise ani în șir înainte să devină tâlhar de drumul mare. Tânărul Callum nu mai era un băiat greoi, ci un bărbat în toată puterea cuvântului. Chipeșul Donel, a cărui limbă alunecoasă îl vâra mereu în belele. Kieran cel trufaș și osos – cel mai drag prieten al lui. Și mulți alții, care îi fuseseră odinioară la fel de apropiați ca frații.

– Cum? șopti el răgușit. Cum de ați ajuns aici?

Pamela se retrase când bărbații rupseră rândurile și îi făcură loc unei femei cu o bonetă roz la modă. Aceasta veni în față cu sfială, urmată de un bărbat înalt, cu umerii lați și părul blond, care îl analiza pe Connor cu multă băgare de seamă.

Lui Connor i se tăie răsuflarea când femeia își înălță bărbia, dezvăluindu-și chipul de sub bonetă. O cunoscuse cândva ca pe o copilă pistruiată, cu o coamă încurcată de bucle roșii-aurii. Acum era o femeie fermecătoare, cu un soț care o adora și care avea, la rândul ei, doi copilași pistruiați.

– Mica mea pisicuță, murmură el, atingându-i obrazul cu o mână tremurătoare.

– Știi, ești singurul căruia i-am permis vreodată să îmi spună așa, mărturisi Catriona, cu lacrimile strălucindu-i în ochii cenușii. Am crezut că am înnebunit când te-am văzut în Londra. Am crezut că te-am plăsmuit din aer pur, fiindcă încă îmi lipseai atât de mult! Dar când ne-am întâlnit cu Pamela și cu oamenii ei pe drum încoace, încercând, la rândul nostru, să îi împiedicăm să te spânzure, am descoperit că ai fost real tot timpul ăsta.

Chipul ei frumos se încreți când își aruncă brațele în jurul gâtului său, la fel cum obișnuia să facă pe când era numai o copilă. Connor închise strâns ochii și o strivi la pieptul lui. Ultima dată când o ținuse astfel erau doi copii îngroziți, care se aveau numai unul pe celălalt într-o lume ce înnebunise cu totul. Acum, după ce se desprinseră din îmbrățișare, existau alte brațe ce așteptau să îi cuprindă.

Connor o lăsă cam fără voie în grija soțului ei, privind cum chipeșul englez scotea o batistă perfect scrobită din buzunarul vestei și i-o oferea.

Cei doi bărbați se măsurară din cap până-n picioare preț de câteva minute, apoi Simon spuse, în sfârșit:

– Mă simt ușurat să știu că nu va trebui să îmi mai fac griji că te vei întoarce de dincolo de mormânt ca să mă bântui.

Connor îl scrută, îngustându-și privirea.

– Dacă o vei trata rău vreodată, te voi putea bântui mult mai ușor de pe partea asta a mormântului.

Simon îi zâmbi alene.

– Știi, de-abia aștept să îți cunoști tizul. Micul nostru Connor se încruntă la fel de înspăimântător când îl obligăm să se spele după urechi.

Chicotind încă, își conduse soția la umbra unui ulm din apropiere, lăsându-l pe Connor cu gura deschisă.

Când Pamela își strecură brațul pe sub al lui, zise:

– Au un băiat pe care-l cheamă Connor. Știai asta?

– Da. Și o fetiță pe care o cheamă Francesca, îl anunță ea cu blândețe.

– *Francesca*, șopti el.

Era numele sub care el și Catriona o cunoscuseră pe mama lor. Ea își ținuse secretele adânc tăinuite în inimă, nepermițându-i să o cunoască pe cât de bine ar fi vrut. Și murise mult prea tânără, nepermițându-i să o cunoască pe cât de mult ar fi vrut. Însă fusese un mare privilegiu să o cunoască fie și numai atât cât o făcuse.

Se întoarse spre Pamela când îi trecu ceva prin minte.

– Dacă ea, Catriona, a fost aici tot timpul ăsta, de ce te-ai dat drept sora mea?

– O, te rog! Știam că pot juca rolul surorii tale mult mai convingător decât ea.

– A, da, sărutul ăla a fost *foarte* convingător!

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Tu m-ai sărutat pe mine!

– Doar după ce m-ai implorat. Și ar trebui să subliniez că mi-ai răspuns la sărut. Cu foarte mult entuziasm *frățesc*.

– Păi, întotdeauna mi-am dorit un frate, recunoscu ea.

El îi prinse obrazul în palmă, dezmierdându-i buzele catifelate cu degetul mare.

– Dar ce spui de un soț? Ți-ar plăcea să ai unul în schimb?

– Hmmmm... Nu sunt sigură. De vreme ce tatăl tău se descurcă atât de bine și a renunțat la scaun pentru un baston, s-ar putea

să nu mă poți face ducesă pentru o bună bucată de vreme. Oftă. Nu sunt sigură că m-aș putea obișnui să fiu o simplă marchiză.

Connor o strânse în brațe mârâind.

– Ai uitat că ne-am întors în Ținutul Muntos al Scoției, fetișcană nerușinată? De data asta, dacă îmi refuzi cererea, îl voi pune, pur și simplu, pe Brodie să mă ajute să te răpesc și te voi obliga să te măriți cu mine sub amenințarea pistolului. Apoi te voi ține înlănțuită de patul meu până când te voi putea convinge că acolo este locul tău.

– Ceea ce, dacă mă ajută memoria, îi răspunse Pamela cu răsuflarea tăiată, îți va lua probabil cam trei minute. Își plecă privirea cu timiditate. Dacă vrei să știi, mă gândeam că poate ar trebui să ne oprim la Gretna Green în drumul de întoarcere spre Anglia și să îl lăsăm pe unul dintre fierarii ăia să ne căsătorească. Nu aș vrea ca primul nostru copil să se nască în așternuturi nepotrivite.

– Primul nostru copil?

Connor se încruntă privind în jos la ea până când, încet, începu să înțeleagă, rămânând cu gura căscată de uimire.

Îi ridică bărbia cu degetul, iar Pamela înclină din cap, lacrimi de fericire strălucind în acei extraordinari ochi ai ei.

– Mă tem că eforturile tale susținute de a mă lăsa însărcinată cu moștenitorul tău cât mai curând posibil au fost încununate de succes.

El se întinse și îi cuprinse pântecele cu o mână, într-un gest plin de reverență, minunându-se că pruncul pe care îl plămădiseră împreună ar fi putut crește în trupul ei zvelt.

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

– Dacă este băiat, crezi că tatăl tău va insista să îl numim Percy?

– Dacă o face, mă tem că va trebui să îl împușc.

Pamela râse cristalin când el o purtă într-o îmbrățișare amețitoare, presărându-i sărutări pe tot chipul ridicat spre el.

O voce dezgustată le întrerupse reuniunea fericită.

– Ei, da, asta-i ceva ce nu credeam c-o să apuc să văd!

Connor își înălță capul fără chef.

– Și ce anume, Brodie?

Scoțianul clătină din cap, pletele scuturându-i-se într-un gest zeflemitor de dezaprobare.

– Pe Connor Kincaid predându-se englezilor făr' să se-mpotrivească măcar!

– O, s-a împotrivit destul de bine, îl asigură Pamela, lovind ușurel pieptul lui Connor.

– Cu siguranță am făcut-o, spuse Connor. Dar până și cel mai curajos și îndrăzneț luptător știe când a venit timpul să-și predea armele.

Neluând în seamă strâmbătura lui Brodie, Connor îi zdrobi buzele Pamelei cu ale lui, într-un sărut tandru și neîmblânzit, predându-și bucuros libertatea și viitorul frumoasei fetișcane din Anglia care îi răpise inima.

Epilog

Când Pamela ieși pe terasă cu o tavă fierbinte, plină cu chifle, o pisicuță galbenă și dolofană îi țâșni printre glezne, aproape împiedicând-o. În timp ce își recăpăta echilibrul, bombănind ușor în barbă, pisica se retrase ca să-și lingă lăbuța din față și îi aruncă o privire ofensată, făcând-o să se simtă de parcă ar fi ieșit în mod deliberat să strivească vreo pisică sau două sub călcâie până la sfârșitul dimineții.

Pisicuța și cele patru surate ale ei se bucurau să li se încurce printre picioare cu fiecare ocazie. Până și cea mai scurtă plimbare sau fugă în jos pe scări devenise o încercare de supraviețuire. Măcar mama-pisică se mulțumea să își petreacă zilele întinsă pe peretele jos din piatră ce înconjura terasa, încălzindu-se la soarele blând de septembrie.

Poate că Pamela nu ar fi fost atât de neîndemânatică dacă nu s-ar fi simțit atât de dizgrațioasă. Însă pruncul din pântece părea să crească la fel de repede ca pisicuțele.

Când se apropie de masa din fier forjat unde Connor își nota niște cifre într-un set de jurnale din piele, ea îi întinse tava, prezentându-i-o cu mândrie.

– Uite, dragă! Ți-am mai copt niște chifle.

Connor gemu.

– Of, bunule Dumnezeu, nu din nou!

Împingând jurnalele deoparte, ea așeză tava pe masă.

– Cred că este strădania mea cea mai merituoasă de până acum.

– Ei bine, cu asta nu te pot contrazice, spuse el, încercând prevăzător chifla fierbinte și rotundă cu un deget. Știi, chiar nu înțeleg de ce nu o lași pe Cookie să pregătească toate chiflele. La urma urmei, ducele a trimis-o tocmai din Londra ca să ne fie bucătăreasă.

– Și când ar avea timp? De când ea și Brodie au fugit împreună, nu-l pot scoate pe nici unul dintre ei din pat.

Connor își strecură un braț în jurul taliei Pamelei, trăgând-o în poala lui și cuibărindu-se la gâtul ei.

– Poate că ar trebui să le urmăm exemplul.

Pamela își încolăci brațele în jurul gâtului său, tremurând de încântare. Connor îi iubise trupul când era nou pentru el și i-l iubea și mai mult acum, când era pârguit și îi purta copilul. Ea cunoștea cel puțin un scoțian care avea pofte carnale de nesăturat și era peste măsură de bucuroasă să i le satisfacă ori de câte ori i se ivea ocazia.

Își lăsă capul pe umărul lui, simțindu-se la fel de încălzită și mulțumită ca mama-pisică atunci când admiră priveliștea uluitoare ce i se desfășura înaintea ochilor.

Își căpătase, în sfârșit, căsuța de la malul mării. Cine știa că una dintre cele mai întinse proprietăți ale ducelui se afla pe coasta de răsărit a Scoției? Conacul din piatră, ridicat pe stâncile maiestuoase ce străjuiau Marea Nordului, era atât de vast și de întortocheat, încât ea și Connor se mai pierdeau încă din când în când prin el și se vedeau nevoiți să își găsească drumul înapoi unul la altul.

Pentru un tâlhar de drumul mare aproape pocăit, Connor se instalase destul de confortabil în rolul de stăpân al conacului. Își petrecuse ultimele câteva luni primindu-i înapoi pe pământul lor pe arendașii scoțieni și învățându-i cum să îngrijească oile ce fuseseră strămutate. Lăsându-se influențați de el, câțiva dintre proprietarii de pământ englezi din vecinătate începuseră să procedeze întocmai.

– Astăzi am primit o scrisoare de la Sophie, îl anunță Pamela. Vine de Crăciun.

– O-ho! exclamă el. Eu am primit o scrisoare de la Crispin astăzi. Și el vine de Crăciun.

– Nu-ți face griji! Nu-i voi spune. Vom lăsa să fie o surpriză, zise Pamela, anticipând deja cu voioșie reacția surorii ei. Mi-e teamă că vărul tău Crispin va fi destul de dezamăgit când va afla că ea l-a lingușit pe duce și l-a convins să o trimită la Paris ca să studieze actoria de îndată ce războiul se va termina oficial.

Connor pufni.

– Dacă urcă iarăși pe scenă, Crispin nu va fi singurul dezamăgit. Francezii s-ar putea să decidă să apeleze din nou la ghilotină.

Pamela începu să numere pe degete posibilii oaspeți.

– Așadar, dacă Sophie și Crispin, și Catriona cu Simon și cu fiii lor, și membrii clanului tău cu familiile lor, și ducele vin cu toții de Crăciun, vom avea casa plină.

Connor își așează cu tandrețe mâna pe pântecele ei rotunjit impresionant.

– Cu puțin noroc, vom putea adăuga pe încă cineva pe lista oaspeților înainte de ziua Crăciunului.

– A, da, pe micuțul Percy!

El îi aruncă o privire ce o făcu să se bucure pentru că soțul ei nu mai purta un pistol încărcat. Cel puțin nu tot timpul.

Îl sărută blând ca să-i descrețească fruntea.

– Dacă este băiat, o să-i spunem David – Davey pe scurt, după tatăl tău, referindu-se la bărbatul care îi oferise până la urmă mamei lui un viitor și o dragoste în care putuse să creadă.

– Și dacă este fată, o asigură Connor, o să-i spunem Marianne, după mama ta.

Ea își lipi obrazul de al lui, privind marea zbuciumată.

– Te plictisești vreodată, iubirea mea? Îți lipsește vreodată viața de tâlhar de drumul mare?

– Glumești? Între pisicuțele alea însetate de sânge și chiflele tale, fiecare zi este o nouă aventură. Eu mă temeam mai mult că o asemenea viață ar putea fi prea domoală pentru o fetișcană ca tine. O fetișcană obișnuită să îi deposedeze pe bărbați de moștenirile... și de inimile lor.

– Ei bine, s-ar putea să fiu foarte puțin plictisită chiar în clipa asta, mărturisi ea, mușcându-l jucăuș de ureche. Poate că tot ceea ce îmi lipsește este un tâlhar de drumul mare viguros și puternic, care să mă răpească și să-și facă de cap cu mine.

– Păi, nu trebuie să ceri de două ori, fetițo!

Ea țipă când Connor o luă în brațe și porni să traverseze terasa, felul lipsit de efort în care o purta făcând-o să se simtă de parcă nu ar fi cântărit o tonă.

– Fii atent! strigă ea când una dintre pisicuțe le ieși în cale.

El păși peste aceasta fără să-și încetinească mersul, la fel de nerăbdător ca și ea să se îmbarce pentru următoarea lor mare aventură.

Mulțumiri

Fără cititorii mei devotați, nici această carte, nici o alta, nu ar fi existat. Vă prețuiesc scrisorile, e-mailurile și chipurile luminoase, strălucitoare, la sesiunile mele de autografe. Vă mulțumesc pentru că vă deschideți inimile pentru personajele mele și pentru că faceți din povestea propriei mele vieți una atât de fericită, permițându-mi să vă spun istorisirile pe care mi-a fost dat să le spun. Vă prețuiesc pe fiecare dintre voi în parte.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peținoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

va apărea:

Alissa Johnson, *Vicii si virtute*

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA